

Mary Balogh

O amăgitoare mascata

CAPITOLUL 1

Richard Adair, al șaptelea conte de Brampton, nu era prea sigur dacă se simțea doar inconfortabil sau chiar plictisit. Nu era un sentiment în care, de obicei, se lăsa prins în capcană. A ridicat ceașcă din portelan cu ceai delicious la buze, doar pentru a descoperi că era goală. A așezat-o în farfurie și le-a așezat pe amândouă pe masă lângă scaun.

Se uită dincolo de salon la tovarășa sa, care părea ca se simtea destul de confortabil, absorbita de broderia ei. Ochii lui se îndreptară cu oarecare dezgust către micuța bonetă din dantelă pe care o purta pe părul ei castaniu, care era trasă ușor înapoi de pe față și înfășurată în panglici grele în spate. Câți ani avea ea, pentru numele lui Dumnezeu? Se miră Brampton iritat. Douazeci și șase? Douazeci și șapte? Se comportat de parcă ar fi fost o mătușă ramasa fată batrana, aflata în ultimii ei ani de viața.

Ochii lui rătăciră peste fața placidă, cu ochii coborâți spre munca ei, genele surprinzător de lungi și întunecate care se zbateau pe obraji palizi, nasul drept și scurt, o gură care ar putea fi descrisă ca fiind dulce, dar cu siguranță nu era primitoare. Ar numi cineva chipul ei în formă de inimă? se întrebă el în gol. Sau asta însemna ca o gasea prea fascinanta?

El a urmărit înaltarea și coborarea sânilor ei ușori, care erau pusi în valoare de talia înaltă a rochiei sale de zi cu muselină albastră. El se uită la picioarele ei mici, așezate îngrijit una lângă alta în papucii lor de un albastru închis. În ansamblu, a concluzionat el tăcut și răspicat, ea nu era un premiu prea mare.

Margaret Wells se opri din munca ei și își ridică ochii spre ai lui. El a fost zguduit să se trezească înapoi la realitate, conștient dintr-o dată de tăcerea lui ce dovedea rele maniere.

„Ce ati auzit de fratele dumneavoastră, milord?” întrebă ea, cu vocea joasă și melodică, dar lipsită total de tipul de inflexiune care să-i capteze interesul.

„Mama a primit o scrisoare de la el în urmă cu doar o săptămână”, a răspuns el. „Este încă în Spania, suportând ploaia, noroiul și marșurile constante din loc în loc, dar până acum a scăpat de răni.

„Mă bucur să aud asta, milord”, a comentat ea.

Și asta a epuizat acest subiect, a decis el sumbru.

A inspirat adânc și a ajuns în cele din urmă la punctul vizitei sale. „Domnișoară Wells”, a început el, încrucișând un picior elegant incaltat cu cizma peste celălalt, „trebuie să știi, cred, că am vorbit cu tatăl tău și am primit permisiunea lui să-ti fac o propunere. Mi-ai face o mare onoare dacă ai fi de acord să devii soția mea ”.

Și-a ținut ferm ochii asupra siluetei așezate pe canapeaua din fața lui. Ochii ei rămăseseră pe broderie, dar mâinile ei se liniștiseră.

- Da, milord, știam motivul vizitei dumneavoastra, răspunse Margaret, cu vocea destul de calmă. - Vă înșelați, domnule. Onoarea este a mea. Voi fi fericita să accept propunerea dumneavoastră. ”

Ea și-a ridicat privirea spre el și, din nou, el s-a simțit zguduit. Acei ochi cenușii cu siguranță nu aparțineau omului simplu și placid care era Margaret Wells. Aproape l-au făcut să uite că nu era deloc frumoasă.

Brampton se mișcă incomod pe scaun. Acum ce? Nu se gândise dincolo de teribilul calvar al propunerii. Se ridică în picioare și se înclină formal.

„M-ai făcut un om fericit, domnișoară Wells”, a mințit el. „Mi-e teamă că nu am avut încă șansa de a ne cunoaște bine, dar cred că ne va fi bine împreună. Am vorbit cu mama ta și ea a fost de acord să-mi permită să va escortez pe voi doua la operă în această seară. Cred că sora ei și unchiul tău ne vor însoți ”.

Margaret îi murmură mulțumirile, își lăasă în liniște lucrurile cu acul și se ridică în picioare. Își ridică privirea spre fața lui de undeva de la nivelul umerilor săi largi, accentuate de o haină verde strâmtă și croită impecabil de superfin.

- Până în seara asta, atunci, domnișoară Wells, spuse Brampton. "Bună ziua." Îi întinse mâna și o ridică la buze.

- Bună ziua, milord, răspunse Margaret, făcându-i o reverență adâncă.

Unsprezece ore mai târziu, la ora două dimineața pentru a fi exact, contele de Brampton stătea singur în biblioteca casei sale din Grosvenor Square, îmbătându-se încet, dar foarte eficient. Carafa de rachiu de lăngă el era aproape goală; alta stătea pe birou, așteptând să fie abordată. Chalmer, majordomul și Stevens, valetul lui Brampton, fuseseră trimiși amândoi la culcare și li se poruncise să nu-l mai deranjeze din nou în noaptea aceea.

„Așa”, a spus el cu voce tare la paharul său de coniac, uitându-se prin lichidul limpede la flăcările dansatoare ale focului de bușteni de la câțiva metri distanță, „la vârsta mare de treizeci și trei de ani, ești legat de picioare, nu? Brampton? Renunți la toată singurătatea și veselia unui cămin de burlaci pentru fericirea căsătoriei - și cu un antidot precum Margaret Wells, o așa-zisa fata batrana care a fost în imposibilitatea de a însoți un soț în mai mult de cinci sezoane la Londra, până când a renunțat la luptă și și-a pus boneta veche de servitoare.

A râs aspru, a întins un picior pentru a împinge din nou un buștean în flăcări și s-a ridicat în picioare. Câteva clipe mai târziu, privi satisfăcut un

pahar plin de coniac și se prăbusi din nou pe scaun.

„Și cu acest paragon al frumuseții, al harului și farmecului feminin”, a continuat el, încă cu voce tare, „vă propuneți să vă amenajați creșa”. Se cutremură de dezgust la expresia la modă care îi evocă întotdeauna în minte imagini neplăcute ale bebelușilor care scârțâiau și ale doicelor.

Brampton și-a băut rachiul așa cum ar face un pahar cu apă într-o zi fierbinte. Își lăsă capul să cadă pe spătarul confortabil al scaunului său preferat de piele. Un blestem asupra tuturor mamelor și surorilor, se gândi el cu venin obosit și închise ochii.

Isi aminti iarasi vizita din salonul mamei sale cu o săptămână înainte. O notă care îl convoca acolo îl aștepta când s-a întors acasă de la o vizită de dimineață la Tattersall, unde încercase să încheie o afacere pentru achiziționarea unei perechi de suri potriviți pentru noua sa cabrioletă.

Brampton știa că nu și-a vizitat mama atât de des cum ar trebui. Avea toată afecțiunea din lume pentru ea, dar era foarte conștient că avea o minte unilaterală. Căsătoria părea să fie singurul subiect care a animat-o cu adevărat și i-a dat energie să se ridice dimineața și să trăiască toată ziua. Până acum doi ani, situația fusese tolerabilă. Fuseseră trei fete care să fie scoase în lume și pentru care să se gasească partide corespunzătoare. Această sarcină fusese îndeplinită în cele din urmă cu trei ani înainte, când sora cea mai mică a lui Brampton, Lucy, se căsătorise cu Sir Henry Wood la vârsta de nouăsprezece ani.

Timp de un an după căsătoria fiicei sale, Lady Brampton îl cicalise doar ocazional pe fiul său mai mare să aleagă o soție și să se stabilească la casa lui; fiul ei mai mic, Charles, era încă acasă. Atunci Charles îl convinsese pe fratele său să-i cumpere un comision în armată și plecase aventurându-se în Spania pentru a lupta cu trupele lui Bonaparte. Lady Brampton intensificase campania împotriva lui Richard.

Atinsese punctul culminant în timpul vizitei de după-amiază cu o săptămână înainte. Brampton știa că se referea la afacerea cu casatoria de îndată ce o văzu pe Rosalind, cea mai în vârstă dintre surorile sale, așezată cu fermitate în scaunul de lângă vatră. Rosalind fusese întotdeauna considerată cea „sensibilă”. Tot ceea ce însemna era că era prozaica și îi lipsea total simțul umorului. Evident, fusese instalată ca suport moral.

Nu îi luase mamei sale decat câteva minute să ajungă la subiect. Era timpul să-și lase în spate căile sale sălbatice (cineva îi spusese, evident, despre ultima sa amantă, atunci) și să-și ia o soție; el era capul familiei și ar trebui să-și asume responsabilitatea de a da un bun exemplu celorlalți membri; era timpul să-și asigure succesiunea prin înființarea creșei sale (tresărise); dragul Charles putea fi ucis în orice zi și atunci viitorul familiei ar părea foarte sumbru, totul depinzând de dragul Richard; și - detaliul încununător al argumentului ei - cum i-ar plăcea să-l vadă pe vărul Osbert intrând în posesia titlului, a proprietatii și a averii?

Brampton s-a abținut de la a arăta că nu ar fi fost niciodată probabil să vadă așa ceva, deoarece va trebui să fie mort înainte ca Osbert să reușească - presupunând, desigur, că și Charles ar fi murit. A încrucișat un picior peste celălalt și s-a uitat sumbru la piciorul stâng, agitându-l ușor, astfel încât ciucurii de la cizmele lui Hessians strălucitoare să se legene înainte și înapoi.

„Într-adevăr, draga Richard, ar trebui să iei în considerare sentimentele sărmanei noastre mame”, adăugase Rosalind, „dacă ar fi expulzată de acasă de vărul meu parvenit”.

Brampton clipise. Mama lui locuia într-o casă foarte confortabilă de pe strada Curzon, casa ce îi fusese lăsată moștenire ei, fără posibilitate de a-i fi luată, în testamentul soțului ei. Se abținu cu înțelepciune să arate acest fapt. Se ridicase și se uita rătăcit și neliniștit la fereastra care dădea spre strada aglomerată de afară.

- Foarte bine, mamă, spusese el în cele din urmă, brusc.
„Sunt conștient de responsabilitatea mea de ceva timp acum. Din păcate, nu am în vedere candidați la poziția de soție. Tu?” Se răsucise și își favorizase mama cu o privire pătrunzătoare din ochii lui albaștri.

Își luase replica fără ezitare. „Ei bine, este Melissa Rathb...”

„Nu o domnișoară care se hlizește ca proasta de la Almack”, interzisese Brampton. „Scuteste-mă, mamă”.

„Ei bine, este destul de prostută, iar conversația ei nu este foarte edificatoare”, comentase Rosalind, venind în mod neașteptat în apărarea fratelui ei.

„Atunci ce zici de Nora Denning? Are frumusețe, bogăție, poziție ... ”

"Nu!" Brampton tunase. „Dacă vreau un aisberg, mă voi alătura unei expediții navale în nord”.

- Într-adevăr, draga mea, cred că ar fi o contesă excelentă, o îndemnată Lady Brampton.

„Poate că da, mamă, dar nu va fi contesa mea”, îi răspunsese ferm fiul ei.

„Ești foarte nerezonabil, dragostea mea”, se plânsese Lady Brampton.

Rosalind își bagase mâna în saculet și își scoase flaconul cu saruri, uitându-se cu privirea la fratele ei. „Există în ultima instanță Margaret Wells”, spusese ea.

Brampton râsese. „Da, presupun că există în ultima instanță Margaret Wells”, fusese el de acord.

„Într-adevăr, Richard”, continuase Rosalind enervată, „este o femeie foarte respectabilă. Este adevărat că nu a fost niciodată o favorita a ton-ului, dar cred că bunul ei simț și purtarea corectă i-au speriat pe orice pretendenți pretendenți. Sunt sigură că ar fi o soție eminamente potrivită. Adevărat, tatăl ei nu are nici un titlu, nici nu e bogat, dar are o descendență impecabilă și reușește să întrețină o moșie la țară, precum și o casă în oraș. Am auzit că planifică chiar un sezon pentru fata mai tânără, Charlotte.”

„Margaret Wells. Este ea micuța doamnă dulce care s-a dus să stea împreună cu însoțitoarele în timpul petrecerilor? Și poartă bonete?”
”Întrebase Lady Brampton.

Și cumva, nu avea nevoie să știe niciodată cum, Brampton se trezise atras în mod inextricabil de schemă. Lady Brampton își reînnoise vechea cunoștință cu doamna Wells; contele de Brampton se alăturase într-o seară la o masă de cărți la White's Club cu domnul Wells și îl așteptase a doua zi pentru a propune un contract de căsătorie cu fiica sa.

Brampton, așezat acum în biblioteca sa, își ridică paharul la ochi. Ciudat! Rachiul era maro închis, nu-i așa, nu transparent? Și când ai întors paharul cu susul în jos, nu trebuia lichidul să verse? Creierul său lent a ajuns în cele din urmă la concluzia inevitabilă: paharul trebuie să fie gol! - Cel puțin eu nu sunt chiar beat, oftă el ușurat, în timp ce se ridica cu greu din scaun și încerca să țină drept cea mai scurtă direcție spre birou. Paharul s-a umplut din nou, Brampton și-a găsit cumva drumul înapoi la sanctuarul scaunului și s-a scufundat în el.

Ei bine, fapta s-a făcut. Era logodit și, în conformitate cu codul de etică domnească prin care trăia, nu exista nici un mod posibil de a se întoarce acum. Era sortit să aibă acea femeie plictisitoare și neatractivă să trăiască permanent în casa lui. Trebuia să-i viziteze regulat patul în fiecare seară. Va trebui să sper că ea se dovedește fertilă și că eu sunt puternic, gândi el cu disperare. Odată ce începe să-i crească burta, cel puțin voi fi scutit de această încercare. Până la data viitoare, adică.

Gândurile lui au trecut încet, dar printr-o progresie naturală, către Lisa. Își dorea să nu fi băut atât de mult. Poate că ar fi ajutat acum să mearga la căsuța în care o instalase acum trei luni într-o zonă discretă a Londrei și să-și îngroape durerile și îndoielile în trupul ei moale, suplu și foarte feminin. Se gândi cu dor la părul ei gros și blond și la obraji ei roșii plini și tentanti și la buzele pline, la sânii ei grei, talia îngustă, la șoldurile ample, la degetele ei agile și rătăcitoare.

Și-a tras mintea departe. Nu în seara asta! Nici măcar nu putea trage suficientă dorință pentru a face procesul de gândire util. Cel puțin în viitor, ar fi avut-o pe Lisa să-și satisfacă apetitul sexual, în timp ce datoria îl obliga să-și folosească soția pentru a-și procura succesiunea.

Capul lui Brampton căzu. A început să sforăie puternic cam în același moment în care paharul său pe jumătate umplut de țuică i-a alunecat din degetele amortite și i-a vărsat conținutul peste covorul bibliotecii.

* * *

Margaret Wells era încă trează. Se retrăsese în camera ei de îndată ce Lord Brampton se întorsese însoțindu-le pe ea și pe mama ei acasă după operă. Kitty, camerista doamnei, o dezbrăcase, îi periasse și împletise părul, îi adusese o ceașcă de ciocolată caldă și stinsese lumânările înainte să plece. Vreme de câteva ore, Margaret zvarcolise și se întorsese pe toate partile, încercând să-și calmeze gândurile agitate, încercând să adoarma. Dar, până acum, acceptase faptul că nu va dormi și stătea liniștită pe spate, cu mâinile sprijinite în spatele capului pe pernă, uitându-se la pânzele de catifea de culoarea ruginii de deasupra capului ei.

Nu era foarte sigură dacă se afla în mijlocul unui vis incantător sau al unui coșmar teribil. Tot ce știa era că dintr-o dată, cu o singură zi de avertisment, era logodită cu bărbatul pe care îl iubea cu pasiune și fără speranță de șase ani. Mentea ei încă nu putea înțelege faptul ca realitate. Când tatăl a avertizat-o cu o zi înainte că Richard Adair, contele de Brampton, urma să vină a doua zi să-i facă o propunere de casatorie, Margaret simțise o scăpare de stomac. Cum îi descoperise tatăl ei sentimentele? Ce fel de glumă bolnavă facea în fata ei?

Și când se așezase vizavi de conte în acea după-amiază, a trebuit să-și folosească toată puterea de voință pentru a pune în practică antrenamentul tinereții ei - să stea liniștită pregătită în fața lui, fără a-și trăda sentimentele cu un tremur în mâini. sau o înmuiere a buzelor ei. Dar trebuise să-și ridice ochii din când în când pentru a se convinge că el era cu adevărat acolo. Nu avusese nevoie de dovezile ochilor ei când el îi luase mâna în a lui. Toate sentimentele ei au ieșit în evidență și ea a avut mari dificultăți în a-și controla vocea atunci când buzele lui i-au mangaiat mâna pentru un scurt moment.

Margaret a avut o copilărie liniștită și o educație strictă. Tatăl ei nu era un om bogat. Își ținuse familia la proprietatea sa din Leicestershire de cele mai multe ori, ducându-i la Londra doar ocazional. Mama ei era o femeie liniștită și sobră; insuflase aceste virtuți fiicei sale. Când singura soră a lui Margaret se născuse la șapte ani după ea, Margaret era de așteptat și mai mult să dea un exemplu ca sora mai mare. Și își învățase bine lecția. Nimeni nu știa, cu excepția poate a lui Charlotte, care și-a iubit sora atât de profund încât a văzut dincolo de fațada exterioară, că Margaret era o femeie pasională și cu sentimente profunde, care dorea să fie exuberantă și aventuroasă. Toate semnele adevăratei femei care era Margaret au fost reprimare cu înverșunare.

Părinții ei o duseseră la Londra pentru debutul ei la vârsta de optsprezece ani. Deși nu era bogat, domnul Wells a fost acceptat fără îndoială de către ton;

Prin urmare, Margaret fusese prinsă în curând în vârtejul de baluri, plimbări, serate și alte distracții cu care ton-ul își ocupa timpul. Și îi plăcuse

fiecare clipă. Deși imaginea ei publică era cea liniștită pe care fusese pregătită să o proiecteze, nu îi lipsiseră nici prietenele de sex feminin, nici admiratorii de sex masculin. Nu luase lumea buna pe sus ca o furtună, dar silueta ei care nu ieseă cu nimic din comun, fața ei în formă de inimă cu ochii mari, liniștiți și cenușii, încadrați de gene lungi și întunecate și gura ei dulce o făcuseră să fie o atracție plăcută.

Totul fusese normal înainte de noaptea balului mascat al familiei Hetherington, la două luni după debutul ei. Șansa de a participa la un bal mascat era rară; balurile mascate obișnuite care se țineau la opera erau considerate nepotrivite pentru fetele ton-ului. Erau lucruri zgomotoase, mai degrabă obscene. În consecință, invitațiile la balul familiei Hetherington fuseseră râvnite, iar evenimentul se transformase într-o mare inghesuială. Din fericire, ziua de aprilie a fost extrem de caldă. Grădina fusese împodobită cu felinare, astfel încât mulțimea să se poată revărsa în aer liber, departe de sala de bal aglomerată.

Margaret fusese îmbrăcată în Marie Antoinette, rochia ei argintie cu fuste largi și peruca pudrată închiriată pentru acea ocazie, o mască de argint care îi acoperea toată fața, cu excepția ochilor, a gurii și a maxilarului. Fusese încântată. Cumva, știind că era deghizată aproape imposibil de recunoscut, se simțise de parcă ar putea arunca restricțiile care, în mod normal, erau o natură secundară pentru ea. Dansase, râsese și vorbise, coborând tonul vocii și își luase un accent francez. Comportamentul ei devenise și mai animat când își dăduse seama că atât mama, cât și tatăl ei dispăruseră în camera pentru joc de cărți.

Și apoi îl văzuse pe contele de Brampton. Fusese inconfundabil, silueta lui înaltă, cu umeri largi, îmbrăcată într-un domino negru, o strălucire a unei haine albastre din satin și pantaloni până la genunchi, lavalieră albă ca zăpada și ciorapi care se legau sub pantaloni, părul său destul de lung și întunecat fluturând pe față, o mască neagră simbolică acoperindu-i ochii. Inimii Margaretei îi scăpase o bătaie chiar înainte de a-și da seama că ochii aceia erau ațintiți fix asupra ei, în timp ce sorbea limonada și

vorbea animată cu tânărul roșu la fata de lângă ea.

Margaret îl mai văzuse pe Brampton la diferite adunări și avea o pasiune de școlărita pentru silueta lui frumoasă și romantică. Era mai în vârstă decât ea și ea concluzionase cu multă înțelepciune că era dincolo de atingerea ei. Ar fi fost mulțumită să îl adore de la distanță. Dar acum, văzându-i ochii încă fixați pe ea, flirtase cu îndrăzneală cu evantaiul în direcția lui și se întoarse cu spatele, balansând fusta largă cu șoldurile în timp ce făcea asta.

Un minut mai târziu simțise o mână pe braț. „Îmi vei face onoarea de a dansa următorul vals cu mine, mademoiselle?” vocea lui joasă murmură seducător în urechea ei stângă.

Margaret se prefăcuse că își consultă micul carnet de bal. „Sigur ca da, monsieur”, îi răspunsese ea, cu accent teatral intact, „văd că următorul vals este liber”.

El râsese, își împletise în mod scandalos degetele cu ale ei și o condusesse pe podea, lăsându-l pe tânărul roșu la fata cu gura căscată în spatele lor.

„Sper că ți-a fost acordată permisiunea uneia dintre patroanele de la Almack de a valsa, micuțul meu înger francez”, spusese el, „sau va fi scandal din cauza ta la momentul demascării”

„Sigur ca da, bineînțeles”, îi răspunse ea, aruncând din cap, „mi-a fost permis încă de acum un secol”.

Râsese din nou și o luase la dans, ținând-o puțin prea aproape fata de cum o cerea strictețea bunei cuviințe. Vârfurile sânilor ei îi atinseseră haina albastră în două ocazii separate, în timp ce el o învartise pe ring, fără să facă nimic pentru echilibrul ei. Nu mai fusese niciodată atât de apropiată de un bărbat.

La jumătatea dansului, în timp ce mișcările valsului îi aduseseră aproape de ușile care se deschideau spre terasă, Brampton îi murmurase în ureche: „Valsezi dumnezeiește, îngerul meu, dar cred că o plimbare în grădina răcoroasă cu tine ar fi și mai ceresc în acest moment. ”

Totul în pregătirea lui Margaret a îndreptat-o să pună capăt ferm unei sugestii atât de necorespunzătoare. Dar Margaret își luase o noapte liberă de la antrenament. Se oprise aproape de o ușă, își consultase carnetelul, îl închise cu o apăsare decisivă și îi zâmbi orbitor contelui.

- Dar ce coincidență, domnule, mințise fără probleme. „Văd că următoarele șase dansuri sunt libere.” Se aplecase mai aproape ca să poată vorbi direct în urechea ei. „Ești un pic nebunatic, îngerul meu”, murmurase el, punându-i mâna pe brațul lui și ieșind cu ea pe terasă.

Alte cupluri se plimbaseră liniștite pe terasă, doamnele avântându-se în aerul rece al nopții. Brampton își dusesese premiul în grădină, unde puteau face o plimbare mai retrasă printre copaci și flori. Se oprise printre niște copaci umbroși, sprijinindu-și spatele de un trunchi robust și trăgând-o în cercul brațelor sale. Margaret suprimase un fior de panică.

„Micul meu înger, hai să ne dăm jos măștile, nu-i mai bine așa?” spusese el, ridicând-o pe a sa de pe fața lui, astfel încât ea a găfâit la apropierea feței lui foarte frumoase și a ochilor albaștri.

„Nu, nu, monsieur”, strigase ea alarmată, punând o mână sa se protejeze, cu palma spre față, în fața feței, „este vital ca identitatea mea să nu fie dezvăluită. Noi francezii trebuie să ne ferim de spioni, n'est-ce pas? ”

Chicotise. „Ah, da, doamna Guillotine nu este amabilă cu îngerii francezi. Ei bine, lasă-mă să gust aceste buze, micuță, și să văd dacă pot ghici identitatea ta. Au mai fost sărutate? ”

Nu mai fusesera. Dar în curând erau sărutate, foarte temeinic. Margaret fusese recunoscătoare pentru brațele sale puternice care o tineau. Altfel, s-ar fi putut îndoi de la genunchi. Buzele lui fuseseră ferme și calde pe ale ei, respirația lui suflându-i pe obraz prin mătasea măștii și ea fusese conștientă de mirosul foarte masculin al coloniei sale.

Își trase capul înapoi în cele din urmă, dar nu foarte departe. „Foarte drăguț”, murmurase el, „dar prea mult ca un înger. Vino, micuță, arată-mi pasiunea ta ”.

Și gura lui fusese din nou pe a ei, deschisă de data aceasta, limba lui trasând ușor linia buzelor ei închise. Margaret își spusese că o să se îndepărteze și o să fugă înapoi în siguranța sălii de bal, dar se trezise în loc că-și deschidea buzele pentru a permite intrarea limbii sale. Și când umezeala sa caldă îi înconjurase propria limbă, și îi tachina vârful și o mângâia ușor pe cerul gurii, se trezise fără voință, acționând din instinct pentru a fi mai aproape de el. El îi modelase corpul pe al său, sânii ei lipiți de haina lui, pielea goală de deasupra decolteului jos al rochiei ei gădilată de pliurile moi ale lavalierii sale, coapsele atingând mușchii lui duri. Îl auzise inspirând brusc.

Brampton își slăbise strânsoarea în timp ce gura lui adâncea sărutul. Nici măcar nu fusese șocată când îi simți mâna ajungând în interiorul corsetului jos pentru a-i atinge sânul. Tocmai fusese o progresie naturală după ceea ce ea tânjea. Abia când amândouă mâinile lui coborâseră pentru a-i modela talia și șoldurile și, în cele din urmă, pentru a o trage puternic de el, capul i se răsturnase involuntar. Chiar și în starea ei de dorință trezită, fusese speriată de dovezile excitării sale foarte evidente.

Brampton își slăbise imediat strânsoarea, legându-i trupul de al lui, ținându-i ușor capul de umărul lui.

„Îmi pare rău, îngerul meu”, îi șoptise el ușor la ureche, „nu voiam să te sperii. Ești doar o mica nevinovată până la urmă? Dar o inocentă foarte pasională ”, comentase el, sărutându-i cu blândețe tâmpla. „Îți scoți masca

pentru mine, dulceata?”

- Nu, monsieur, îi răspunsese Margaret, amintindu-și accentul francez, dar vocea îi tremura ușor.

„Ah, dar te voi descoperi în momentul scoaterii mastilor”, o tachinase el, zâmbind în ochii ei, „și voi veni să iti aflu numele, îngerul meu”.

„Vă rog, domnule, cred că ar trebui să intrăm înăuntru acum”, spusese Margaret și adăugând ca un gând, „Aș dori un pahar de limonadă, vă rog”.

Brampton o trase din nou cu brațul lui ușor și o conduse înapoi la terasă.

„Rămâi aici, îngerul meu”, îi spusese eliberându-i brațul. „Iti voi aduce fără întârziere niște limonadă.”

„Margaret!” o voce șocată șuierase în timp ce contele dispărea în sala de bal. „Unde ai fost, fata mea? Tatăl tău și cu mine te-am căutat în ultima jumătate de oră. Nu știi nimic mai bun, copila, decât să mergi singura în grădină noaptea, cu un bărbat? ”

Mama lui Margaret o insfacase și odusese repede acasă fără să mai spună nimic și nu i s-a permis să participe la nicio funcție socială săptămâna următoare.

Noaptea aceea fusese un sfârșit și un început pentru Margaret. Fusese sfârșitul desfătărilor ei în activitățile din lumea ton-ului.

Participase la un număr mare de evenimente pentru restul sezonului respectiv și în următorii cinci ani și primise trei oferte de căsătorie, una la sfârșitul primului sezon de la un tânăr serios care i-a scris un sonet închinat ochilor ei , și de la alți doi domni în anii următori. Dar nu reușise să se forțeze nici să se bucure de activități, nici să primească vreuna dintre propuneri. Fusese începutul pasiunii ei nemuritoare și fără speranță pentru

contele de Brampton.

Îl văzuse în mod frecvent. Dansase chiar cu el în rare ocazii, întotdeauna dansuri de țară sau quadrilles, niciodată vals. Și nu arătase niciodată nici cea mai mică aluzie de recunoaștere și nici măcar o sclipire de interes față de ea. Margaret suportase totul într-o tăcere răbdătoare. Numai Charlotte ghicise că trebuie să fi avut o experiență în dragoste, nefericită, în trecutul ei, iar Charlotte a crezut că întreaga situație dureroasă era incomparabil romantică.

Și acum, printr-o răsucire bizară a soartei, Brampton o alesese să fie mireasa sa. Margaret nu se îndoia de motiv. Un nobil în vârstă de treizeci de ani, care avea reputația de afemeiat notoriu, nu putea avea decât un singur motiv posibil pentru a dori să se căsătorească cu o străină. Voia ca viitorii copii să-i asigure succesiunea. La fel ca alți bărbați de genul său, el s-ar întoarce în altă parte pentru dragoste, iar ea ar fi de așteptat să acționeze ca și cum nu ar fi știut sau nu și-ar fi făcut nici o grija. Margaret a suprimat un suspin de disperare.

Dar cel puțin ea ar avea parte de el. Ea avea să-i împărtășească numele. Ea ar trăi cu el și l-ar vedea zilnic. În cele din urmă, după șase ani lungi, avea să afle cum era să fii în pat cu el. Margaret, chiar și la vârsta de douăzeci și cinci de ani, nu era încă prea sigură ce se întâmpla între un bărbat și o femeie în pat, dar și-a amintit destul de clar ce începuse să se întâmple cu corpul ei când el o mângâia cu buzele și cu limba lui expertă. Și cu mâinile lui.

Margaret se cutremură și oftă. Și, în cele din urmă, a închis ochii și a dormit adânc.

CAPITOLUL 2

Richard și Margaret Adair, contele și contesa de Brampton, stăteau unul lângă altul pe scaunul confortabil de catifea verde al canapelei trasurii sale

de călătorie. Fuseseră căsătoriți în acea dimineață și se îndreptau spre sediul principal al contelui, Brampton Court din Hampshire, pentru luna de miere. Stăteau acum în tăcere, conversația lor forțată și lipsită de naturalețe se stinsese cu o oră în urma. Margaret avea ochii închiși și se prefăcea că doarme.

Brampton o privi dinspre colțul lui, ochii lui o inspectau încet de la cap până la picioare. Își scosesese palaria roz; zăcea pe scaunul opus. S-a uitat la părul castaniu, tras sever de pe frunte și de pe părțile feței și înfășurat în panglici grele deasupra capului ei. Nici un zulf sau o buclă nu avusese voie să scape, să tachineze imaginația unui bărbat sau să-l facă să simtă o mâncărime să o exploreze. Fața ei (da, cu siguranță era în formă de inimă!) Era linistită, ochii închiși, genele lungi sprijinindu-se ușor pe obraji, buzele lipite.

Încă mai purta mantia ei de catifea roz. I-a ascuns silueta, deși el putea vedea înălțarea și coborârea regulată a sânilor ei mici. Mâinile ei, în mănuși albe parca de copil, îi erau strânse îngrijit în poală. Picioarele ei încălțate în botine albe erau așezate una lângă alta pe podea. Încercă să simtă o licărire de dorință pentru această soție micuță și blândă și nu simți nimic. El s-a uitat din nou la fața ei și, în același moment, acei ochi mari s-au deschis și s-au uitat în gol la ai lui. Brampton a simțit aceeași soc inconfortabil pe care l-a experimentat cu alte ocazii când i-a întâlnit pe neașteptate ochii.

„Te-a obosit călătoria, draga mea?” Întrebă el cu amabilitate.

- Puțin, milord, răspunse ea. „Ultimele patru săptămâni au fost ocupate.”

- Trebuie să-mi spui Richard acum, spuse el, iritat și se întoarse spre fereastră pentru a privi spre satul care trecea prin fata ochilor lor.

Da, cu siguranță fuseseră săptămâni aglomerate, dar el i-a mulțumit cerului pentru asta. Nu avusese prea mult timp să se gândească la soarta care îi

era rezervată, prea puțin timp să înțeleagă schemele dezonorante pentru a ieși din logodna lui nedorită.

Avea de mulțumit lui Devin Northcott. Mama lui și Margaret au pornit imediat la atac și au preluat toată organizarea nunții. Devin, prietenul lui Brampton încă din copilărie, ai cărui părinți dețineau moșia din vecinătatea Brampton Court, se dedicase să umple fiecare moment liber din timpul prietenului său pentru a-i ține mintea departe de condamnarea sa inevitabilă.

„Zic, Bram”, spusese el când a aflat pentru prima dată de logodna prietenului său, „nu știai că vântul se așează în acea direcție. Și domnișoara Wells? Ai o slăbiciune pentru ea, bătrâne? ”

Brampton pufnise. „Alegerea mamei și a lui Rosalind”, explicase el. „Linie impecabilă, reputație și morală și toate astea.”

„, Totuși, Bram, ai de gând să devii respectabil?” întrebuse prietenul său neliniștit.

„Am fost vreodată altceva decât respectabil?” Brampton ridicase sprâncenele și-l favorizase pe prietenul său cu o privire superioară.

- O, spune, Bram, nu face la mine pe aristocratul înghețat, spusese Devin, neperturbat. „Nu înseamnă ca am vrut să te jignesc. Ma refeream la Lisa. ”

„Voi fi destul de respectabil pentru soția mea, mama și surorile mele - toate trei, Dev”, spusese hotărât contele. „Ceea ce fac în mod privat și discret nu va face rău nimănui.”

„Așa că Lisa rămâne”, concluzionase Devin. - Totuși, nu este corect cu micuța Miss Wells, Bram, adăugase el îndrăzneț.

Doar un prieten apropiat ar fi putut scăpa de o critică atât de deschisă către contele de Brampton.

„Îmi trăiesc propria viață, Dev”, a fost răspunsul dur pe care la primit.

Și Devin Northcott s-a dedicat să vadă că prietenul său s-a bucurat de ultimele sale săptămâni de libertate. Călăriseră, jucaseră cărți, băuseră, plecaseră la curse și la meciuri de box, petrecuseră ore întregi la salonul de box al lui Jackson și rătăciseră de la club la club noaptea, de foarte multe ori neîntorcându-se acasă până la primele ore ale dimineții.

Lisa nu fusese prea tulburată de nunta lui care se apropia. Știa că nu există nicio speranță că se va căsători cu ea, o simpla dansatoare la operă. Era un protector generos și atent. Avea o casă confortabilă, un număr adecvat de servitori, multe haine și bijuterii scumpe și o alocație generoasă de bani. Știa din cercetările pe care le făcuse atunci când el a sugerat pentru prima dată să devină protectorul ei că a făcut intelegeri generoase cu fostele sale amante. Știa, de asemenea, din cercetări similare, că domnișoara Margaret Wells era o femeie ca un șoricel, aproape de vârstă mijlocie - avea douăzeci și cinci de ani spre deosebire de cei douăzeci de ani ai Lisei - și destul de puțin probabil să fie o rivală în patul iubitului ei.

Brampton a vizitat-o mai des decât de obicei în ultimele săptămâni. Nu fusese sigur cât de des va fi capabil să scape și să vină la ea în primele săptămâni de căsătorie, iar comentariul lui Devin îl făcuse să se întrebe dacă conștiința lui îi va permite să se bucure de legătura ilicită odată ce va fi bărbat căsătorit. Se culcase cu Lisa cu o pasiune aproape disperată în acele săptămâni, permițându-i corpului să se sature de farmecele ei feminine profesioniste. Minteia lui făcuse constant comparații cu trupul logodnicei sale.

Privind acum pe fereastra trăsurii fără să vadă peisajul care trece, Brampton a recunoscut că a simțit o ușurare că perioada de așteptare s-a încheiat în cele din urmă, că nodul era legat. Acum, când știa că nu există nicio cale de ieșire, poate că mintea lui va fi mai puțin torturată. Singurul

mare calvar care statea în față era desăvârșirea căsătoriei care trebuie să aibă loc în următoarele câteva ore. Odată ce s-a terminat, vor putea să se stabilească într-un fel de rutină. Și ar vedea că și-ar fi petrecut o mare parte din timp singur. Trecuse ceva timp de când vizitase Brampton Court; ar fi destule afaceri imobiliare care să-l țină ocupat. Iar soția lui ar avea multe de învățat despre casă și despre funcționarea gospodăriei. El s-ar simți mulțumit să o lase pe mâinile capabile ale doamnei Foster, menajera.

Margaret era recunoscătoare pentru liniștea îndelungată, recunoscătoare că soțul ei nu simțea nevoia să mențină conversația lipsită de sens pe care o avusesera în primele câteva mile ale călătoriei lor.

Avea nevoie de timp pentru a-și liniști mintea după agitația frenetică din ultima lună. Mama ei se ocupase de toate aranjamentele pentru nuntă. Fusese condusă printr-o rundă nesfârșită de vizite la croitori, meșteri, cizmari și altele asemenea. Trecuse prin ore întregi de alegere de accesorii, în picioare, până când fiecare mușchi o durea în timp ce doamna Dumont fixa, măsura, ascundea și tăia. Margaret crezuse că are haine destule. Dar se părea că niciuna nu era potrivita pentru trousseau-ul unei mirese, mai ales mireasa contelui de Brampton.

Când nu făcea cumpărături sau nu era la sesiuni de proba nesfârșite, erau numeroșii vizitatori care veneau în vizita, adunându-se pentru a o felicita pentru că a înșfacat unul dintre cele mai mari premii de pe piața matrimonială. Toți păreau să creadă că era incredibil de norocoasă; nimeni nu a comentat că de fapt contele era cel norocos.

În ceea ce-l privește pe contele însuși, Margaret nu l-a văzut aproape deloc. Se părea că programul ei era prea complet pentru a permite ceva atât de lipsit de importanță ca întâlnirile cu logodnicul ei. Lui Margaret nu-i părea rău; se simțea timidă până la punctul în care pareă o ciudată și o nesofisticată în fața logodnicului ei foarte frumos.

Singura persoană care a ajutat-o pe Margaret să păstreze ferm sănătatea și seninătatea aparentă în acele săptămâni a fost Charlotte. Era extaziată de logodna surorii sale.

„Gândește-te, Meg”, spusese ea, bătând din palme și răsucindu-se prin salon, în acea primă zi după plecarea contelui, „ai insistat în ultimul an sau mai mult că ești doar o fata batrana. Și ai purtat acele pălării stupide în ultimul an, deși ți-am spus și ți-am spus că ești mult prea drăguță și ai mult prea mult caracter pentru a face așa ceva. Și acum trebuie să te căsătorești! Și cu contele de Brampton. Este mereu atât de superb, Meg, chiar dacă este atât de bătrân. ”

Margaret zâmbi în timp ce Charlotte se opri pentru a-si trage rasuflarea și își împături liniștita broderia.

„Vezi tu, Meg, el trebuie să-si fi dat seama ce diamant ești.“

Margaret zâmbi din nou. „Este un fiu mai mare, Lottie”, a explicat ea cu răbdare. „Trebuie să se căsătorească curând. Nu face din asta o dragoste măreață, dragă. ”

„Phooey!” Comentă Charlotte elegant. „Ești foarte potrivita, Meg. Ești atât de mica și delicata și atât de drăguță; și el atât de înalt, puternic și frumos. ”

Margaret râse. „Te uiți prin ochii unei surori dragi”, a spus ea. „Mă tem că nu mulți oameni ar fi de acord cu tine.”

- Ei bine, poate că nu este atât de puternic sau atât de chipeș, a fost de acord răutăcioasă Charlotte.

- Știi la ce mă refeream, răspunse Margaret, zâmbindu-i afectuos surorii sale.

Charlotte urma să fie domnișoară de onoare la nuntă și încântată de fiecare moment al accesoriilor și al cumpărăturilor. Nu își făcuse încă debutul și, pentru ea, toată activitatea era magică. Printr-un set complicat de negocieri care au implicat în principal mamele mirilor, s-a convenit ca Charlotte să locuiască cu sora și cumnatul ei în timpul sezonului, după ce s-au întors din Hampshire și că Margaret se va angaja să acopere debutul ei. Domnul Wells a fost ușurat să aibă șansa de a se întoarce la propria moșie după cheltuiala neașteptată a nunții lui Margaret. Ambele surori au fost încântate de aranjament.

Margaret își dorea să se întoarcă deja la Londra. Cu siguranță, viața ar fi mai ușoară acolo, unde ar exista numeroase activități care să le ocupe timpul și să le ofere subiecte de conversație și unde personalitatea vieții a lui Charlotte ar umple orice tăcere incomodă.

Margaret se temea de săptămâna următoare. Ce ar face pentru a ocupa zilele? S-ar ocupa Richard să o distreze? Își dorea și se temea de o asemenea intimitate. Cum ar putea vorbi cu el fără să pară plictisitoare, proasta sau stupida? Ar merge el în treaba lui și o va lăsa în voia ei?

Și, desigur, cel mai mare calvar dintre toate era noaptea care urma. O va săruta și o va mângâia așa cum o făcuse cu mult timp în urmă în grădina familiei Hetherington? Respirația ei și-a marit ritmul la gândul asta și a făcut un efort să o controleze. Deschise ochii pentru o clipă și se trezi că se uita drept în ochii soțului ei. Se simți uluită de șoc până când el o întrebă dacă este obosită.

Un minut mai târziu, când Brampton se întoarse spre fereastră, Margaret își mușcă buza. Văzuse fulgerul de enervare din ochii lui, pe măsură ce îl numise „stăpânul meu”. Trebuie să se obișnuiască să-l numească Richard, deși părea o familiaritate prea mare. Doamne, acest bărbat era acum soțul ei!

Ce avea să creadă despre ea în seara asta? Margaret știa că are experiență cu femeile. Mângâierile lui îi spusese asta cu șase ani înainte. Dar ea auzise și de numeroasele sale aventuri și știa că el păstrează amante. Avea acum una? O lovitură ascuțită de durere și gelozie a lovit-o. Și chiar nu știa cum să-i facă pe plac. Nici nu știa ce se întâmpla după stadiul de a face dragoste la care ajunseseră în grădină, deși știa că are ceva de-a face cu umflătura dorinței pe care o simțise atunci când el a tras-o împotriva lui. Trebuie doar să învețe. Ea a tras o oarecare mângâiere din cuvintele lui amintite. O numise „o inocentă foarte pasională”. Ar fi suficient?

Margaret oftă inaudibil, deschise ochii și se întoarse pentru a privi fără să vada nimic de fapt pe fereastra din partea ei a trăsurii. N-are rost să se tachineze de ceva ce nu putea controla.

* * *

Margaret stătea la masa de toaletă în timp ce Kitty îi peria părul lung și ondulat până când strălucea.

- Împletește-l, te rog, Kitty, o instrui ea.

„Oh, domnișoară - vreau să spun, doamnă, arată atât de minunat în acest fel. Lasă-l așa doar pentru diseară. ”

"Nu. Împletește-l, Kitty, răspunse ferm Margaret. Nu se înțelegea pe ea însăși. Isi dadea seama că arăta feminină, aproape atractivă, cu părul lasat liber. Și știa că împletiturile o făceau să pară formală și îngrijită - Charlotte îi

spusese atât de des. Voia să atragă admirația soțului ei, dar nu putea să se forteze singură pentru a provoca dorințele sotului ei. Din același motiv, ea alesese o cămașă de noapte cu gât înalt, cu mâneci lungi, care mătura podeaua. Singura concesie pe care o făcuse protestelor puternice ale Charlottei a fost cantitatea mare de dantelă care o împodobește. Kitty o despachetase mai devreme cu restul trousseau-ului său care venise într-o trasura pentru bagaje, împreună cu Kitty și Stevens.

Kitty își strânse buzele când Margaret se ridică de pe scaun. Evident, nu a aprobat nici cămașa de noapte, nici coada grea impletită drapată peste fiecare umăr, ca fiind potrivite pentru noaptea nunții stăpânei sale.

„Să aștept, doamnă?”, A întrebat ea cu îndoială în timp ce Margaret se urca în imensul pat cu baldachin, cu tapiseriile sale grele de brocart de aur.

- Nu, Kitty, poți să pleci. Margaret a suprimat dorința de panică de a-și găsi o scuză pentru a-și păstra servitoarea cu ea. „Și poți lăsa lumânarea aprinsă”.

Kitty îi aruncă o privire neliniștită, făcând o reverență și se retrase.

Margaret alunecă pe perne și se forță să aștepte calm. Cât timp ar fi de așteptat? Îl lăsase jos, în salon. Avea niște afaceri de care să se ocupe, explicase, înainte de a se retrage. Cum ar trebui să se comporte? Ar trebui să răspundă ca înainte? Ar crede-o o femeie usoară? Ar fi dezgustat să afle că are o soție care să-i întâmpine iubirea cu nerăbdare și cu pasiune? Ar trebui să se comporte într-un mod liniștit, să fie doar de decor, așa cum s-ar fi așteptat mama ei să se comporte cu o astfel de ocazie?

Gândurile ei se învârtiră până când auzi ușa care ducea din dormitorul lui în dressingul alăturat deschisă. Inima i s-a zbatut până s-a temut că nu va mai putea respira. Aproape imediat, s-a auzit o lovitură ușoară pe ușa care ducea din camera ei în dressing. Brampton nu a așteptat un răspuns; a

intrat în dormitorul soției sale.

Purta un halat de mătase roșu închis. Decolteul alb înzăpezit al cămășii de noapte se arăta dedesubt. Margaret își fixă ochii pe fața lui, temându-se că altfel nu-și va pierde curajul. Merse spre pat și se uită în jos în ochii ei mari și calmi. Se așeză pe marginea patului.

- Ai avut o zi obositoare, draga mea, spuse el încet, căutându-i pe față o expresie care să dea semn de sentimentele ei. Nu avea niciunul? „Poate ai prefera să-ți spun noapte bună?”

- Nu sunt obosita, milord - Richard, spuse ea încet. Chiar spusese asta? Cât de descumpănit suna după ce cuvintele îi ieșiră din gură. Dar nu putea suporta să amâne acest lucru, să fie nevoită să treacă din nou prin aceeași tortură mâine seară.

Brampton o privi în față încă câteva secunde, apoi se aplecă spre masa laterală și suflă lumânarea. Margaret simți cum i se ridică greutatea de pe pat, probabil în timp ce își scotea halatul și apoi se afla în patul de lângă ea. Își puse brațele în lateral, cu palmele umede pe patul de pat și se forță să se relaxeze.

Se aplecă peste ea și cu o mișcare incredibil de abilă a mâinilor îi ridică cămașa de noapte până la talie. Margaret abia a suprimat un gâfâit de umilință. Se mișcă peste ea și își coborî greutatea pe corpul ei, astfel încât ea să fie zdrobită între el și saltea. Mâinile lui au intrat sub ea și au înclinat-o mai aproape de el, în același timp în care genunchii lui au intrat între coapsele ei și i-au forțat picioarele larg separate. Înainte ca Margaret să poată reacționa la panica care amenința să o copleșească, a simțit o duritate necunoscută apăsând-o.

Brampton se opri la intrarea în corpul ei când simți rezistența virginității ei. El ridică capul și se uită scurt la ochii ei, care erau ca niște bazine umbrite în întunericul camerei. La naiba! Nu mai intrase niciodată într-o

fecioară. Era pe cale să o rănească grav? Se împinse cu grijă tot restul drumului. Ea nu tresări.

Margaret își înfipse degetele, în formă de gheare, în saltea și se concentra asupra respirației. A fost asta? S-a terminat acum?

Brampton își mișcă mâinile pe umerii ei, fixându-i în pat și începu să împingă cu lovituri adânci și ferme, lucrând la un punct culminant cât de repede putea. Când a terminat, s-a relaxat câteva secunde peste ea, apoi și-a ridicat din nou capul pentru a o privi în jos. Avea încă ochii deschiși, uitându-se la el. O rănise? Trebuie să fie îngrozitor să fii o femeie în situația ei. În timp ce se desprindea ușor de corpul ei, ridică o mână și își trecu încet articulațiile peste obraz. A simțit agitația unor emoții - tandrețe? Nu, cu siguranță nu asta. Compasiune?

„Te-am rănit, draga mea?” murmură el.

- Nu, Richard. Vocea era mai puternică decât de obicei, dar destul de fermă.

S-a ridicat de langa ea, s-a dat jos de pe pat și și-a pus iarăși halatul peste cămașă de noapte. Se opri înainte de a părăsi camera.

- Dormi bine, draga mea, spuse el. "Trebuie sa te odihnesti."

Și plecase.

Înapoi în propria cameră, Brampton s-a cufundat într-un scaun brocat, aproape de focul aprins pe care îl construise un lacheu cu puțin timp înainte și a rasuflet adanc prin obraji umflati.

Asta s-a terminat!

Și într-adevăr nu fusese atât de rău. Se temuse îngrozitor că ar fi trebuit să facă față lacrimilor de fată sau istericalelor. A trebuit să recunoască că soția lui avea clasa. Trebuie să fi fost îngrozită aproape sa-si iasa din minti și el știa că trebuie să o fi rănit. Dar nu tremurase și nici nu murmurase. Corpul ei sub al lui se simțise ciudat, deși, din respect pentru sentimentele ei, nu îl explorase. Era obișnuit să-și aleagă femeile cu mai multe forme și curbe. Dar mica ei siluetă nu se simțise total neplăcută.

A fi nevoit să-i viziteze patul în mod regulat până când ramanea însărcinată s-ar putea să nu fie la fel de dezgustător pe cât anticipase el.

Margaret zăcea șocată. Fusese oribil, oribil! Știa că el nu o iubește, că se căsătorise cu ea doar pentru că avea nevoie de o soție și o mamă pentru copiii săi. Dar era încă îngrozită de descoperirea ca ea era atât de indiferent fata ea.

Fusese total dezinteresat de corpul ei sau de sentimentele ei. Nu a existat nicio încercare de a o pregăti, de a o pregăti fizic sau emoțional pentru invazia lui. Și în toate imaginările ei, nu visase niciodată la o ocupare atât de profundă și nemiloasă a corpului ei.

Nu făcuse nici cea mai mică încercare de a afla ce avea să-i ofere ea. O folosisese - da, o folosea destul de pasionat, pentru un singur scop: să-i semene sămânța în pânțele ei.

O, îl ura, îl ura!

Margaret își trânti fața într-o pernă și își trase alta peste cap pentru a înăbuși suspinele profunde și dureroase care i-au zdrobit corpul timp de câteva minute înainte de a cădea în cele din urmă într-un somn epuizat și nefericit.

CAPITOLUL 3

Contele de Brampton se holba la draperiile de deasupra patului. Trupul său a fost complet relaxat și satisfăcut după trei sesiuni consecutive de facut dragoste. Capul Lisei zăcea pe brațul lui, părul ei blond răspândindu-se dezordonat peste brațul și pieptul lui. Un sân alb și plin se întindea pe partea lui. Unul dintre genunchii ei fusese împins sub al lui. Adormea, respira adânc și uniform.

Încă nu era mulțumit, deși știa că nu va avea energia să o ia din nou în acea după-amiază. Trecusera trei săptămâni de la întoarcerea sa la Londra, cinci săptămâni de la nunta sa. Nu și-a putut explica de ce nu o mai vizitase până acum. Își dorise, dar tot amânase. Se convinsese că era prea ocupat cu balul de debut pe care el și soția lui îl dăduseră în cinstea Charlottei cu o seară înainte. Adevărat, însă, a recunoscut el acum, rolul său în aceste pregătiri fusese neglijabil. Soția sa se ocupase de invitații, de aranjamentele pentru mâncare și flori, de curățarea și decorarea sălii de bal și de toate celelalte lucruri, cu o energie liniștită și surprinzător de eficientă. În ultimele trei săptămâni, el nu făcuse nimic mai mult decât să bântuie cu Devin Northcott prin toate locurile pe unde bantuisese și în trecut.

În cele din urmă se convinsese că era liber și dornic în această după-amiază. Lisa îl primise cu un entuziasm măgulitor.

„Ah, Richard, om obraznic, obraznic”, spusese ea, făcându-și buze pline și aruncându-i brațele în jurul gâtului lui. „Am fost sigura că ai uitat totul de Lisa ta. Poate că soția ta este mai frumoasă și mai fermecătoare decât mine. Poate că te mulțumește mai mult decât Lisa ta. ” Își bătuse genele spre el și îi aruncase un deget pe fiecare parte a lavalierii pliate cu grijă.

Evident, ea pescuise complimente, încât Brampton se trezise supărat pe neașteptate.

„Lisa, vom face un lucru corect”, spusese el cu severitate, apucându-i ferm încheieturile și scoțându-i mâinile de pe piept. „O vom lăsa pe soția mea la o parte din toate conversațiile. Se înțelege asta? ”

Pentru o dată, părea nesigură de ea însăși. - Desigur, Richard, spusese ea.

Dar, după ce el se scufundase într-un scaun în micul ei salon, ea venise să se așeze pe braț și vorbise ușor, în timp ce-i netezea părul de pe frunte și își freca degetul chiar de ceafă. În cele din urmă, se mutase în poala lui, îi dezlegase cu grijă lavaliera și îi desfăcuse cămașa. Excitat, Brampton o dusesse în dormitor.

Ce se întâmplase cu după-amiaza? el s-a întrebat. Lisa depusese toate eforturile pentru a-i face plăcere, folosind toate artele și înșelăciunile pe care el și amantii anteriori o învățaseră. Și fusese mulțumit - încântat să arunce reținerea pe care o practica în patul soției sale. O luase cu o poftă feroce, dezlănțuită.

Nu a simțit că face ceva deosebit de greșit, vizitând o amantă în timp ce soția sa stătea acasă primind vizitatori după balul din noaptea precedentă. Practica păstrării amantelor era bine acceptată în cercurile sale. De fapt, s-ar putea susține că astfel de aranjamente protejau sensibilitatea tandră a soțiilor. Le-au dat soților o ieșire pentru pasiunile lor mai sălbatice. Brampton a încercat să-și imagineze folosindu-și soția așa

cum o folosisese pe Lisa în această după-amiază. A încercat să simtă distracție la gând, dar a simțit doar vinovăție.

Vinovăție? Da, a recunoscut că nu are dreptul să o transforme într-o figură de distracție, chiar și în imaginația sa. Cu siguranță nu a iubit-o, nici măcar nu a găsit-o atrăgătoare, dar ea și-a câștigat respectul lui sovaielnic în scurta durată a căsătoriei lor.

Prelungise șederea lor la Brampton Court de la o săptămână la două, găsindu-se ciudat de mulțumit la țară. Nu petrecuse mult timp cu soția, dar mai mult decât plănuse. Descoperise spre surprinderea sa că putea călări și o urcase pe o iapă liniștită din grajdurile sale. Nu-i spusese că sa călărească era una dintre distracțiile ei preferate, că acasă, în Leicestershire, scosese deseori calul tatălui ei, călărindu-l fara dificultati, cu excepția acelor ocazii în care putea să scape fără însoțitor; apoi aștepta până când nu era văzută din casă, își agăța fustele cu eleganță, arunca un picior peste șa, astfel încât să călărească barbatește și galopa până când obrații și ochii îi străluceau.

Brampton își redusese cu răbdare viteza propriului sau cal pentru a se potrivi ritmului calm al ei și călărise cu ea pe toată proprietatea. Își aminti mai ales de o după-amiază. O dusesese să-i viziteze pe unii dintre chiriașii săi, niște săraci lipiti, care erau priveau cu ochi avizi la întâlnirea cu noua contesă.

Stăteau în interiorul uneia dintre căsuțe, în timp ce femeia, tulburată, îi servea cu cidru și prăjituri. Un copil mic, nou venit înăuntru de la un joc de construire a plăcintelor din noroi, se îndreptă spre Margaret și își puse o mână murdară pe fustă. Margaret îi zâmbi copilului.

- Tommy, vino, șuieră mama lui aproape frenetică, făcând o reverență pentru el.

- Oh, vă rog, doamnă Hope, nu vă supărați, zâmbise Margaret. „Este un dragut.” Și atinsese bucelele blande și moi ale copilului.

„O, doamnă, îți va murdări costumul minunat”, protestase doamna Hope.

„Am alte haine”, îi răspunsese Margaret, „și asta se va spăla. Așa de rar am șansa de a îmbrățișa un copil.” Și ea îl ridicase pe Tommy în poală și râdea când el întinse mâna și trase cerceii care îi atârnavă la urechi.

„Au!” protestase și îi prinsese degetele în ale ei și le îndepărtă de cercei. Și aruncase o privire peste soțul ei, cu un râs în ochi. Abia atunci Brampton își dăduse seama că se uitase, hipnotizat.

Descoperise în restul lunii de miere de două săptămâni că părerea sa anterioară că era plictisitoare nu era corectă. Era tăcută. Părea că nu prea are simțul umorului. Și nu a încercat să-și folosească feminitatea. Dar avea bun simț și o minte strălucitoare. Conversația ei nu a fost niciodată prostească sau plictisitoare. Dacă nu avea nimic de spus, pur și simplu nu spunea nimic.

Și, dintr-un motiv foarte curios, pe care nu-l putea înțelege, Brampton începuse să aștepte cu nerăbdare cele câteva minute pe care le petrecea în patul ei în fiecare noapte. Îi lipsise ritualul când, cu câteva zile înainte de întoarcerea lor la Londra, ea trebuia să-l informeze, roșind dureros (aproape singurul semn deschis de emoție pe care îl văzuse vreodată la ea) că nu ar trebui să-i viziteze camera pentru următoarele cinci nopți. Ea se pierduse destul de mult cu acea ocazie pentru a-l numi din nou „milord”. Nu-i atrasese atenția asupra greselii.

Lisa își întorsese capul în umărul lui și își înfidea dintii în gâtul lui, mușcând ușor pielea cu dinții ei mici. Se purta ca o pisică.

- Richard, dragostea mea, jur că ești un animal sălbatic astăzi, oftă ea mulțumită. „Mâine voi fi acoperita de vânătași.”

- Scuzele mele, răspunse Brampton cu răceală. Își trase brațul de sub corpul ei și se rostogoli de pe pat. Se ridică și începu să se îmbrace, încrețindu-și nasul cu dezgust la mirosul parfumului ei de pe pielea lui.

- Nu te voi mai vizita aici, Lisa, se auzi el însuși spunând. Cu siguranță nu plănuise să spună așa ceva.

"Ce!" a exclamat ea din patul din spatele lui.

„Sunt un bărbat căsătorit”, a spus el. „Îi datorez soției mai mult decât asta. Casa este a ta, desigur, și toate mobilele ei. Voi face aranjamente cu omul meu de afaceri pentru a-ti face o plata. Sunt sigur că o vei găsi satisfăcătoare. ”

S-a îmbrăcat repede și a ieșit din casă în timp ce ea încă plângea și se ruga. Nu se simțea foarte mândru de el însuși.

* * *

Charlotte se așeză lângă Margaret pe canapeaua din salon. Ea și-a întins picioarele direct în fața ei și și-a sprijinit capul de o pernă moale.

„Oh, Meg”, oftă ea, „este atât de incitant și atât de obositor, nu-i așa?”

„Ești mulțumită, iubire?” răspunse sora ei, zâmbind cu blândețe și ridicând privirea din broderiile ei. „Cu siguranță parcă ai făcut impresie. Toți tinerii plângeau să danseze cu tine aseară. Cred că Richard a fost aproape dezamăgit. El era pe deplin pregătit să danseze singur cu tine dacă exista vreun pericol ca tu să fii floare de perete ”.

„Și trei vizite de la admiratori în această după-amiază!” A exclamat Charlotte, cu o lipsă de modestie, fără nici un chip. - Și toate florile astea, Meg. Se uită în jur la aranjamentele și buchetele care fuseseră livrate în dimineața aceea, toate de la bărbați tineri pe care îi întâlnise cu o seară înainte.

Margaret zâmbi din nou. „Sunt atât de fericită pentru tine, Lottie. Îmi amintesc cât de emoționant a fost primul meu sezon. ”

Charlotte trebuie să fi detectat o notă melancolică în vocea surorii sale. S-a așezat imediat drept și și-a privit-o cu atenție pe sora ei.

„Meg, mi-aș dori să nu stai acolo atât de liniștită la acul tău și să porți acea pălărie atât de proastă, la fel ca o ...

"Matroană?"

„Da, ca o matroana. Ești mireasă, Meg ”, a strigat sora ei cu pasiune. "Care este problema? Tu și lordul Brampton vă comportați ca și cum ați fi fost căsătoriți de ani de zile. Și eram sigur că ți se va potrivi admirabil. Nu ești fericită, nu-i așa, Meg? ”

Margaret tresări. Sora ei a avut toată ascutimea tinereții extreme. - Bineînțeles că sunt fericită, spuse ea liniștitoare. „De ce nu aș fi vreodată?”

„Nu, nu ești. Nici măcar nu încerci să te faci plăcuta cumnatului meu ”, a acuzat Charlotte. „Adică, foarte plăcuta. Te-a văzut vreodată fără părul împletit? Te-a văzut vreodată râzând? Oh, Meg, te iubesc cu drag, dar de ce trebuie să-ți ascunzi adevăratul eu? Știu că ești cea mai frumoasă, mai dulce și mai caldă persoană din lume. ” Și s-a mișcat impulsiv de-a lungul canapelei și și-a îmbrățișat sora.

- Nu este bine, Lottie, spuse Margaret cu blândețe. „Nu poți transforma această căsătorie într-o mare poveste de dragoste. Este o căsătorie ca majoritatea celorlalte căsătorii ale oamenilor de felul nostru - nu mai rău ”.

„Ah, dar, Meg, ai iubit o dată, nu-i așa?” Întrebă Charlotte.

„Da, odată - când eram foarte tână și foarte proastă.”

- Nu cred că ai fost vreodată proastă, Meg, spuse sora ei, privind-o cu loialitate pe Margaret. A ezitat o clipă, apoi a întrebat: „Îl mai iubești, Meg?”

Degetele lui Margaret se opriră asupra muncii ei. - Da, spuse ea.

- Cine era, Meg?

S-a făcut o pauză mai lungă. - Richard, spuse Margaret.

"Ce?"

Margaret a reluat cusutul. „De Richard m-am îndrăgostit acum șase ani”, a spus ea.

- Dar nu înțeleg, spuse Charlotte. „Nu te-a iubit? Dar de ce s-a căsătorit cu tine acum? ”

- Nu știa cine sunt, spuse Margaret oftând. „A fost într-adevăr foarte prostesc. Și nu știu de ce iti spun toate acestea după atâta timp. ” A continuat să-i ofere Charlottei o versiune editată a ceea ce se întâmplase în noaptea aceea la balul de mascaradă al familiei Hetherington.

„Cred că a fost o mare prostie să nu-ți scoți masca când te-a implorat”, a comentat Charlotte. „Atunci te-ar fi cunoscut și te-ar fi vizitat așa cum a

spus el, și tu te-ai fi căsătorit cu ani în urmă și ar fi fost o căsătorie minunată, plină de dragoste și romantism.”

- Poate, zâmbi trista Margaret.

- Dar toate acestea sunt o prostie, a exclamat Charlotte, sărind în picioare și pășind neliniștit prin cameră. „Trebuie să-i spui adevărul.”

Margaret râse. „Îmi sugeri, dragostea mea, să-i spun la masa de mic dejun:„ O, până la urmă, Richard, îți amintești de fetița îmbrăcată ca Marie Antoinette la o petrecere de bal mascat acum șase ani? Cea pe care ai sărutat-o în grădină și i-ai spus îngerul tău? Eu am fost aceea!’ Ar crede că mi-am pierdut mintile, Lottie. Nici măcar nu și-ar aminti incidentul. ”

„Phooey! Cu toate acestea, văd ideea ta de a nu putea aborda subiectul, Meg. ” Fruntea lui Charlotte se strâmbă de concentrare. „Mă voi întoarce în camera mea și mă voi gândi. Avem nevoie de un plan! Cred că ar putea fi necesar să o înviem pe Marie Antoinette. ” Și a sărit ușor din cameră, închizând ușa în urma ei.

Margaret își lăsă mâinile să se relaxeze în poală, langa broderia uitată. De ce îi spusese lui Charlotte? Nu era sigură. Oarecare constrângere, poate, să-i împărtășească durerea. Sau debutul Charlottei îi amintise atât de puternic de a ei?

În ciuda celor spuse de Charlotte, Margaret nu era nemulțumită în mod activ. După acea primă noapte traumatică din luna de miere, își luase treptat bucățile demnității și se retrăsese în spatele fațadei sale obișnuite de seninătate liniștită. Soțul ei nu era nici crud, nici neglijent. În cele două săptămâni de lună de miere, petrecuse mult timp singură sau cu menajera. Dar și ea a petrecut mai mult timp cu soțul ei decât se așteptase. Se străduise să-i arate averea sa și să o prezinte tuturor chiriașilor săi, precum și vecinilor săi, Northcotts.

Margaret atrase o plăcere secretă din faptul că el o prezenta întotdeauna nu doar ca contesă, ci ca „soția mea, contesa de Brampton”.

I-a fost foarte greu să se adapteze la dezamăgirea ei amară în legătură cu relațiile lor sexuale. Fiecare noapte a fost o repetare exactă a primei, cu excepția faptului că nu a mai existat niciodată durerea și că el nu a mai făcut niciodată gestul aproape tandru de a-i atinge obrazul. Nu a sărutat-o niciodată, nu a vorbit niciodată cu ea, nu a mângâiat niciodată o parte din ea, nu a zăbovit niciodată mai mult de un minut după ce treaba lui era finalizată.

Trebuia să se convingă singura că probabil marea majoritate a soților aveau mai puțin decât avea ea. De fapt, mama ei, într-un discurs de sfaturi în dimineața nunții sale, a avertizat că căsătoria ar fi foarte plăcută dacă ar fi o soție obedientă. Trebuie să învețe, în schimbul tuturor mulțumirilor, să suporte „atențiile” soțului ei noaptea „doar câteva minute, dragostea mea”. Margaret a recunoscut că, dacă s-ar fi comportat cu cuviință la balul de mascaradă, nici nu ar ști că contactul fizic cu un bărbat ar putea fi interesant.

S-a antrenat să se bucure de acele câteva minute pentru ceea ce meritau. Pentru acea perioadă scurtă de timp în fiecare noapte, soțul ei era al ei. Uneori, dacă el venea mai târziu decât de obicei în camera ei, ea își găsea corpul trezit doar prin gândul la ceea ce urma să se întâmple. Și apoi sosirea lui era o agonie. A trebuit să păstreze strict ascunse toate semnele fizice ale excitației ei și a trebuit să suporte frustrarea teribilă de a nu avea nici timpul, nici libertatea de a ajunge la acel ceva necunoscut pe care greutatea corpului său și scurta sa relație de dragoste o făceau să-și simta dureros propriul corp. .

Nu, Margaret nu era nefericită. Ea și-a reluat broderia.

Charlotte a perfecționat planul a doua zi în timp ce conducea în Hyde Park cu Devin Northcott. Incercase atât de mult să aranjeze toată afacerea, având grija să potrivească toate piesele din puzzle-ul vieții surorii ei, după ce

o lăsase pe Margaret în salon, încât își provocase o durere de cap. De fapt, a fost atât de liniștită la cină în acea noapte, încât Brampton a comentat.

- Te simți destul de bine, Charlotte? Întrebă el cu îngrijorare.

"Ce? O, da, milord ", a răspuns ea. „Doar puțin obosita, poate, după balul de aseară.”

„Și ți-a făcut plăcere?” el a întrebat. „Cu siguranță nu ți-au lipsit partenerii.”

- A, a fost mereu atât de distractiv, milord, a început Charlotte, iar entuziasmul ei natural pentru viață a început să rabufneasca din nou. Dar a fost imediat lovită de un gând care a făcut-o din nou să tacă și să viseze.

Ar trebui să-i sugereze lui Lord Brampton să dea un bal mascat în casa lui, astfel încât Meg să poată apărea în mod misterios ca Marie Antoinette și să-l scoată de pe picioare? Nu, nu ar funcționa. Cum ar explica cineva dispariția gazdei?

„Northcott mă informează că mâine te va duce la plimbare”, a comentat Brampton. După ce și-a întrerupt relația cu Lisa chiar în acea după-amiază, s-a simțit oarecum neliniștit fata de soția lui și a fost nerăbdător să o facă pe Charlotte să vorbească. De obicei, ea a vorbit fără să fie încurajată.

"Da milord. Are un nou faeton înalt, iar eu am o nouă palarie ", a explicat Charlotte, de parcă aceste fapte justificau în întregime situația. „Și Meg spune că ar fi destul de potrivit pentru mine să accept invitația.”

- Oh, destul, răspunse Brampton, aruncând o privire în jos către masă către soția sa. Îi zâmbea afectuos surorii ei, sinele ei obișnuit, liniștit și calm.

Gândurile Charlotte erau din nou în zbor. Îi poate cere domnului Northcott să facă o petrecere mascata? Nu, ocupa doar camere de burlaci. Oricum,

era încă puțin timidă cu el pentru că era atât de bătrân (undevea în regiunea epocii lordului Brampton, a ghicit ea) și era atât de mult domnul perfect și la moda. Îi fusese ușor să discute cu el în timpul celor două dansuri pe care le împărtășiseră cu o seară înainte și în timpul vizitei lui în acea după-amiază, dar nu credea că are încă curajul să-i ceară o favoare atât de mare.

Vremea din Londra a cooperat pentru călătoria de după-amiază. A fost o zi de primăvară perfectă. Charlotte a reușit să poarte noua ei rochie din muselină verde măr și umbrela potrivită cu franjuri maro. Palaria ei maro era împodobită cu frunze și flori verzi, galbene și de culoare paiului, care îi completau părul castaniu. Devin Northcott a crezut că era o imagine perfectă pentru noul său faeton și i-a spus asta.

Charlotte i-a admirat aspectul nu mai puțin. El purta pantaloni de piele de un galben de culoarea biscuiților croiți stramți pe picior și cizme Hessian cu ciucuri albi care străluceau atât de puternic încât simțea că își va putea vedea fața în ele dacă se va apleca înainte. Haina sa verde închis avea croiul perfect pe care numai renumitul Weston l-ar fi putut croi; lavaliera lui albă ca zăpada fusese aranjată în falduri complicate, deși Charlotte nu putea cunoaște numele creației. A fost o cascadă? Un model matematic? Purta o palarie de castor întunecată pe părul său deschis. Devin Northcott nu era un bărbat înalt și avea o figură luminoasă, dar Charlotte a concluzionat că îi plăcea aerul său de blândețe.

Au ajuns la Hyde Park la ora la modă de la ora cinci. Se părea că jumătate din lumea superioară era acolo, majoritatea oamenilor mergând încet în trasuri de diferite descrieri, unii călare, câțiva pe jos. Toată lumea era acolo să vadă și să fie văzuți, să dea din cap la cunoștințe, să-i rețeze din scurt pe dușmani, să schimbe cele mai recente barfe cu prietenii.

Charlotte s-a bucurat din plin. S-a trezit admirată și privită de mai mulți bărbați tineri care îi faceau ochi dulci, dintre care pe unii îi întâlnise la balul de la Brampton cu două nopți înainte. Curând își învârtea umbrela de soare

cu o veselie încrezătoare.

Când nu făceau schimb de plăceri cu diferiți cunoscuți, Northcott a distrat-o pe Charlotte cu o enumerare a tuturor activităților plăcute pe care le-ar putea trăi acum, când era „afară” în societate. A ascultat cu o ureche în timp ce se bucura de priveliștile și senzațiile parcului.

„Și va trebui să vizitați Grădina Vauxhall”, spunea el. „Grădini frumoase în aer liber iluminate de felinare: muzică, mâncare, invitați mascați ...”

Planul s-a născut în creierul Charlottei a crescut. Ea a reacționat cu promptitudine fulgerătoare.

„O, domnule Northcott”, a oftat ea, dând umbrelei ușoare, „sună atât de ceresc.

Din păcate, nu cred că este genul de divertisment care să îi atragă pe Meg și pe cumnatul meu. Sunt cu adevărat draguți, știi, dar oarecum...”

„Încuiati?” I-a furnizat pe domnul Northcott.

- Urăsc să par neloială, a suflat Charlotte, coborând genele.

„Nu mai spune nimic. Domnișoară Wells ”, a spus galantul Devin. „Mi-ai face o mare onoare dacă te-ai alătura unei petreceri la Vauxhall pe care intenționez să o organizez. Am o oarecare influență asupra cumnatului tău și îți voi garanta că el și sora ta vor face parte dintre invitați. ”

„O, ai vrea!” Charlotte a țâșnit, cu mâinile împreunate peste mânerul umbrelei sale, cu ochii mari și venerați. „Asta ar fi divin”.

Devin a întors-o pe Charlotte la casa lui Brampton și a fugit simțindu-se binefăcătorul public numărul unu și a convins că micuța pustoaică nu era chiar la fel de prostută ca cea mai mare parte a noii culturi de

debutante. De fapt, un lucru destul de atrăgător!

* * *

- Meg, Meg. Charlotte luă scările, cu o lipsa de eleganță șocantă, câte două. A intrat în salon și a găsit-o pe sora ei așezată pe un șezlong, citind o carte.

„Lottie, dragostea mea, ce este?” Întrebă Margaret, lăsând deoparte cartea și privindu-și sora cu o alarmă. „Domnul Northcott a rasturnat faetonul?”

- O, nu, nu, nimic de genul ăsta, răspunse Charlotte nerăbdătoare, aruncând umbrela, pălaria și mănușile pe scaunul cel mai apropiat de ușă, dar domnul Northcott trebuie să vadă că mergem cu toții la Vauxhall într-o noapte și tu și Lord Brampton trebuie să meargă și el, dar tu nu trebuie să mergi, ci tu să mergi ca Marie Antoinette, dar Lord Brampton va crede că nu ești acolo, dar vei fi acolo, desigur, deși el nu o va ști, și atunci se va îndrăgosti de tine, deși nu va ști că ești tu - și vei trăi fericita în veci! ” A terminat cu o înflorire și a strălucit.

Margaret se uită fix și apoi râse. „Lottie, dragostea mea, te-am pierdut după „Vauxhall ”, a spus ea.

Charlotte se lăsă pe canapea cu un oftat resemnat. - O să explic din nou, spuse ea. „Oh, Meg, te rog, am putea suna după ceai?”

Margaret se ridică în picioare și , amabila, sună la sonerie.

Charlotte a început din nou. "Domnul. Northcott a promis că va pregăti o petrecere pentru a merge la Vauxhall Gardens într-o noapte ", a spus ea. „Mi-a spus că aproape toată lumea merge acolo purtând măști. Chestia este, Meg, că tu și Lord Brampton trebuie să acceptați invitația, dar în ultimul moment trebuie să rămâi în urmă - trebuie să ai o durere de cap, cred. Lordul Brampton trebuie să meargă, desigur, să mă însoțească.

„Când vom fi plecați, te vei îmbrăca din nou ca Marie Antoinette, cu o mască; atunci trebuie să ne urmărești către grădini și să te asiguri că Lord Brampton te vede. Atunci se va îndrăgosti de tine și îți poți dezvălui identitatea reală. Nu poate da greș, Meg. ”

„Este cel mai absurd plan pe care l-am auzit vreodată în viața mea”, a spus Margaret.

„Numeste un lucru în neregulă cu acesta”.

„Pot numi mai multe”, a spus ea. „În primul rând, nu mai sunt o fată pentru a juca jocuri. În al doilea rând, nu mai am costumul Mariei Antoinette. În al treilea rând, cum aș ajunge singura la Vauxhall noaptea? În al patrulea rând, Richard nu mi-ar arunca probabil o a doua privire chiar dacă aș fi îmbrăcata ca înainte. În al cincilea rând, dacă m-ar urmări, m-ar recunoaște imediat. În al șaselea rând, este greșit să îi joc astfel de trucuri soțului meu. Și în al șaptelea rând, nu ar putea funcționa - nu-i așa, Lottie? ”

- Bineînțeles că va funcționa, răspunse Charlotte, destul de nedumerită de lista obiecțiilor. Și a traversat șezlongul, s-a așezat lângă sora ei, a turnat ceaiul, care sosise cu câteva minute înainte, și a început să facă un plan de luptă rezistent ca fierul.

„Oh, Lottie, chiar crezi că ar putea funcționa?” Întrebă Margaret îngrijorată cincisprezece minute mai târziu, cu vocea aproape rugându-se. „Chiar nu cred că aș putea. ”

„Phooey!” a răspuns sora ei.

CAPITOLUL 4

Data stabilită pentru vizita la Vauxhall Gardens a fost stabilită peste trei săptămâni. Devin Northcott dorise să o facă mai devreme, dar doamnele din gospodăria Brampton erau în mod ciudat pline de scuze. Cu toate acestea, nu putea exista nicio îndoială că își doreau foarte mult să meargă. Petrecerea urma să fie alcătuită din Devin, contele și contesa de Brampton, Charlotte și Sir Henry și Lady Lucy Wood, aceasta din urmă fiind sora cea mai mică a lui Brampton.

Margaret și Charlotte au fost extrem de ocupate cu toate activitățile debutului acesteia din urmă. Zilele erau pline de expediții de cumpărături, vizite, plimbări în parc; aproape fiecare seară își avea activitatea ei stabilită - teatrul, opera, musicalurile, balurile, cinele. Acum au descoperit că pregătirile pentru seara de la Vauxhall trebuiau să se încadreze în programul încărcat.

Charlotte a fost ușor de multumit în ce privește costumul. Madame Dumont și-a asumat sarcina nu prea solicitantă de a-i face un domino și o mască cu frunze, ambele din satin verde smarald. Margaret a vizitat costumierul de la care își închiriasse costumul cu șase ani înainte, neavând deloc speranță că ținuta Marie Antoinette va fi încă disponibilă. Chiar și așa, a fost dezamăgită să descopere că are dreptate.

Era gata să abandoneze schema acolo și atunci. Charlotte, însă, a fost mai inventivă. Ea a aflat de la Kitty numele croitorului care își avea încăperile de lucru pe o stradă din Londra nu la fel de la modă ca Bond Street. Ea și-a târât sora acolo în după-amiaza următoare și împreună Margaret și domnișoara Thomas au schițat o rochie care seamănă foarte mult cu cea pe care o purtase Margaret înainte. A ales și ea o țesătură similară - o mătase grea argintată brocartată. De asemenea, ea a fost de acord cu

sugestia domnișoarei Thomas ca fusta completă să fie decorată cu perle rotunde pentru a-i conferi greutate și strălucire.

Au convenit și asupra unei măști - mătase argintie, ca înainte, pentru a-i acoperi fruntea, obrații și cea mai mare parte a nasului.

Apoi, surorile au trebuit să viziteze o peruchieră, nu atât de ușor de găsit acum că perucile de uz zilnic nu mai erau la moda. Margaret a fost pregătită pentru o creație elaborată, pudrată, tipică celor purtate de doamnele de acum cateva decenii, înălțata pe o coroană, cu un inel pentru a se drapa peste un umăr.

Pentru a completa ținuta, au cumpărat papuci strălucitori de culoarea vinului, care să se potrivească cu evantaiul pe care Margaret îl folosisese în ocazia anterioară și pe care încă îl deținea. De asemenea, a cumpărat niște ruj, simțindu-se foarte îndrăzneată. Nu mai deținuse niciodată produse cosmetice, dar simțea că hainele alb-argintiu și albe vor avea nevoie de puțină culoare. Rujul, evantaiul și pantofii ar adăuga doar atingerea necesară.

Margaret trebuia să aibă încredere în Kitty și să o ia drept complice. Avea să aibă nevoie de ajutor în noaptea de la Vauxhall, iar Charlotte nu va mai fi disponibilă. Se așteptase ca Kitty să fie de-a dreptul dezaprobată. Se temuse chiar că Kitty se va grăbi să-i spună lui Richard. A socotit atitudinea cameristei sale ca fiind lipsă de dragoste, pentru că apăruse în ultimii ani cu buzele strânse și dezaprobată pentru că simțea că stăpâna ei ascundea în mod deliberat farmecul și frumusețea ei. De exemplu, propriul ei soț nu-i văzuse părul decât împletit strâns. Și părul lui Margaret, sub perierea iubitoare a mâinii lui Kitty, a fost gloria ei încoronată - gros, strălucitor, ondulat și până la talie.

Kitty a fost la fel de încântată ca Charlotte de plan. Dar a făcut veto la unul dintre detalii. A fost îngrozită de ideea ca stăpâna ei să închirieze o brisca pentru a o duce la Vauxhall și a o aduce din nou înapoi.

„Nu, doamna mea”, spusese ea, cu buzele așezate într-o linie subțire de obstinație, „pur și simplu nu va merge. Nu am de gând să o fac pe doamna mea să se plimbe singură în toată Londra noaptea, așa că nici să nu te gândești.”

Dar Kitty a ajuns în cele din urmă la soluție. Ea „ieșea” cu Jem, unul dintre randasii domniei sale. Ea a avut o conferință privată cu el și el a declarat că nu va avea nicio problemă în a scoate trăsura simplă de oraș a domniei sale în noaptea aceea și a o conduce pe domnia sa la Vauxhall. El a adăugat o altă sugestie a sa. Avea să poarte un domino simplu și o mască, astfel încât să o poată însoți pe contesă în grădini și să se asigure că nu i s-ar fi întâmplat niciun rău înainte de a-l întâlni pe conte.

Atât lui Kitty cât și lui Jem li s-a spus că întreaga escapadă va fi o farsă pentru a vedea dacă contele de Brampton își va recunoaște soția în costum. Cu toate acestea, Kitty și-a amintit de un alt costum de Marie Antoinette cu ani înainte și care știa că stăpâna ei și domnia sa nu au o relație atât de strânsă și iubitoare pe cât ar fi dorit-o Kitty, a pus doi și doi împreună și a venit cu patru. Și-a păstrat însă propriul sfat. Nu i-a spus nimic nici contesei, nici lui Jem.

Brampton așteptat cu nerăbdare cu oarecare amuzament petrecerea de la Vauxhall. Își observase cu curiozitate prietenul venind tot mai mult sub vraja farmecelor lui Charlotte.

„Dacă nu ai grijă”, și-a avertizat prietenul într-o dimineață la White's, în timp ce amândoi se uitau la cotidianul de zi cu zi, „vei fi următorul care va fi legat de picioare, Dev!”

"Pe dracu'!" răspunse tovarășul său. - Te referi la domnișoara Wells? Nu, nu, Bram, sunt doar amabil cu pustoica. Ea este sora lui Lady Bram, știi. "

- Mi se pare că nu are nevoie de bunătate, răspunse sec Brampton. „Băieții tineri sunt aliniați pe trei randuri în fața ușii mele și așteaptă să-și aducă

omagiul.”

- Nu-i bine, Bram, protestă Devin. „Un lucru atât de tânăr, inocent. Are nevoie de cineva mai în vârstă și mai ferm pentru a o proteja de toate acele scânteii. ”

Brampton râse. „O faci prea maro, Dev. Ești convins? Tu ești protectorul inocenței? Îți spun, Dev, este dragoste pur și simplu. ” Și s-a întors, zâmbind, la ziarul său, în timp ce tovarășul său îi arunca protestele.

Brampton nu a avut nicio obiecție specială pentru a petrece o seară întreagă în compania soției sale. Încă de la despărțirea de Lisa, fusese decis cel puțin să încerce să facă ceva din căsnicia sa. Nu-și putea imagina că va exista vreodată un sentiment profund între ei. Nu era suficient de viețuie pentru a suscita orice interes mare pentru el; în mod evident, nu era o femeie care să simtă o pasiune profundă și cu siguranță nu ar fi binevenită nici o demonstrație de sentiment de la el dincolo de o afecțiune ușoară.

Dar acea blândă afecțiune era pregătit să o dea. Chiar nu se amestecase deloc cu viața lui. Se temuse că nu se va mai simți niciodată acasă în propria casă după nuntă. Cu toate acestea, a constatat că simte mai mult decât bine. Soția lui nu i-a invadat niciodată propriul sanctuar, biblioteca. Nu a împrăștiat casa cu bunurile ei. Nu a umplut casa cu zgomot și forfotă. Dar a observat că mâncărurile sale preferate erau servite mult mai frecvent decât erau în trecut, că decantorul său de coniac și tabacheria din bibliotecă erau întotdeauna bine aprovizionate, că venirile și ieșirile lui nu erau niciodată puse la îndoială.

De fapt, Brampton se simțea destul de rușinat să se fi gândit vreodată la soția sa ca la o intrusa. Nu era o frumusețe și fața ei era lipsită de viețuie, dar era o față dulce și avea ochi care ar fi putut să o transforme într-o frumusețe dacă ar scânteia doar.

Uneori își dorea ca ea să aibă ceva vitalitate. I-ar fi plăcut să o vadă zâmbind mai des. I-ar fi plăcut să o atingă cu mâinile, să exploreze corpul liniștit și disciplinat, să atingă gura aceea dulce cu a lui. Dar nu si-a îngăduit niciodată asemenea gânduri. El nu dorea să trezească ură sau dezgust în soția sa. Și era destul de convins că ea va fi dezgustată de astfel de avansuri fizice. Așa că a făcut un efort în patul ei pentru a-i acoperi corpul cu al său, fără a-i invada intimitatea mai mult decât era necesar și pentru a-i ocupa corpul cât mai scurt timp posibil.

De fapt, Brampton lucra din greu la căsătoria sa.

Sir Henry, Lady Lucy și Devin Northcott fuseseră invitați să ia masa cu contele și contesa sa în noaptea ieșirii la Vauxhall.

Margaret se asigură că intră târziu în salon înainte de cină. Oaspeții sosiseră cu toții. Ea a observat doar, în starea ei de emoție tensionată, că Richard arăta mult mai magnific decât de obicei în pantaloni și haina pana la genunchi de culoare aurie închisă, o vestă maro ciocolată care-i făcea cămașa și lavaliera ce avea un stil complicat să pară surprinzător de albe.

Când a ridicat o mână pentru a-i face semn unui lacheu să-i aducă o băutură, Margaret a avut grijă să-și ridice ochii cu pleoape grele.

- Nimic, mulțumesc, Richard, spuse ea.

Ochii lui i-au căutat fața. - Te simți bine, draga mea? întrebă el încet.

- Da, desigur, Richard, răspunse ea strident și puțin prea repede.

Câteva minute mai târziu, când Chalmer a anunțat cina, Brampton i-a oferit brațul soției sale, în loc de sora lui, așa cum ar fi dictat bunele maniere stricte și a escortat-o în sala de mese.

Margaret a fost lipsită de aparență pe tot parcursul mesei. Ea a spus puțin, s-a jucat cu mâncarea de pe farfurie, nu a băut vin și și-a pus de două ori vârful degetelor la tâmpile, îndepărtându-le în grabă și zâmbind vag când a atras atenția lui Richard.

După masă, bărbații s-au alăturat doamnelor în salon fără prea multă întârziere, deoarece doreau să facă o plecare promptă către Vauxhall. Brampton s-a așezat imediat lângă soția sa pe un scaun de dragoste.

„Draga mea, nu te simți bine?” a întrebat el, îngrijorat.

- Doar o mică durere de cap, Richard, răspunse ea, zâmbind slab. „Voi fi bine”.

„Atunci trebuie să rămânem acasă”, a spus el. - Trebuie să iei niște laudanum, draga mea, și să te retragi la culcare.

- O, nu, Richard, protestă Margaret, nu este nimic. Nu pot strica divertismentul tuturor. ”

„Sănătatea ta este mai importantă decât divertismentul altor oameni”, a spus hotărât soțul ei. „Vom rămâne acasă. Există încă o petrecere de patru persoane. ”

„Dar, Richard”, a pledat Margaret, „nu-mi place ca Charlotte să iasă fără ca noi să o însoțim. Știu că Lucy va avea grijă de ea, dar simt cu adevărat responsabilitatea pe care mama și tata mi-au lăsat-o. ”

„Va fi destul de în siguranță, draga mea. Știi, trebuie să te gândești la tine din când în când. ”

„Richard”, a spus ea, privindu-l plin în față cu ochi plini de suflet, mi-ai face o mare favoare și i-ai însoți? Și și-a pus cu îndrăzneală mâna pe a lui, până când inima ei puternică și respirația accelerată au forțat-o să o îndepărteze.

Brampton ezită. Nu-și mai amintea de nicio altă ocazie în care soția lui îi ceruse să facă ceva pentru ea. El a analizat cu consternare perspectiva unei seri petrecute singur cu două cupluri. El s-ar simți ca o floare de perete prin excelență.

„Foarte bine, draga mea”, a spus el, „dar numai cu condiția să te duci imediat în patul tău. O voi trimite pe Kitty la tine. ”

- Mulțumesc, Richard, spuse ea și alunecă liniștit din cameră, lăsându-l pe Brampton să ceară scuze în numele ei. El a stat câteva clipe după ce plecase ea, îngrijorându-se pentru ea. Nu o vazuse niciodată sa-i fie rău. Nu putea fi însărcinată. Ii fusese refuzat patul timp de cinci nopti cu mai puțin de doua saptamani inainte. Poate că lucra prea mult pentru ca Sezonul Charlottei să fie un succes.

Margaret s-a forțat să stea în pat timp de zece minute după ce a auzit petrecereti plecând la Vauxhall. Era bucuroasă că luase măsurile de precauție de a merge la culcare. Richard însuși îi adusese laudandumul și o băutură caldă din lapte.

Ea susținuse că laptele este prea fierbinte pentru a fi băut, dar promisese că va lua medicamentul imediat ce băutura s-a răcit.

Se așezase pe marginea patului, sufocând-o cu aura lui de masculinitate.

„Biata mea draga”, spusese el. „Ai așteptat cu nerăbdare această seară, nu-i așa?”

„Da, Richard”, îi răspunsese ea, „dar Charlotte mă preocupă cu adevărat. A fost atât de încântată. ”

„Te voi duce acolo în altă seară”, spusese el, zâmbind cu blândețe în ochii ei, neștiind de tumele pe care expresia lui îi făceau stomacul și inima să le aiba.

- Ar fi frumos, Richard, îi răspunsese ea.

Și atunci ar fi putut jura că stomacul și inima si-au schimbat locurile când el s-a aplecat ușor spre ea. Era sigură că el era pe punctul de a o săruta. Dar el doar a pus înapoi o șuviță de păr care se desprinsese din împletiturile care erau încă înfășurate în jurul capului ei; apoi puse o clipă vârfurile degetelor ușoare pe unul dintre obraji ei.

„Noapte bună, draga mea”, spusese el. „Dormi bine și nu te teme pentru Charlotte. Voi fi un insotitor la fel de bun pe cât ți-ai putea dori. ”

Kitty a sosit în cele din urmă în dormitor și Margaret a sărit din pat, cu trupul și mintea toate înflăcărate la gândul la ceea ce o așteaptă în acea noapte. Kitty purta rochia de argint peste braț. Accesoriile au fost târâte rapid din cutiile din dulapurile dormitorului.

O jumătate de oră mai târziu, Margaret era gata să plece. S-a mai examinat o dată în oglinda fixă. Din câte își amintea, arăta aproape exact așa cum arătase în noaptea aceea, cu mult timp în urmă, când dansase cu Richard și o sărutase pentru prima dată. ... Richard! Rochia era un pic mai superba și avea suspiciunea că decolteul era un pic mai mic, dar avea același design - un corset strâns și mâneci scurte, pufoase, o fustă foarte plină, largă pe șaolduri. Peruca arăta la fel, adăugând înălțime și eleganță formei ușoare și subțiri a lui Margaret. Împletiturile ei înfășurate nu s-ar încadra sub perucă; părul ei lung și castaniu era fixat liber sub el. Maska ei era legată în siguranță de ceafă, sub perucă. Îi acoperea cea mai mare

parte a feței, astfel încât era aproape convinsă că va fi de nerecunoscut.

Aproape convinsă, dar nu chiar! În ultimele trei săptămâni, Margaret fusese afectată de îndoieli la fel de puternice ca entuziasmul ei. Era în mare parte convinsă că Richard nu-i va acorda deloc atenție. De ce ar trebui? Avusese - și probabil încă mai avea - zeci de femei minunate. De ce să-și amintească de o fată pe care o sărutase și o mângâiasse o jumătate de oră cu șase ani înainte? Ar fi dezamăgită să fie total ignorată.

Dar ceea ce o înspăimânta cu adevărat a fost că Richard ar putea să observe. Dacă ar încerca să vorbească cu ea? Nu ar fi recunoscut-o imediat? Și ce ar spune ea dacă ar face-o? Avusese trei săptămâni în care să inventeze o poveste care să acopere o astfel de eventualitate, dar încă nu se gândise la una. Ea spera doar că, dacă va apărea criza, va primi inspirație pe loc.

Kitty, care plecase să se discute cu Jem, băgă din nou capul în jurul ușii și anunță în șoaptă: „Trăsura este gata, doamna mea”.

Margaret simți că genunchii i se slăbesc și inima îi bate dureros. Nu putea să treacă cu asta. Întreaga schemă era de-a dreptul ridicolă. Nebunie totală!

- Jem spune să fii iute, doamnă, șopti Kitty neliniștită.

Margaret se îndepărtă de oglindă, își apucă mânușile albe și evantaiul și alergă ușor pe scări și pe ușa din față, de unde fuseseră scoși lacheii după plecarea contelui la petrecere.

CAPITOLUL 5

Lui Charlotte îi era foarte greu să se comporte de parcă ar fi relaxată și s-ar distra. Știa că, în orice alte circumstanțe, va fi fermecată cu Vauxhall Gardens. Era o zonă încântătoare de copaci, iarbă și bulevarde întortocheate, aproape de râu. Totul a fost făcut fascinant de misterios de felinarele colorate din copaci, umbrele colorate și mișcătoare create de suflarea lor în briză. Muzica ieșea din sala orchestrei, iar dansatorii, mulți mascați, se mișcau veseli în zona de dans.

Acesta a fost un loc în Londra, unde toată lumea s-a simțit liberă să vină, membrii ton-ului frecându-și umerii cu plebea, așa cum numeau cu dispreț clasa comercianților, și a servitorilor și a muncitorilor. Charlotte s-a lipit de brațul lui Devin, temându-se să-și piardă insotitorii în mulțime. Dar i-a condus pe toți către o loja privată pe care o rezervase din timp și s-au hrănit din nou cu farfurii de carne rece, căpșuni și vin.

Charlotte îi privi pe ocupanții celorlalte loje și îi recunoscă pe mulți dintre ei. Măștile pe care le purtau majoritatea nu fuseseră destinate să le mascheze identitatea, ci doar să adauge o apăsare de romantism la înfățișarea lor.

Dar inima lui Charlotte nu era în divertisment. În timp ce vorbea cu Devin și contele și, ocazional, cu Lady Lucy și Sir Henry, se juca nervos cu evantaiul ei și încerca să estimeze când va trece o oră. Până atunci Margaret ar trebui să fie acolo.

În cele din urmă, a judecat că era timpul. Se ridică nerăbdătoare și se întoarse spre Devin.

„Este prea ceresc aici ca să stai într-un singur loc toată seara”, a spus ea, dându-i o palmă flirtantă la încheietura mâinii cu evantaiul ei. „Te rog, hai să mergem, domnule Northcott.”

Se ridica într-o clipă, oferindu-și braț brațul.

- Sir Henry și Lady Lucy? Întrebă ea, întorcându-se în direcția lor.

Dar se bucurau prea mult de compania celuilalt și refuzau exercițiul.

- Lord Brampton? Întrebă Charlotte, sângele bătându-i în urechi. Depinde mult de răspunsul său.

„Oricarui cuplu mă alătur”, a spus el cu tristețe, „mă voi simți hotărât în plus.

Cu toate acestea, cred că voi merge pe jos. Dacă tu și Dev sunteți cu adevărat norocoși, Charlotte, s-ar putea să mă pierdeți pe una dintre aceste alei. ”

- Dar nu avem nicio intenție de a te pierde, milord, răspunse Charlotte și își legă brațul liber prin al lui. Dacă ocazia nu ar fi fost atât de neliniștită, se gândi ea, s-ar fi simțit remarcabil de încântată de ea însăși de a fi văzută plimbându-se între doi astfel de domni mascați cu aspect distins.

Între timp, Jem manevrase trăsura simplă a orașului într-un loc de parcare retras în afara Grădinilor Vauxhall și coborâse treptele pentru ca domnia sa să coboare. A fost surprins că Kitty i-a permis stăpânei ei să plece fără o mantie. Noaptea era caldă, dar nu suficient de caldă pentru brațele goale, reflectă el. Cu toate acestea, nu era dreptul lui sa tina contabilitatea pentru capriciile lumii bune. Întreaga escapadă i s-a părut ciudat de nebună. La fel ca toți slujitorii contelui de Brampton, totuși, atât la Londra, cât și la Brampton Court, el dobândise rapid o loialitate feroce față de contesă. Cu toate căile ei liniștite și blânde, ea i-a tratat pe slujitori cu o curtoazie infailibilă și i-a cunoscut ca indivizi. Nu a eșuat niciodată să întrebe despre guta lui Chalmer sau să întrebe pe servitoarea de la bucătărie dacă și-a revenit din crizele friguri sau să comenteze noua livrea a celui mai tânăr lacheu.

Margaret era nervoasă când cobora din trasura. Nu-și putea aminti niciodată că fusese singură înainte și noaptea i se părea neobișnuit de întunecată. A fost foarte bucuroasă de prezența lui Jem când a intrat în grădini și a început să meargă de-a lungul bulevardelor. A mers o distanță respectuoasă în spatele ei, dar distanța s-a închis rapid în cele două ocazii în care silueta ei solitară a atras atenția unor galanți mascați. Jem, la fel de înalt și lat ca stăpânul său, a făcut o siluetă amenințătoare în mantia și masca sa de culoare gri închis.

Se părea că au rătăcit mult timp. O problemă pe care Charlotte și Margaret nu reușiseră niciodată să o rezolve a fost aranjarea unei întâlniri definite. Nici ei, nici Kitty nu știau locul. Tot ce știau era că acolo era o sală de orchestră. Prin urmare, își făcuseră planuri vagi de a merge în acea zonă generală și sperau că drumurile lor se vor intersecta în cele din urmă.

Margaret i s-a părut că va trebui să renunțe și să plece acasă. Zona era prea mare. Erau prea multe cărări și prea mulți oameni. Dar dintr-o dată a auzit o tuse din spate și vocea lui Jem a îndreptat în liniște: „În stânga ta, doamna mea”.

Și acolo erau, cei trei mergând spre ea, încă la o distanță. Margaret a judecat că nici Charlotte nu o văzuse încă. Se îndepărtă repede de pe potecă în umbrele copacilor de la graniță. Jem dispăruse în întregime.

Acum, când a venit momentul, Margaret a simțit că trebuie să leșine, pentru prima dată în viața ei. Cum ar fi putut fi suficient de nebună pentru a-i permite lui Charlotte să o atragă în această schemă? Într-un moment o va vedea. Ar fi recunoscut-o instantaneu. Și cum să-și explice prezența și aspectul ei ciudat când trebuia să fie acasă în pat, într-un somn indus de laudanum? Încă nu avea pregătită nicio poveste pentru el.

Dacă nu a făcut-o acum, s-a decis cu disperare, și-ar pierde tot curajul și nu o va face niciodată. Trase o răsuflare constantă și ieși pe cărare.

Erau mai aproape decât se așteptase ea. Devin se uita în vârful copacilor, Richard avea capul aplecat pentru a auzi ceva ce spunea Charlotte. Margaret rămase nemișcată, fluturându-și încet evantaiul în fața feței, uitându-se peste vârful ei. Richard ridică privirea.

Nu se așteptase niciodată cu adevărat să-și amintească de ea. Cea mai mare speranță a ei a fost că, dacă va folosi maniera cochetă, interesul lui va fi trezit și o anumită amintire subconștientă va fi stârnită. Cea mai mare teamă a ei era că nu o va lua deloc în seamă, sau - mai rău! - că o va privi cu amuzament sau dispreț. Cu siguranță nu era pregătită pentru reacția lui reală.

Întregul corp i-a înghețat. Charlotte a fost aproape smulsă din picioare odată cu încetarea bruscă a mișcării. Margaret, urmărindu-i cu atenție fața, nu-și putea descifra expresia din ochi. Vederea ei era împiedicată de masca sa neagră. Dar buzele lui au format un cuvânt. Nu avea nicio îndoială că acel cuvânt era „înger”. Apoi și-a miscat mai repede evantaiul, s-a întors pe călcâie și a început să meargă rapid pe poteca îndepărtată de el, balansându-și fustele largi cu mișcări provocatoare ale șoldurilor.

Contele de Brampton a fost șocat câteva clipe. A crezut că are o halucinație. Acolo se afla în fața lui, cu siguranță, exact așa cum își amintea de ea - micul său înger al balului mascat al lui Hetherington. Acea siluetă vioaie i s-a gravat în memorie pentru totdeauna. Nu reușise să-și explice în sine atracția aproape incontrollabilă pe care o simțise pentru fata al cărui nume nu-l cunoștea și a cărei față nu o văzuse. Tot ce știa a fost că ceea ce începuse ca un flirt încântător în sala de bal se transformase într-o pasiune bruscă în grădină și că, până când o adusese înapoi pe terasă pentru o băutură de limonadă, inima lui era destul de lovită. Se gândise la asta când i-a spus că o va vizita. Richard Adair, care nu se gândise o dată la căsătorie în legătură cu el însuși, auzea clopote de nuntă în timp ce înconjură sala de bal și se îndrepta spre sala de băuturi răcoritoare. Dar când s-a întors cu paharul de limonadă, la fel de entuziasmat ca orice băiat, descoperise că ea dispăruse.

Manierele lui devenisera din ce în ce mai frenetice în următoarea jumătate de oră, pe măsură ce o căuta în orice loc probabil și chiar în unele locuri improbabile. Când a întrebat despre ea, păstrându-și în mod deliberat maniera rece și aproape plictisită, a descoperit că, deși mai mulți oameni și-au amintit de Marie Antoinette, nimeni nu știa cine este și nimeni nu văzuse cu cine venise sau cu care plecase.

În restul sezonului respectiv, Brampton o căutase. Participase la fiecare funcție socială la care era invitat, spre uimirea prietenilor săi, dansase și conversase cu fiecare fetiță pe care o vedea. Dar simțise instinctiv că nu era ea. Odată dansase chiar și un quadrille cu Margaret Wells; dar atenția lui se îndepărtase de ea după doar un minut. Această fetiță liniștită și plictisitoare nu semăna cu îngerul său decât în mărime.

La sfârșitul sezonului, când majoritatea membrilor ton-ului se îndreptaseră spre Brighton sau către moșiile lor familiale pentru vară, Brampton recunoscuse în cele din urmă înfrângerea. Nu o va mai vedea niciodată, nu-i va mai ține niciodată corpul ușor și nu va mai face dragoste cu ea. Din acel moment a dezvoltat gustul pentru amante voluptoase. I-au amintit mai puțin de ceea ce pierduse. Aceste gânduri au ocupat mintea lui Brampton câteva secunde, în timp ce stătea fascinat în grădinile Vauxhall, Charlotte lipindu-se de braț și privindu-l întrebător.

Apoi, apariția a cochetat cu evantaiul spre el și a început să se grăbească. Nu putea fi ea, desigur. Dar Brampton a cedat sentimentului de panică pe care l-a trăit în timp ce ea se îndepărta de el. Trebuia să vorbească cu ea.

Aruncă o privire grăbită spre Devin. „Dev, însoțește-o pe domnișoara Wells la loja, te rog, și alătură-te lui Lucy și Henry. Eu - trebuie să salut un cunoscut. ”

Și s-a grăbit după silueta mascată, care se uita peste umărul ei înainte de a se pierde pe altă cale.

Devin avea gura deschisă. Era nedumerit. „Ce dracu’?” spuse el, uitând să-și potrivească limba cu compania sa. - Aceasta este Lady Bram.

„Ohh!” Charlotte si-a pus mana la gură și a l-a privit pe Devin cu ochii mari de consternare. „Este atât de evident?”

El o privi cu suspiciune. „Am senzația că se întâmplă ceva suspect”, a spus el. - Ce se pregătește, domnișoară Wells?

- Este o poveste lungă, domnule, răspunse ea blândă.

El o luă de braț și o trase din nou cu fermitate. – E mult pana ajungem înapoi la loja, spuse el cu severitate. „Mai bine începe să vorbești.”

Margaret simți o mână fermă pe braț la scurt timp după ce o apucase pe o alee mai largă. Se întoarse spre el, cu evantaiul în fața nasului, cu ochii sclipind deasupra lui.

"Tu esti?" a întrebat el, nedumerit, cercetându-i atent ochii.

„Sunt ce, monsieur?” întreabă ea, folosind vocea husky și accentul francez pe care îl folosisese cu ocazia anterioară.

„Pe Jupiter, tu ești ea”, a exclamat el și, punându-și mâna liberă pe celălalt braț, a întors-o cu fața spre el. Lumina albastră palidă a unui felinar îi conferea măștii și rochiei o calitate și mai eterică și îi întunecă ochii.

- Da, monsieur, murmură ea.

Au continuat să se privească în ochii celuilalt câteva clipe. Apoi, Brampton și-a dat o scuturare mentală.

„Și ești pe cale să dispari din nou în aer, așa cum ai făcut-o ultima dată?” a întrebat el, prinzându-i brațele mai strâns.

„Ah, monsieur, nu am putut să rămân în acel moment. Ți-am spus că sunt în pericol grav, n'est-ce pas? ”

„Dar să dispari atât de complet timp de șase ani! Știai că te-am căutat și te-am tot căutat? Dar nu ai fost de găsit nicăieri. ” Vocea lui s-a înmuiat și ochii lui s-au îndreptat spre gura ei, care părea moale și primitoare. „Unde te-ai dus și unde ai fost de atunci, micuțul meu înger?”

- Nu pot să dezvălui, monsieur, spuse ea. „Dar vezi, acum sunt aici și lasă-mă să văd” - și-a întins evantaiul și i-a examinat suprafața roșu închis - „Am următoarele șase dansuri libere. Ce coincidență, nu? ” Ea și-a ridicat ochii spre el printre gene și a zâmbit orbitor.

"Cochetă!" spuse el, trăgând una dintre mâinile ei prin brațul lui, dar ținându-l bine cu cealaltă mână. „Haide, nu este un loc unde să vorbești. Să încercăm o altă cale. ”

A tras-o de-a lungul unei plimbări mai înguste, nu atât de bine luminate. Au mers până când a văzut unul dintre micile adăposturi rustice care erau presărate prin grădini. Au fost mobilate cu mese și bănci concepute simplu pentru confortul oaspeților care doreau să mănânce tête-à-tête.

Brampton a constatat că nu era ocupat și a atras-o pe tovarășa să înăuntru. Nu a luat cu el felinarul care atârna de o ramură convenabilă de copac afară.

Nu a folosit banca. Își așază spatele pe un perete al adăpostului și o trase pe Margaret împotriva lui, cu mâinile întinse pe spatele ei. Trase aer în piept într-o respirație nesigură.

„Încă nu prea cred asta, îngerule”, a spus el. „Este o întâlnire întâmplătoare? Părea planificat ”.

Creierul lui Margaret se învârti alarmat. „Monsieur”, a spus ea, „am fost cu niște oameni și te-am văzut - cu doamna în verde, nu? Dar cred că doamna în verde a fost mai fermecată de bărbatul mic de statură. Mi-am amintit de tine, monsieur, și am vrut să - vorbesc cu tine. Așa că le dau însoțitorilor mei - cum spui? – m-am strecurat, n'est-ce pas? ”

Putea să vadă fulgerul zâmbetului lui Brampton în întuneric. Ea și-a aruncat ușor evantaiul și mănușile pe masă în spatele ei și și-a sprijinit mâinile de pieptul lui, cu degetele larg întinse. Zâmbetul a dispărut.

„Micuț”, a spus el încet, „nu mă respinge de data asta. Scoate-ți masca pentru mine. ” Și a ridicat o mână și și-a scos-o pe a lui, trimițând-o să se alăture lucrurilor lui Margaret pe masă.

- Ah, nu-mi cere asta, monsieur, a implorat-o. „Cu adevărat, nu trebuie să-mi cunoști identitatea.”

- O, dar trebuie, a incuviintat el, mișcându-și capul în jos, astfel încât doar un centimetru de spațiu să le separe buzele. „Am așteptat asta de șase ani, îngerule”.

- Vă rog, domnule, îmi veți da multă suferință dacă insistați, a implorat Margaret, ridicând ochii lui mari, plini de lacrimi.

El a oftat. „Văd că vrei să mă mai tachinezi încă șase ani”, a spus el. „Dar vino, micuța mea dulce, dă-mi ceva prin care să-mi aduc aminte de această întâlnire.” Nu a mers înainte pentru a acoperi acel centimetru de spațiu. A așteptat să o facă. Margaret a atins buzele soțului ei ezitant cu ale ei, apoi amândoi au gemut în timp ce brațele lui o strângeau strâns de

el, iar gura lui se deschise și se apăsă pe a ei, cerand

Margaret gâfâi șocată. Timpul înmuiase amintirea primului sărut, astfel încât pasiunea amintită își pierduse impactul fizic. Memoria s-a repezit acum în timp ce simțea realitatea brațelor lui dure și musculoase pe spatele ei, sânii ei zdrobindu-i pieptul puternic, coapsele simțind căldura lui prin țesătura hainelor lor.

Și a descoperit din nou plăcerea sălbatică și neașteptată a gurii sale, caldă și umedă, gustând slab din vinul pe care îl băuse. Apoi, limba lui era în gura ei, explorând suprafața limbii ei, apoi mișcându-se ușor pe spatele dinților și, în cele din urmă, cufundându-se încet într-o imitație a actului sexual.

Margaret a simțit că se încălzește peste tot și a devenit conștientă de o senzație erotică lentă care pulsează jos în pânțece. Una dintre mâinile ei se mișcă în sus pentru a se împleti în părul său gros; celălalt îi zvâcni peste spate, explorând mușchii ondulați.

Brampton le-a rupt sigiliul gurii după o lungă perioadă de timp, iar capul lui sa îndreptat spre gâtul și gâtul ei, gura și limba aprinzând o urmă fierbinte și umedă peste carnea ei goală și până la decolteul profund al rochiei. Se arcui împotriva lui cu un oftat mic, cu o mână trăgându-i capul și mai aproape de ea.

Una dintre mâinile lui se îndreptă către rândul de nasturi mici din spatele rochiei ei. Apoi cealaltă mână s-a alăturat și a început să desfacă nasturii până când rochia a fost slăbită până la talie. A ținut-o departe de el și a privit-o în ochii ei grei de pasiune, în timp ce el îi scotea corsetul rochiei. Nu purta nimic dedesubt. În lumina slabă care se filtra prin ușă, Brampton se trezi uitându-se la sânii mici, dar perfect formați, înclinați în sus, mameloanele deja dure de dorință. A pus o mână cu reverență sub fiecare sân, cuprinzându-i și și-a tachinat sfarcurile ușor cu degetele mari. Expresia din ochii ei a devenit și mai îndepărtată.

Lăsă capul în jos și i-a lins ușor fiecare vârf întărit. Margaret gemu într-o agonie a dorinței.

„Îngerul meu dulce”, a murmurat el împotriva urechii ei, mâinile punându-i sânii cu blândețe pe haina lui de mătase și apoi mutându-se spre spatele ei, „Te iubesc de atât de mult timp. Trebuie să te am. Acum. Te rog.”

Margaret a fost șocată de imobilitate. Nu prin tentativa de seducție. Dar prin restul a ceea ce spusese. Mâinile lui desfăceau nasturii de sub talie. Gura lui o căuta din nou pe a ei.

- Nu, nu, monsieur! a strigat ea, o mână mergând în spatele ei pentru a împiedica activitatea lui acolo, cealaltă mână împingându-i pieptul. "Te rog nu!"

- O, da, micuță, da, insistă el, încercând totuși să-i prindă gura cu a lui.

„Monsieur, vă rog!” a pledat ea, într-o adevărată panică acum. „Poate veni cineva. Oamenii tăi te vor căuta. Prietenilor mei le va fi dor de mine! ”

„Te rog, îngerul meu”.

„Dar vă rog, nu, monsieur! ”

Cu un mare efort, Brampton s-a forțat să se relaxeze de peretele din spatele lui. O ținea slab împotriva lui. La naiba, dar mica apariție a avut dreptate. Într-un alt minut, ar fi avut-o goală pe podeaua de sub el, într-un loc aproape public! Își pierduse destul de mult simțurile.

„Îmi pare rău, draga mea”, a spus el, luptându-se să recâștige controlul asupra sa. Și a îndepărtat-o de el, a ajutat-o să continue cu corsetul rochiei și a întors-o pentru a putea fixa din nou nasturii. Își alunecă brațele în jurul

taliei ei din spate, îi sărută ceafa și o trase spre el.

- Mi-e teamă să te las să pleci, îngerul meu, spuse el încet. „Vei dispărea din nou și nu voi ști unde să te caut sau pe cine să mă uit”.

„Ești sigur că vrei să mă vezi din nou?” Întrebă Margaret, ținându-și inconștient respirația.

El gemu. „Acum că te-am găsit din nou, nu știu cum am trăit fără tine”, a spus el.

„Voi veni din nou aici peste o săptămână. Vei fi și tu aici, monsieur?” Întrebă ea, înclinând o privire provocatoare înapoi peste umăr.

„Nimic nu mă poate ține departe, îngerule”, a spus el. „Dar cum pot fi sigur că nu vei dispărea în aer?”

- Îți dau promisiunea, monsieur, a jurat ea.

- Spune-mi cine ești, șopti el.

Îi luă mâinile în ale ei și le lua de pe talia ei. Și-a luat evantaiul și mănușile și s-a întors cu fața spre el.

„Au revoir, monsieur”, a spus ea și l-a bătut ușor pe un umăr cu evantaiul, și-a aruncat ochii și dinții către el într-un zâmbet orbitor și și-a rotit fustele în timp ce ieșea pe ușă. I-a aruncat o privire peste umăr în timp ce se îndrepta ușor pe poteca către bulevardul mai luminat. El stătea în pragul adăpostului, dar nu încerca să o urmeze.

Ea a fost prea deranjată din punct de vedere emoțional pentru a fi surprinsă când a observat curând că Jem era în urma ei, la aceeași

distanță respectuoasă ca și înainte.

CAPITOLUL 6

Brampton își ducea în galop calul în Hyde Park la fel de repede pe cât îi permitea siguranța. Era prea devreme în zi pentru ca înaintarea sa să fie împiedicată de trăsurile sau pietonii, sau chiar de mulți alți călăreți. Era prea devreme pentru Devin Northcott; cei doi bărbați s-au întâlnit în parc destul de des printr-un acord nerostit și s-au bucurat de o discuție în timp ce caii lor s-au aplecat peste iarbă.

Timp de o jumătate de oră mintea lui a fost prea plină pentru o gândire coerentă. S-a lăsat în fața senzațiilor plimbării, ceața rece, dimineața devreme, bătându-i o culoare la obraji.

El și-a simțit încă exaltarea de la descoperirea din noaptea precedentă. După șase ani, el și-a găsit din nou îngerul, iar ea a scânteiat cu atât de multă răutate și cu atâta pasiune pe cât a avut-o în acea primă întâlnire. Brampton și-a dat seama că nu încetase niciodată să o iubească. Trupul ei minuscule se încadra perfect în bratele sale și lângă trupul său puternic de parcă ar fi ținut-o doar cu o zi înainte. Se gândi la buzele ei, la gura ei, la pielea albă netedă a gâtului, la sânii ei fermi și perfecti. Își aminti modul în care șoldurile și coapsele ei se modelaseră provocator împotriva lui, în timp ce el își atinsese limba de sfarcurile ei.

Era a lui! Trebuia să fie a lui! Și-a dat seama de tot absurdul de a iubi o femeie a cărei față nu o văzuse niciodată și a cărei identitate nu o cunoștea. Chipul ei era urât? De aceea era atât de reticentă să o arate? Dar nu, nicio femeie cu astfel de ochi sclipitori și buze atât de

seducătoare nu ar putea fi urâtă. Și a simțit că nu i-ar fi păsat nici măcar dacă fața ei nu s-ar dovedi atât de frumoasă pe cât promisese. Frumusețea ei stătea totul în corpul mic perfect și în viața și pasiunea care cântau din el.

O iubea! A săpat pintenii în părțile calului și a mărit viteza galopului. Trebuie să o revadă. Ce ar face el dacă ea nu va apărea săptămâna următoare? A refuzat să ia în considerare posibilitatea. Trebuie să fie acolo! Și trebuie să aibă unde să o ducă, astfel încât să poată dezbrăca forma mică, să-și îndepărteze peruca și masca și să-și desfete ochii și trupul cu frumusețea ei. A face dragoste cu ea era acum singurul scop urgent al vieții sale.

Cu toate acestea, a trebuit să recunoască o tulburare de neliniste. De ce apăruse brusc, îmbrăcată exact așa cum fusese cu șase ani înainte. Nu-i venea să creadă că este un accident. Povestea ei nu a sunat prea adevărată. Chiar dacă ar fi spus o parte din adevăr, era probabil că l-ar fi recunoscut, mascat și îmbrăcat așa cum era el, după șase ani? Și ce s-ar fi întâmplat dacă soția lui ar fi fost cu el așa cum ar fi fost ea, în afară de durerea bruscă de cap? Aici a existat un mister nedumeritor, dar Brampton a descoperit că misterul nu i-a făcut decât să sporească dorința de a-și revedea îngerul.

Galopă din nou lungimea parcului, înainte de a admite că ceva amenință să-i stingă entuziasmul. Soția lui! Se întoarse oare necredincios fata de ea atât de curând după jurământul său de a le face o căsătorie de fapt? Ar putea el să o trădeze atunci când ea și-a îndeplinit partea de căsătorie atât de dulce și fără să se plângă? Ochii ei mari îl priveau întotdeauna pe ai lui cu o încredere liniștită. Ar fi în stare să întâlnească acei ochi după noaptea trecută, mai ales cu știința că planifică unirea fizică cu cealaltă femeie? Ar fi în stare să meargă la patul soției sale, fără să simtă că-l spurcă pe corpul ei care nu i se împotriva în nici un fel, dar era dulce și cald?

Abia în acel moment Brampton și-a dat seama de remarcabila similitudine dintre cele două femei din viața sa. Atât de asemănător în corp, dar atât de

diferit în manieră!

A observat că calul său a început să se spumeze. Brampton simți o durere de vinovăție; de obicei își trata caii cu o considerație infailibilă. Întoarse capul spre grajdurile de acasă.

Margaret stătea singură la masa de mic dejun când Brampton intră, încă în hainele sale de călărie. El s-a uitat la fața ei, dar s-a ferit de ochii ei. Se simțea ciudat de jenat. Dar el a observat că ea arăta mai palidă decât de obicei.

„Bună dimineața, draga mea”, spuse tintuind-o cu privirea. „Mai ai durerea de cap?”

- Da, Richard, răspunse ea, recunoscătoare că s-a întors spre bufet pentru a umple o farfurie cu mâncare. I s-a părut la fel de dificil să-i întâlnească ochii. "Nu am dormit bine." Cel puțin nu a fost obligată să mintă azi dimineață, se gândi ea cu umor iritat.

„Nu ai luat laudanumul?” a întrebat el, încruntându-se.

„Mă tem că nu a avut efect”, a răspuns ea, evitând întrebarea. „Dar voi fi bine în prezent. Charlotte mi-a promis că va merge cu mine în parc. ”

„Mai bine, veți merge acolo”, a spus el, „și voi veni și eu”.

Margaret își ridică privirea, surprinsă, din ceașca de cafea. Nu s-ar fi așteptat la o astfel de ofertă în nicio dimineață, dar mai ales nu în această dimineață.

„Te-ai distrat aseară?” întreabă ea, urmărindu-i atent capul aplecat. Nu a arătat nicio reacție vizibilă.

„M-am simțit ca o floare de perete.” Aruncă o privire în sus și zâmbi. „Ar fi trebuit să mă simt mai confortabil cu tine acolo, draga mea.”

- Am crezut că ai fi întâlnit mulți cunoscuți acolo, întrebă Margaret, reticentă să renunțe la subiect.

- Da, dar mi-ai delegat funcția de insotitor, mi-a spus el, zâmbind totuși, deși i se părea că zâmbetul era destul de strâns. „Nu aveam libertatea să urmăresc figuri mascate și să ghicesc identități.” Și a tresărit pe dinăuntru la alegerea cuvintelor, ceea ce nu a făcut decât să-i accentueze înșelăciunea.

„Draga mea, de ce să nu trimit un mesaj lui Dev pentru a vedea dacă ar dori să alcătuiască o petrecere de patru persoane pentru a ieși din oraș? Am putea pregăti un prânz la picnic. Lui Charlotte i-ar plăcea deliciul? Și ai vrea?”

- O, Richard, ce minunat ar fi, spuse Margaret surprinsă, iar Brampton a observat că pentru prima dată avea culoare în obraji și ochii ei străluceau. - Trebuie să o trezesc pe Charlotte.

„Să spunem peste o oră?” Soțul ei zâmbi.

Câteva minute mai târziu, Margaret a părăsit-o pe Charlotte, bâjbâind somnoroasă și s-a întors în camera ei, unde a sunat după Kitty și a încercat să decidă ce să poarte pentru ziua respectivă. Ea a decis pentru o rochie simplă de muselină galbena ca ciubotica cucului cu o palarie asortată. Kitty scoase din dulap o mantie de culoare cafenie, insistând că ziua nu era încă suficient de caldă pentru ca stăpâna ei să iasă afară fără o mantie.

Margaret a refuzat să o lase pe Kitty să-și coafeze părul în orice alt stil, dar împletiturile strânse se înfășurau în spatele capului; curând a fost gata și și-a dat afară servitoarea. Stătea pe un scaun lângă fereastră pentru a

aștepta să treacă ora.

Richard o luase prin surprindere în această dimineață. Se așteptase să fie preocupat, să o ignore aproape total pentru săptămâna următoare. Cu toate acestea, el îi arăta o atenție neașteptată. Modul său la masa de mic dejun păruse cu adevărat îngrijorat, de parcă i-ar păsa cu adevărat.

O vreme după ce se întorsese acasă cu o seară în urmă, Margaret stătuse pe marginea patului, cu peruca și masca lângă ea, re trăind evenimentele din ultimele ore. Readuse în imaginația ei fiecare cuvânt pe care îl spusese, fiecare mângâiere pe care o dăduse. Cât îl iubea și cât de vie și de dorita o făcuse să se simtă! Nu știa ca era posibil ca simplele atingeri și săruturi să-i trezească o dorință atât de dureroasă. Îl dorise la fel de mult pe cât părea ca o dorește el. I-ar fi permis să termine să o dezbrace; fusese aproape frenetică cu nevoia de a-l simți în ea, aducând ușurare durerii sale palpitante de dorință. Dar cuvintele lui o surprinseseră înapoi la conștientizarea realității.

„Te iubesc atât de mult timp”, spusese el.

Margaret tânjise de șase ani să-l audă spunând aceste cuvinte, dar nu visase că o va face vreodată. Richard o iubea și o voia!

Margaret tremurase pe pat, sărise în picioare și începuse să se dezbrace în grabă. Era nebună? S-ar putea să fie acasă în orice moment. Nu credea că o va vizita în noaptea aceea, dar era întotdeauna șansa ca el să verifice dacă dormea liniștit. Nu trebuia să găsească nicio urmă din costumul ei.

Când totul fusese depozitat în siguranță în spatele unui dulap, Margaret își periase rapid și împletise părul și se urcase în pat. Îi spusese lui Kitty să nu o aștepte.

Zăcuse în întuneric, simțind că un val brusc de tristețe trece peste ea. Richard nu o iubea. Iubea o fantomă fără chip, fără identitate. Dacă ar

ști că de Margaret îi este foame, s-ar îndepărta de ea cu dezgust. Și-ar da seama că nu există o persoană ca îngerul său; că fusese păcălit de soția lui plictisitoare, neatractivă. Atunci ar fi urât-o, nu-i așa? Nu ar mai vrea niciodată să o atingă. Ar pierde chiar și puținul din el pe care îl avea acum.

Se simțise și ea destul de rău când își aminti ușurința cu care reușise să-i atragă atenția. Ar fi făcut dragoste cu ea, crezând că este străină. Stabilise o întâlnire ca să o vadă săptămâna următoare. Și crezuse că are o soție acasă. Ea își dăduse mereu seama că el trebuie să aibă amante, că se culca cu alte femei, precum și cu ea. Dar această dovadă foarte reală că avea dreptate a lăsat o senzație de depresie bolnavă în stomac. Era o mică consolare că de data aceasta intenționa să fie infidel cu propria soție.

Ar trebui să-l întâlnească în săptămâna următoare? În mod ciudat, nici ea, nici Charlotte nu priviseră atât de departe în planurile lor. Tot ce se gândiseră era să-l înșele pe Richard și să afle dacă mai avea puterea de a-l atrage în costumul Mariei Antoinette și cu vocea și purtarea pe care o folosisese cu acea altă ocazie. Într-un fel, ambii păreau să viseze că, la sfârșitul unei reuniuni romantice, masca Margaretei va fi îndepărtată, isi vor declara dragoste nemuritoare unul altuia și vor trăi fericiți pentru totdeauna. Cel puțin, acesta fusese visul Charlottei. Margaret refuzase să creadă că va avea vreun impact asupra lui Richard.

Încercase încă să decidă ce să facă săptămâna următoare, când se auzise o bataie la ușa dormitorului. Inima i se răsturnase, deși asta nu era intrarea folosită de obicei de soțul ei. Ușa se deschise în liniște și Charlotte intrase, purtând o lumânare. Încă purta domino-ul verde, iar masca ei îi atârna din mâna liberă.

„Meg, ai fost minunată”, șoptise ea cu entuziasm. „Nu bănuia nimic, nu-i așa?”

„Nu, nu mă cunoștea”, confirmase Margaret.

„Dar a plecat atât de mult timp. Ce s-a întâmplat, Meg? ”

Margaret nu avea de gând să răspundă cu adevărat la asta. „Voia să știe cine sunt”, îi răspunsese ea vag. „Și-a amintit de mine și vrea să mă revadă.”

„Atunci este interesat. Oh, Meg! ” Charlotte își strânsese mâinile în extaz. „Te-a sărutat?”

Margaret ezitase. - Da, m-a sărutat.

„Meg! Știam doar că voi doi sunteți facuți unul pentru altul. O să-l vezi din nou, nu-i așa? ”

- Nu știu, Lottie. Cred că această șaradă a mers suficient de departe ”, spusese Margaret cu fermitate, și nici o cantitate de convingeri sau proteste de la sora ei nu reușise să se răzgândească.

„Oh, Meg”, spusese Charlotte în cele din urmă, „dl. Northcott știe. ”

"Ce?"

„Te-a recunoscut imediat, Meg și am fost forțată să-i spun toată povestea.”

„Lottie!”

- A, a promis că nu va respira o vorbă lui Lord Brampton, se grăbi Charlotte să o asigure pe sora ei, și a promis că va ajuta dacă va putea.

„Lottie!”

- Îmi pare rău, Meg, spuse Charlotte cu o voce mică. „Dar dacă aş fi spus că nu ești tu, vezi, cu siguranță s-ar fi dus după Lord Brampton să vadă ce se întâmplă”.

Margaret își acoperise fața cu mâinile, copleșită de umilință și hotărâse de două ori că această escapadă nebună trebuie să se încheie.

În dimineața următoare, totuși, în timp ce stătea la fereastră, așteptând ora stabilită pentru picnic, știa că va mai îmbrăca acel costum încă o dată în săptămâna următoare și va merge la Vauxhall pentru a-și păstra încercarea cu Richard. Trebuia să știe o singură dată cum ar fi să-l facă să facă dragoste reală cu ea. Și știa fără îndoială că asta se va întâmpla săptămâna următoare. După aceea, va fi mulțumită să-și reia viața de căsătorie așa cum o știa până acum. Îngerul lui Richard avea să moară natural.

Au mers cu trasura în dealurile de la nordul orașului, doamnele într-un landau deschis, cu un cos de picnic de răchită pe scaunul din fața lor, bărbații călărind alături. Margaret a găsit ziua ca fiind un interludiu încântător într-o viață care a ținut-o foarte mult departe de soțul ei. El și Devin Northcott călăreau aproape de trăsură, purtând o conversație veselă, în principal cu Charlotte, care arăta cel mai bine într-o rochie cu talie înaltă de culoare albastru-cer și cu o mantie și palarie de culoare albastru-închis.

S-au oprit la prânz pe o încântătoare pantă cu iarbă, cu vedere la orașul Londra. Bucătarul lui Brampton le împachetase o masă cu bucăți de pui, torturi de homar, chifle, brânză, ouă, salată, jeleuri și prăjituri - și sticle de vin.

Devin a fost primul care s-a ridicat de pe pătura pe care stăteau toți.

- Lady Brampton, ți-ar plăcea să mergi pe jos? întrebă el, plecându-se în direcția ei și întinzând brațul.

Margaret se simți jenată, știind că era la curent cu aventura ei din noaptea precedentă, dar purtarea ei obișnuită și calmă i-a venit în ajutor. Se ridică în picioare și îl luă de braț. Mergeau încet pe pantă, departe de vederea panoramică.

„Durerea de cap este mai bună, doamnă?” el a început.

- Da, mulțumesc, domnule Northcott, dar cred că știți că a fost o înșelăciune, răspunse ea calmă.

El îi aruncă o privire deoparte și tuși delicat. - Chiar așa, doamnă, a fost de acord. „Mi-e teamă că am forțat povestea de la Miss Wells.”

„Este în regulă, domnule”, a spus Margaret, „dar te-aș ruga să nu-i spui soțului meu niciun cuvânt.” Și-a ținut fața îndreptată înainte, simțind culoarea urcându-i pe obraji.

„N-aș visa să fac așa ceva, doamnă”, a răspuns el, cu sprâncenele ridicate, „și n-aș fi atât de lipsit de delicatete încât să ridic problema acum. Dar am simțit că ar trebui să știi un lucru. ” Devin tuși din nou.

Margaret se uită întrebător la chipul lui. "Da?" a îndemnat ea.

- De obicei, Bram nu se ocupă de așa ceva, spuse Devin, înroșindu-se. „Femele, adică. Asta nu de la căsătoria sa. ”

- Vă rog, nu vă faceți probleme, domnule, interveni Margaret în grabă. „Nu mă bag în viața privată a lui Richard.”

- Nu, dar asta este ideea, doamnă, spuse Devin cu seriozitate. „Nu e nimic în care să vă bagati.”

"Pana acum?"

„Până acum, doamnă. Și cred că acum este atras de tine doar pentru că ești tu, dacă știi la ce mă refer, deși el nu știe asta pentru el însuși. ”

Și-au continuat mersul în tăcere o vreme, în timp ce Margaret digera ceea ce îi spusese. Putea auzi vocile care se apropiau de Charlotte și soțul ei.

- Mulțumesc, domnule Northcott, a spus ea, zâmbindu-i.

„Mi-a făcut plăcere, doamnă”, a răspuns el serios.

- Voi doi semănați cu un cuplu vechi și credincios, strigă vesel Charlotte. Se uitară înapoi pentru a o vedea cum se apropia cu Lord Brampton.

„Vino, domnule Northcott”, a spus Charlotte, luând brațul la care Margaret renunță, „să vedem dacă putem vedea catedrala Sf. Paul din vârful acestei înălțări”. Și au mers înainte într-un ritm alert.

Margaret luă brațul oferit de Brampton.

„Vrei mai mult din chestia asta, draga mea?” el a întrebat.

- Da, mulțumesc, Richard, răspunse ea cu un zâmbet calm.

Mergeau împreună într-o tăcere confortabilă, priveau orașul împreună cu ceilalți și începeau drumul înapoi spre trăsură și cai. Margaret a observat modul în care Charlotte s-a lipit de brațul lui Devin Northcott și modul animat în care a vorbit cu el. Ea a observat căldura zâmbetului său în timp ce el asculta și îi răspundea surorii ei.

Charlotte petrecea prea mult timp cu Devin Northcott? Se întrebă Margaret. Cu doar câteva săptămâni înainte, ea a avut mari vise de a-și prezenta sora în societate, de a se asigura că va întâlni un număr mare de tineri eligibili. Margaret spera că sora ei va face o partidă de dragoste sănătoasă în următorul an sau doi. Nu dorea să-și vadă sora suferind anii de durere și singurătate pe care îi suferise. Și Charlotte chiar daduse lovitura. Câțiva tineri au venit să o viziteze și să o conducă în parc; Charlottei nu i-au lipsit niciodată partenerii la un bal.

Dar într-un fel, domnul Northcott ajunsese să fie escorta ei regulată acceptată. Și Margaret s-a întrebat dacă ea și Richard sunt responsabili pentru asta. Era foarte convenabil să aiba pe cel mai apropiat prieten al lui Richard ca partener pentru sora ei. Dar a fost un lucru bun pentru Charlotte? Devin Northcott trebuie să aibă aproape o vârstă cu Richard, cu siguranță cu peste un deceniu mai în vârstă decât Charlotte.

Margaret a ajuns la concluzia că fusese atât de preocupată cu treburile sale în ultimele câteva săptămâni, încât își neglijase îndatoririle de acompaniatoare pentru sora ei. Trebuie să-și dubleze eforturile pentru a vedea că Charlotte a întâlnit mai mulți tineri eligibili din propria grupă de vârstă.

În timp ce contele, Margaret și Charlotte au intrat în casa de pe Grosvenor Square după-amiaza târziu, Chalmer i-a întâlnit pe hol cu vestea că contesa vaduva de Brampton și Lady Rosalind Crowthers așteptau întoarcerea lor în salon.

„Mama?” Întrebă Brampton, cu sprâncenele ridicate, surprins. „Ce dracu’ vrea la ora asta?”

Chalmer a ignorat tacticos întrebarea, dar a urcat scările în fața stăpânului și stăpânei sale pentru a deschide ușa salonului de la primul etaj. Charlotte s-a retras în propria cameră.

- Și și Rosalind, îi comentă Brampton soției sale. „Ceva s-a întâmplat”.

Văduva stătea rigida pe o canapea când au intrat în cameră. Rosalind plutea deasupra ei, cu sarurile în mână.

„Richard, dragă”, a spus mama lui slab, „unde ai fost tot timpul? Bună ziua, Margaret, dragostea mea. ”

- Dacă știam că intenționați să ne faceți o vizită, mamă, spuse Brampton sec, ar fi trebuit să fii sigură că voi fi aici.

- Richard, dacă ai ști ce sărmana, draga de mama trebuie să sufere, nu ai vorbi cu o astfel de notă de nepăsare , l- a certat Rosalind.

„Ai servit ceai?” Întrebă Margaret liniștitoare. - Voi suna imediat.

- Nu, nu, dragostea mea, ar trebui să mă sufoc, răspunse văduva. - Richard, dragă, este bietul Charles.

Brampton păli palpabil. - Charles? a spus el. Margaret se mișcă repede în lateral și îi puse o mână fermă pe braț. Cealaltă mână a acoperit-o.

- Te-am implorat, draga Richard, să nu-i cumperi comisionul. A fost mereu un băiat delicat. Dar nimeni nu m-a ascultat niciodată și nu a ținut grijă de sensibilitățile mele delicate. Ei bine, poate că acum o să-ți pară rău că nu i- ai dat atenție mamei tale ”.

- Mamă, spuse Brampton aspru, strângând inconștient degetele lui Margaret într-o strângere dureroasă, „ce s-a întâmplat cu Charles?”

„Și de ce ducele de Wellington nu a terminat odată cu oamenii lui Boney odată pentru totdeauna, în loc să-i alerge în toată Spania, nu voi ști

niciodată”, a continuat mama lui, adulmecând o batistă din dantelă.

„Mama!”

„Bietul drag Charles a fost rănit și este trimis acasă să moară, nu m-aș îndoi”, a anunțat vedeta.

Margaret simți că soțul ei respiră adânc și zdrențuit.

- Stai jos, milord, spuse ea, încercând să-l atragă pe cel mai apropiat scaun.

El îi scutură brațul și o înfruntă pe mama lui cu ochii sălbatici. "Sa moara?" a întrebat el.

„Ei bine, bietul băiat spune că un os în braț a fost spulberat de o glont, dar că nu este în pericol. Dar am auzit de acești chirurghi de teren, draga Richard, și știu ce măcelari sunt. Nu m-aș îndoi că rana se va face putredă și vor trebui să taie brațul și el va muri. Și a avut febră, săracul băiat, astfel încât este prea slab pentru a urma armata prin Spania. Așa că îl trimit acasă să moară ”. Văduva s-a prăbușit, plângând în batista ei.

„Te rog, nu o lua așa, mamă”, o linișți Rosalind în timp ce Brampton se îndrepta, arătând vizibil ușurat.

- Ai o scrisoare de la Charles, mamă? a întrebat el, întinzând o mână.

Se cauta în interiorul saculețului și scoase o foaie de hârtie mototolită. Ea i-a înmănat-o fiului ei și el a analizat-o repede.

- Este în regulă, draga mea, spuse el, întorcându-se spre Margaret, care încă stătea la umărul lui. „I se acordă un concediu de boala, dar numai

pentru că armata călătorește constant și rana lui nu-i permite să fie de nici un folos regimentului său. Nu este în pericol. ”

Margaret i-a zâmbit și i-a atins din nou timid brațul. - Mă bucur, Richard, spuse ea. „Voi aștepta cu nerăbdare să-l întâlnesc pe cumnatul meu.”

„Dragul Charles speră să fie acasă într-o săptămână”, a adăugat mama sa. „Haide, Rosalind, am multe pregătiri de făcut. Trebuie să mă asigur că patul este pregătit pentru bietul meu băiat. ” Batista, sarurile și saculețul au fost măturate împreună, iar doamnele și-au luat la revedere. Margaret a rămas întrebându-se cum va reacționa sora ei la uniforma regimentului.

CAPITOLUL 7

Captanul Charles Adair a sosit acasă patru zile mai târziu. A refuzat să meargă la pat, pe care mama lui îl pregătise cu atâta grijă. El și-a permis să fie examinat de medicul pe care îl pregătise pentru această ocazie, dar numai ca să-și liniștească mintea. Apoi l-a chemat pe fratele său mai mare și cei doi s-au îndreptat spre White's Club.

În seara următoare, contele și contesa de Brampton au luat o cină în cinstea revenirii în siguranță a căpitanului Adair acasă. Margaret a petrecut mai mult decât de obicei în vestiarul ei pregătindu-se pentru seară. Știa că Richard nu se căsătorise cu ea din dragoste și știa că nu era o femeie atrăgătoare. Dar a vrut să-i facă o impresie favorabilă cumnatului ei. Nu voia ca el să simtă că fratele său se căsătorise cu o neblejata.

Purta o rochie din dantelă albastră pal peste o jupa de mătase albă. O avea pe Kitty să îi ridice împletiturile mai sus decât de obicei pe cap. Singurele ei ornamente erau un colier de perle pe care i-l dăduse Richard cadou de nuntă și verigheta și inelul ei de logodna.

Margaret a fost una dintre ultimele care a intrat în salon. Soacra ei era deja acolo, ținându-i de vorba pe Devin Northcott și pe un alt domn în vârstă. Cele două cumnate ale ei care se aflau în oraș erau de asemenea prezente împreună cu soții lor. Mai erau câțiva alți cunoscuți apropiați, vorbind în grupuri. Dar atenția lui Margaret a fost capturată de cele trei figuri centrale din fața șemineului. Richard își arăta sinele obișnuit de magnific și imaculat, îmbrăcat în negru, culoarea ușurată doar de cămașa albă ca zăpada și de lavaliera curgătoare. Charlotte arăta vie într-o rochie roz-roz, cu părul castaniu coafat într-o spumă de bucle, cu obraji înroșiți de culoare.

Și Charles - trebuie să fie el! - era un om destul de uluitor. Era ușor mai înalt decât fratele său, deși era mai subțire, și oarecum puțin rosu la fata de când a apărut febra în Spania. Părul lui era mai deschis la culoare și mai

ondulat decât al fratelui său. Se purta cu rigiditate militară și purta însemnele regimentale de îmbrăcăminte completă, cu brațul drept purtat într-o curea. Fața lui, observă Margaret când îi întâlni ochii peste cameră, era deschisă și prietenoasă. A vrut mai mult ca oricând să-i placă.

Brampton traversă camera să o ia de mână și să o conducă înainte. -
Draga mea, spuse el, vino să-l cunoști pe cumnatul tău, Charles. Charles, soția mea. ”

Charles simțea un șoc de surpriză. Contesa nu se asemena cu nimic din ceea ce își imaginase. Când a primit vești despre căsătorie, în Spania, se amuzase încercând să-și imagineze mireasa lui Dick. S-ar fi căsătorit cu o frumusețe apreciată, cu cineva cu care ar fi mândru să arate la toate funcțiile sociale ale tonului?

Sau s-ar fi căsătorit cu o fată neinteresantă care i-ar da un moștenitor? Se îndoia că Dick s-ar fi căsătorit din dragoste. După cum Charles și-a amintit de el, a avut întotdeauna nevoie de multe femei, una câte una, era adevărat, dar niciuna nu i-a păstrat atenția mai mult de câteva luni. Charles nu-și amintea să o fi întâlnit pe domnișoara Margaret Wells, dar numele ei o făcea să pară că ar intra în a doua categorie de mireasă.

Era destul de nepregătit pentru această fragilă făptură care pășea în cameră cu liniște și siguranță de sine. Nu era drăguță în vreun sens evident al cuvântului, dar Charles a catalogat-o imediat ca fiind frumoasă. Frumusețea ei stătea poate în modul liniștit pe care îl purta, fără a folosi niciuna dintre nălucile pe care el obișnuia să le vadă la alte femei; totuși întreaga ei ființă părea să strălucească din ochii ei liniștiți și gri, atât de mari și atât de plini de mândrie și dragoste pentru Dick.

Charles se uită curios la fratele său în timp ce făcea prezentările. Doamne, și el o iubește pe ea, hotărî Charles cu amuzament. Mă întreb dacă știe asta!

„Sunt fermecat să vă întâlnesc în cele din urmă, doamnă”, a spus el, zâmbind în fața acestei cumnate pe care a plăcut-o imediat și, cu mâna stângă, i-a luat mana și a ridicat-o spre buze.

- Oh, te rog, spune-mi Margaret, răspunse ea. „Și sunt atât de fericita să vă cunosc și pe dumneavoastră, domnule. Vedeti, nu am avut niciodată un frate ”.

- Atunci va trebui să recuperez timpul pierdut, Margaret, spuse el râzând. - Și trebuie să fie Charles, te rog.

I-a zâmbit fericita și a acceptat brațul stâng pe care i l-a oferit să o conducă în sufragerie. Ea nu a observat ochii soțului ei fixați, intrigati, pe fața ei, înainte ca acesta să traverseze camera pentru a-si însoți mama la cină.

Margaret îl așezase pe Charles în dreapta ei, la poalele mesei. O așezase pe Charlotte în dreapta lui, în speranța că nu va părea prea evident ca facea pe petitoarea. Ea privea, mulțumită, în timp ce vorbeau împreună. Ea spera că Richard nu se va opune ca sora ei și fratele său să dezvolte o tendință reciprocă. Aruncă o privire în jos, pentru a găsi ochii soțului fixați fix asupra ei, în timp ce el asculta vorbăria femeii de lângă el. Expresia lui era ilizibilă. Ea i-a zâmbit placid și s-a întors spre domnul din stânga ei.

Mai târziu, când domnii s-au alăturat doamnelor din sala de mese, Brampton a observat că fratele său traversa camera pentru a sta între Margaret și Charlotte. În curând au fost adânciti în conversație sau, cel puțin, cele două doamne au fost curând absorbite să-l asculte pe Charles. Richard a simțit invidia veche pe care o simțise întotdeauna pentru fratele său, căruia îi era atât de ușor să fermece oameni de toate categoriile de vârstă. De ce nu a reușit niciodată să aducă acel aspect de aproape animație pe chipul soției sale?

Și de ce să-mi pese? se gândi el, dându-și o scuturare mentală. Făcuse o afacere bună când se căsătorise cu ea. Era liniștită și nu-i cerea nimic. Ar

putea uita că ea era acolo, dacă ar vrea. Și cu siguranță nu-și dorise o femeie care să-i tulbure viața în vreun fel. Pentru el a fost norocos că nu l-a găsit la fel de atrăgător pe cât părea să-și găsească fratele. Ar putea deveni o pacoste dacă o va face, cerând ceea ce el nu era pregătit să ofere. Simți că un val proaspăt de iritație îl trece, în timp ce soția lui - și Charlotte - izbucniră în râsete din cauza a ceea ce spusese Charles. Nu reușise niciodată să o facă să râdă.

Și apoi și-a amintit ceea ce nu-și scosese cu adevărat din minte în ultimele șase zile: mâine seară avea să-și revadă îngerul! Acest gând fusese, de fapt, o agonie pentru el toată săptămâna. De mai multe ori luase o decizie clară de a nu pleca. Căutarea pentru ea, durerea pe care o simțise cu șase ani înainte pentru că nu a putut să o găsească, a fost lungă în trecut. Nu ar fi cel mai bine să o lase acolo, să o lase să scape din viața lui din nou înainte ca sentimentele lui să fie implicate irevocabil? În aceste momente, el se gândea la responsabilitățile sale de cap de familie. Apoi se gândi la soția sa, pe care o ținea acum cu respect, dacă nu, într-adevăr, cu afecțiune. A fost dispus să riște pacea și liniștea vieții sale actuale pentru o zbenguiala romantica cu o figură neidentificată din trecutul său?

Dar alteori și-a recunoscut că era deja prea târziu. O ținuse pe fată în brațe. Nu era o fantomă, ci o diinta din carne și sânge foarte reala. Și și-a amintit felul în care pasiunea se aprinsese între ei cu ambele ocazii. Trebuia să o țină din nou. Trebuia s-o aibă! Aștepta cu nerăbdare noaptea următoare cu teamă, cu emoție și cu anxietate.

- Arati de parcă ți-ai fi pierdut cel mai bun prieten, Bram, spuse Devin, gândindu-și gândurile.

Brampton a fost readus în prezent și la atribuțiile sale de gazdă, cu o tresarire.

- Se pare că le are cu doamnele, continuă Devin, dând din cap în direcția lui Charles Adair, „Cât timp spui că e în concediu, Bram?”

* * *

Lord Brampton mergea din nou devreme în parc dimineața următoare. Galopase deja lungimea parcului și înapoi înainte să-l vadă pe Devin Northcott întorcându-și calul prin porți. Brampton se îndreptă spre el.

„Dimineața, Bram. Ești matinal ”, și-a salutat Devin prietenul. „Trebuie să ai ceva pe conștiință.” Au călărit unul lângă altul o vreme, vorbind despre trivialități.

În cele din urmă, Brampton își dresă glasul. „Dev, am o favoare să-ți cer.”

- Orice ai cere, răspunse Devin, urmărind o tânără servitoare plimbându-se cu un câine și gândindu-se la un cap de bucle castanii care încuviințează aproape de o haină roșie de regiment pentru o seară întreagă.

- As vrea sa ma folosesc de camerele tale în seara asta, spuse Brampton.

„Eh?”

„Am nevoie de confidențialitate pentru anumite afaceri.”

Devin s-a întors în prezent. - Din nou în companie cu muselină, Bram?

„Este o doamnă”, a răspuns prietenul său cu rigiditate.

„Mm, da, chiar așa”, a comentat Devin, apoi, inspirat brusc, „Nu micuța doamnă argintie de la Vauxhall, Bram?”

Brampton nu a răspuns imediat. - Da, a recunoscut el în cele din urmă.

Devin îi aruncă prietenului său o privire deoparte. Ce dracu'? Era cu adevărat posibil să nu știe?

„Am o întâlnire pentru a juca cărți cu Freddie Haversham, oricum”, a spus el. - Le voi oferi servitorilor noaptea liberă. Ia cheia. ”

„Mulțumesc, Dev. Ești un prieten adevărat, spuse Brampton ușurat.

- Trebuie să mă întorc acum, spuse Devin, întorcând calul. „Micul dejun, știi.” Îi aruncă lui Brampton o privire stearsă. „Zic, Bram”, a spus el, „ca nu e deloc corect pentru Lady Bram, știi”.

- La naiba, Dev, izbucni Brampton. „Nu am nevoie de tine să-mi iei loc de conștiință. Am una proprie destul de puternică. ”

Devin Northcott zâmbea destul de sumbru pentru el în timp ce își împingea calul într-un galop.

* * *

Margaret a găsit ca-i era imposibil să se concentreze asupra oricăreia dintre activitățile ei din ziua respectivă. A mers la cumpărături cu Charlotte dimineața târziu. Charlotte se plânsese că poartă aceleași haine prea des

și că în curând va fi etichetată drept o domnișoară de la țară săracă dacă le va purta încă o dată.

„Declar, Meg”, a spus ea cu o zi înainte, „ca în curând oamenii vor vedea un palton verde aparând în Hyde Park și de la o jumătate de kilometru distanță vor ști că trebuie să fiu eu.”

Au făcut ca trăsură să le debarce pe Bond Street și să meargă pe toată lungimea ei, vizitând diferitele unități de modiste și meșteri. S-au oprit frecvent pentru a vorbi cu diferite doamne cunoscute și au făcut conversație cu mai mulți domni.

Charlotte a insistat, de asemenea, să viziteze biblioteca lui Hookam pentru a schimba o carte. „Trebuie să am un roman romantic de citit în seara asta, Meg”, a spus ea. „Nu putem ieși, deoarece ai o întâlnire” Ea chicoti.

Margaret, care se bucura de obicei de o expediție de cumpărături, a simțit, până când au ajuns acasă, că ar fi putut țipa de frustrare. Ziua trecea, dar timpul se târa. A ajutat-o pe Charlotte să ducă câteva cutii cu palarii în casă; doi lachei au fost îndrumați să ducă restul cutiilor și coletelor în camera Charlottei. Margaret s-a bucurat că a avut prezența sufletească pentru a îndruma, când Charlotte nu era la îndemână, ca facturile să fie trimise lui Richard. Nu l-ar deranja; era un om foarte generos. Și ea îi putea sugera întotdeauna să scadă banii din alocația trimestrului următor. Pe de altă parte, tatăl ei nu ar fi deloc amuzat de extravaganta fiicei sale mai mici.

Margaret a petrecut ceva timp în camera ei după prânz, și toată lumea a presupus că vrea să se odihnească. Se gândi la seara care urma și se simțea rău de îngrijorare. Nu atrăgea ea dezastrul pentru a-l întâlni din nou în noaptea asta? Nu era riscant să o recunoască? Nu credea că îi va putea înfrunta furia dacă îi va descoperi înșelăciunea. Margaret nu-și văzuse niciodată soțul pierzându-și cumpătul, dar instinctul a avertizat-o că nu ar vrea să se afle în fața lui dacă ar fi făcut-o vreodată.

Apoi se gândi din nou la maiestria cu care o îmbrățișase săptămâna precedentă și la propriul răspuns. Se gândi la întâlnirile scurte și lipsite de pasiune pe care le împărtășeau în fiecare noapte în patul ei. Și știa din nou că trebuie să plece, indiferent de risc.

Restul după-amiezii a fost ocupat cu o călătorie în parc cu Charles. A sosit în mod neașteptat, cerând ca doamnele să-l însoțească pentru a se arăta în fața unora dintre membrii mai proeminenți ai ton-ului.

„A trecut atât de mult timp de când sunt plecat din Londra încât mă tem că aș putea ignora pe cineva pe care ar trebui să-l cunosc”, a explicat el cu zâmbetul său fermecător. „Asta ar putea însemna moartea reputației mele sociale.”

Nu trebuie să se fi temut. Toate privirile au fost atrase în admirație către silueta lui înaltă, înfricoșătoare, în timp ce își conducea cu îndemânare cabrioleta prin traficul intens din parc, iar mulți oameni l-au recunoscut. Charlotte, alături de el, scânteia, i se păru lui Margaret. Cei doi au vorbit vesel pe toată durata călătoriei, lăsând-o pe Margaret pe gânduri. Se simțea fericită convinsă că există o atracție foarte reală între sora ei și fratele soțului ei.

Cina din seara aceea a fost o afacere liniștită. Nici Brampton și nici Margaret nu păreau înclinați să converseze, iar Charlotte, pentru prima dată, părea cuprinsă de gânduri. Brampton era preocupat de vina lui și de anticipația de a-și revedea îngerul. Margaret era emoționată și bolnavă de anxietate.

- Voi pleca în acest moment, draga mea, îi anunță Brampton soției sale peste masă. „Am o întâlnire programată și probabil că voi întârzia”.

Margaret a zâmbit placid. - În regulă, Richard, spuse ea. „Charlotte și cu mine am planificat o seară liniștită.”

"Ce?" spuse el, sprâncenele ridicate. „Nu aveți invitații pentru diseară?"

- Da, doua, răspunse ea calmă. „Lady Emberly are o petrecere cu jocuri de cărți, iar familia Price o serată muzicală. Dar le-am refuzat pe amândouă. ”

"Sper că Charlotte nu se plictisește deja de Sezon", a spus el, zâmbindu-i și tachinând-o.

„O, nu, într-adevăr, milord”, a strigat ea, „dar eu - am o durere de cap.” Apoi și-a mușcat buza, amintindu-și că aceea fusese scuza lui Meg cu o săptămână înainte.

„Îmi pare rău să o aud”, a spus Brampton. „Aș putea sugera o noapte în care să mergeti la culcare devreme?"

- Da, milordul, este exact ceea ce intenționez, spuse Charlotte cu blândețe, cu ochii pe farfurie. „Și Meg s-a oferit cu amabilitate să rămână acasă pentru a-mi tine companie.” Charlotte nu era o actriță convingătoare, dar mintea lui Brampton era doar pe jumătate în conversație. El i-a acceptat explicațiile fără bănuială.

O oră mai târziu, după ce Brampton plecase pentru „întalnirea” lui, Margaret se afla în camera ei, fiind din nou îmbrăcată în rochia și cu masca de argint, cu părul îngămădit liber sub peruca pudrată. Atât Kitty cât și Charlotte au fost prezente și au ajutat, tot la fel de nervoase și de entuziasmate ca Margaret.

Kitty a aplicat rujul pentru buze, Margaret și-a strecurat picioarele în papucii de culoarea vinului, a luat evantaiul asortat de la Charlotte și a fost gata să plece. De data aceasta, Kitty a tras-o pe ascuns pe scările din spate și a

ieșit prin intrarea servitorilor, astfel încât să nu fie observată de majordom și lachei.

Margaret alergă ușor spre grajduri, unde Jem aștepta, trăsură simplă pregătită pentru ea.

„Jem”, a spus ea în timp ce o ajuta în interiorul trăsurii și a ridicat treptele, „te rog, urmărește-mă oriunde mă duc în seara asta. Nu vreau să fiu prins fără un mijloc de transport. ”

Jem nu reușea să înțeleagă de ce trebuia ca doamna ei să organizeze o întâlnire secretă cu propriul soț și de ce trebuie să se întoarcă separat de el, dar nu era treaba lui să pună la îndoială moralitatea, cu siguranță nu a stăpânului și a stăpânei lui.

- Nu trebuie să vă temeți, domnia voastră, o asigură el înainte de a închide ușa. „Voi vedea că vii în siguranță acasă.”

- Mulțumesc, Jem. L-a favorizat cu unul dintre zâmbetele ei rare, care i-a câștigat devotamentul și mai profund.

Vauxhall părea mai familiar cu această ocazie, deși Margaret se simțea și mai nervoasă decât înainte. Ultima dată, dacă Richard ar fi recunoscut-o, a simțit că ar fi putut cumva să vorbească despre ieșirea dintr-o situație incomodă. Totul ar fi putut fi explicat ca o glumă. S-ar fi putut preface că pariase cu Charlotte că nu o va recunoaște. Dar de data aceasta lucrurile merseseră prea departe. Richard ar simți cu adevărat că a fost luat de prost dacă ar descoperi adevărul acum.

L-a văzut aproape imediat, cu brațele încrucișate pe pieptul său, sprijinindu-se de un copac de lângă poteca unde îi atrăsese prima dată atenția cu o săptămână înainte. A tremurat o clipă de frică; arăta foarte înalt și aproape amenințător, cu domino-ul său negru tras îndeaproape în jurul său și o mască neagră care îi acoperea mai mult fața decât cea de

săptămâna trecută. Evident, nu a vrut să fie recunoscut. Apoi s-a îndepărtat de copac și a stat drept. O văzuse.

Margaret zâmbi orbitor, fluturând rapid cu evantaiul și forțând un salt în pas, în timp ce se apropia de el de-a lungul cărării.

"Îngerule!" spuse el întinzând ambele mâini ca să le apuce pe ale ei.

- Ah, monsieur, ați venit, a spus ea cu brio, bătând ușor ambele palme întinse cu evantaiul ei închis.

„Te-ai îndoit că aș face-o?”

- Sigur ca da, monsieur, răspunse ea cu îngrijorare. „Știu că este 'ifil ca un bărbat să fie fidel unei femei, n'est-ce pas?”

„Ah, dar nu ar fi greu să-ți fiu credincios, cred, micuta mea ticaloasa”, a spus el, iar el a apucat-o ușor de cot și a început să se plimbe cu ea pe poteca în direcția din care venise.

- Trebuie să dansăm, monsieur? ea a întrebat. „Mi s-a acordat permisiunea de a valsa. Tii minte?”

„Chiar vrei să dansezi?” el a întrebat.

- Sigur ca da, spuse ea. „Este atât de minunat să dansezi sub stele, nu? Cu cineva special ”, a adăugat ea cu îndrăzneală, cochetând cu evantaiul spre el.

Brampton a fost uimit. Nu putea să decidă dacă ea era o cochetă experimentată sau o mica nevinovată încântătoare. El spera că acesta din

urmă. Nu plănuise să piardă timpul cu ea în grădini. A vrut-o singur. Dar era dispus să o distreze; a vrut ca această noapte să fie una lungă și perfectă. „Vino, atunci, îngerule”, a spus el, luându-i mâna și trăgându-i-o prin braț, „hai să mergem să vedem dacă orchestra va cânta un vals”.

Orchestra cânta mai multe valsuri. Dansul a fost special de oaspeți, potrivit pentru decorul romantic în aer liber și pentru aspectul mascat al multor dintre petrecăreți, care au simțit că pot relaxa proprietatea strictă a comportamentului lor.

Brampton și-a atras însoțitorul în cercul brațelor, când un vals a început. O ținea mai aproape decât ar fi îndrăznit într-o sală de bal. Sâni ei, ținuti ferm în corsetul greu al rochiei ei, se prăbușeau tentant de țesătura neagră a domino-ului său. Peruca ei pudrată îi gâdila obrazul și bărbia.

Se mișcă ușor, corpul ei mic tinând ritmul lui, astfel încât el simți că plutea în brațele lui. La început, o învârti în pași de dans, exaltat de realitatea prezenței ei în brațele lui. Mai târziu, picioarele lui au încetinit, a condus-o spre marginea zonei de dans, unde erau mai mult la umbra copacilor și a tras-o mai ferm de peretele dur al corpului său. Simți că dorința i se agită în el și își lăsa capul în jos pentru a-i sterge buzele cu ale lui. O simți inspirând brusc.

„Îngerule”, îi șopti el la ureche, „nu vreau să te împărtășesc cu aceste mulțimi. Vei merge cu mine?”

- Unde vrei să merg cu tine, monsieur? a întrebat ea, ridicând ochii spre ai lui, astfel încât el să aibă senzația de înec.

- Într-un loc liniștit unde putem fi singuri, răspunse el, privind înapoi.

- Nu știu, șopti ea.

- Da, micuța mea, știi, murmură el cu blândețe. „Știm amândoi de ce ne-am întors în seara asta. Nu-i așa? ”

Ea îi ținu privirea pentru o clipă fără suflare. - Da, spuse ea încet.

- Vino, spuse el, sărutând-o ușor pe buze, iar el o conduse în tăcere pe un bulevard mărginit de copaci până la o ieșire diferită de cea pe care intrase ea. Se întrebă fugitiv dacă Jem va fi în stare să o urmeze, dar nu avea nicio stare de spirit în care să-i pese cu adevărat.

Brampton a urcat-o pe soția lui în trăsura sa de oraș atât de familiară și l-a îndrumat pe vizitiu către camerele lui Devin Northcott înainte de a se așeza lângă ea.

Au trecut prin holul luminat al casei vechi impunătoare în care Devin Northcott își avea camerele și până la al doilea etaj. Brampton a luat cu ei un sfeșnic ramificat, aprinzând lumânările înainte de a urca scările.

L-a așezat pe standul holului, a desfăcut singurul buton de la gâtul mantiei cenușii a lui Margaret și i-a scos-o de pe umeri. Și-a aruncat propria haină neagră pentru a se alătura pe un scaun din apropiere și și-a scos masca. Părea atât de dureros de familiar, îmbrăcat în aceleași haine negre de seară pe care le purtase cu o seară înainte. Lui Margaret i-a fost greu să creadă că nu o cunoaște.

Dar dacă ar avea vreo îndoială cu privire la acest punct, privirea din ochii lui ar fi fost înșelată. Cu siguranță nu o privise niciodată pe contesa de Brampton cu o dorință atât de mocnită.

Brampton îi întinse mâna spre a ei și o conduse, fără preludiu, la o cameră de dormit. A luat sfeșnicul cu el. Lumina lumânărilor lumina o cameră mare cu mobilier greu, impunător, inclusiv un pat mare cu baldachin, perdelele sale albastre din catifea trase în spate, lenjeria de pat întoarsă pentru a dezvălui cearșafuri și fețe de pernă albe ca zăpada. Perdelele de catifea de

un albastru mai închis au fost trase înapoi de la cele patru ferestre, astfel încât lumina lunii a ajutat la iluminarea camerei.

Margaret simți că panica crește. Atunci acesta era punctul fără întoarcere. Nu putea să abată acum seara de la inevitabila sa concluzie. Și în curând, cu siguranță, va ști cu cine are de-a face.

Brampton a așezat sfeșnicul pe masa de toaletă, astfel încât lumina lumânărilor să fie dublată de reflexele de la oglindă.

- Vino aici, îngerule, spuse el, întinzându-i brațele.

Margaret stătea încă nesigură chiar în ușă. A intrat în brațele lui și le-a simțit închizându-se în jurul ei.

„Și acum”, a murmurat el, zâmbind în ochii ei, „în cele din urmă, hai să scăpăm de această mască și de această perucă, îngerul meu. Lasă-mă să te văd.”

- Ah, nu, monsieur, spuse ea neliniștită, împingându-l pe piept. „Vă rog, nu pot face asta.”

Brampton o strânse mai tare. „Ce este, draga mea?” a încercat el să o convingă, nedumerit. „Nu ai încredere în mine? Nu îți voi face rău și nu te voi trăda față de nimeni altcineva, chiar dacă te vei dovedi a fi chiar prințesa Caroline.” S-a oprit și a rânjit rău. „Nu ești prințesa Caroline, nu-i așa, îngerule? Ar fi obositor să trebuiască să te numesc „Alteța Ta” în timp ce eu fac dragoste cu tine”.

Margaret râse de privirea absurdă de pe fața lui. - Nu răspund da sau nu, monsieur, spuse ea cu o plecăciune. „Dar insist că nu trebuie să mă vezi.”

Oftă exasperat. „Îngere, vei face compromisuri?” el a întrebat. „Dacă voi stinge lumânările și voi trage perdelele peste ferestre, astfel încât să nu putem vedea o mână în fața fețelor noastre, vă vei demasca pentru mine? Te rog, draga mea?” o implora el în timp ce ea ezita. „Nu pot face dragoste cu tine dacă măcar nu-ți pot simți fața și părul.”

- De unde știi că doresc să faci dragoste cu mine, monsieur? a întrebat ea, bătându-l brusc pe umăr cu evantaiul pe care încă îl strângea.

„Presupun, mica mea ticaloasa”, a răspuns el, „că atunci când pășești de bună voie într-o cameră de dormit cu un bărbat, nu o faci pentru a discuta despre vremea sau starea națiunii!”

- Stinge lumânările, monsieur, și trage perdelele, spuse Margaret. „Atunci îți voi da răspunsul meu.”

A făcut ce i s-a cerut. Rezultatul a fost tot ce și-ar fi putut dori Margaret. Nu vedea nimic. Aparent, nici el nu putea. A auzit o bubuitură, urmată de o injură, în timp ce el își găsea drumul înapoi la ea.

„Îmi datorezi un ”da” îngerule, a spus el aproape de urechea ei, întinzându-se să o ia de braț,, pentru a compensa glezna zdrobită pe care tocmai am dobândit-o ”.

Dar el nu i-a dat nicio șansă să răspundă. O mână se ridică și trase cu fermitate peruca. Știfturile care îi ridicaseră propriul păr au ieșit cu el. Margaret îl auzi pe Brampton trăgându-și respirația brusc, în timp ce părul ei lung și greu îi cădea peste braț. Șirurile măștii veniseră, de asemenea, dezlegate odată cu tragerea aceea la perucă. Simți că se prăbușește pe podea.

Corpul lui Brampton încă nu se atinge de al ei. El a ridicat ambele mâini acum și a lăsat vârfurile ușoare ale degetelor să se plimbe pe fața ei - peste frunte și pomeți, pe lungimea nasului, peste gură și linia maxilarului. Își împinse ușor vârful degetelor în părul de la tâmpile și lăsa

degetele mari blând să urmeze linia sprâncenelor ei și apoi pleoapele ochilor ei închiși. Degetele lui alunecară mai adânc în căldura părului ei.

Apoi buzele lui erau pe ale ei, ușor, fără cerere, gustând dulceața ei. Se îndreptară spre obraji, frunte, ochi, urechi. S-a oprit la urechea ei dreaptă pentru a lua lobul între dinți și a-l mușca ușor în timp ce îi lungea vârful. Margaret se simți îndepărtându-se dintr-o lume a viselor blânde într-una a dorinței crude.

Gura lui era din nou pe a ei, dar deschisă de data aceasta, fierbinte, solicitantă, dură. Limba lui a pătruns în umezeala moale a gurii ei și i-a explorat și tachinat interiorul. Corpurile lor încă nu se atingeau.

În cele din urmă, mâna lui Brampton se mișcă prin păr până la talie și o aduse împotriva lui. Margaret simți cum sângele i se năpusti într-un val de căldură pe obraji.

Gura lui se apropie din nou de urechea ei. „Îngere, mă înnebunești, știi asta?”

- Cred că și eu mi-am pierdut puțin mintile, monsieur, a reușit Margaret să gâfâie.

Ambele mâini ale lui se aflau acum la spate sa-i desfaca rochia, trecând încet nasturii, unul câte unul, prin cheutori. În timp ce mâinile lui erau atât de ocupate, el o sărută și o tachina cu limba și dinții, de gât și umeri.

În cele din urmă, partea din spate a rochiei sale a fost deschisă până la șolduri. Brampton o trase de pe umeri și brațe și se îndepărtă de ea, în timp ce cădea foșnind pe podea. Știa imediat când se întinse după ea din nou că acum era goală până la brâu. Mâinile lui găsira sânii mici și fermi și îi frământau ușor în timp ce capul îi cobora să-i ia sfarcurile, unul câte unul, în gură. În curând erau încordați și dureroși, cu un puls de dorință care se prelingea până în pântecul ei. Ea gemea și își arcuia șoldurile împotriva

lui.

- Trebuie să te am pe pat, îngerule, șopti din nou Brampton împotriva buzelor ei. Își înfășură brațele în jurul ei și o mișcă înapoi în timp ce o săruta din nou, până când ea simți marginea patului pe spatele genunchilor ei. Ea i-a permis să se așeze pe spate pe cearșafurile clare și răcoroase și s-a ridicat, astfel încât capul să stea pe pernă. Ea rămase nemișcată, în timp ce mâinile lui îi îndepărtau cu grijă și cu cunoștință, camasuta, ciorapii de mătase și lenjeria de corp. În cele din urmă, a rămas goală - dar nevăzută - în fața lui pentru prima dată.

Nu i s-a alăturat imediat pe pat. Margaret a putut auzi că își scoate singur hainele. A savurat momentul. Corpul ei cânta, conștienta de el, deja palpitant și dureros de împlinire, mai mult decât a experimentat vreodată în visele ei erotice despre el. Dar știa că nu este nevoie de anxietate. De data aceasta avea să o satisfacă. Ar ști cum este să fii iubită.

Brampton i se alătură pe pat. Se întinse lângă ea, se întoarse spre ea, dar n-o atinse pentru moment. Mâna lui a început să urmărească un model ușor pe corpul ei, începând de la gât și umeri, mișcându-se peste sânii și cutia toracică, peste șolduri și stomac și până în interiorul coapselor până la genunchi. Respirația lui Margaret s-a accelerat și pulsul corpului ei a devenit mai insistent.

Vârfurile degetelor i-au revenit pe piciorul cel mai apropiat de el până când au ajuns din nou la stomacul ei. Apoi a adus palma mâinii pe ea și a început mișcări lente și circulare în jurul buricului ei.

Margaret se întoarse spre el, disperată de un contact mai strâns.

- Răbdare, îngerule, spuse el încet, ridicându-se pe un cot și aplecându-se peste ea pentru a o săruta încet și profund din nou pe gură. „Să facem din asta o dragoste de ținut minte”.

Oh, da, și-ar aminti această iubire, se gândi Margaret. Ar trebui să o tina toată viața.

Mâna lui se mișcă din nou până când ea găfâi și se trase de spaimă. Degetele lui se întinseseră pentru a mângâia și mângâia locul cald și umed dintre coapsele ei.

- Nu te speria, dulce, murmură el pe buzele ei. „Vreau doar să te iubesc”. Unul dintre picioarele lui s-a agățat de unul dintre ale ei și l-a atras către el; mâna lui și-a reluat mângâierile cu o mai mare libertate, cu unghiile zgâriind ușor până când trupul lui Margaret se zvârcolea într-o agonie de dor palpitant, în spirală. Se întoarse și întinse mâna spre el, orbește.

- Ah, da, știam că vei fi buna ca iubita, spuse el exultant, cu mâini ferme apăsând-o din nou pe pat. Se mișcă peste ea și își coborî greutatea pe corpul ei încă răsucit.

„Oh, te rog, monsieur. Te rog. Te rog!” găfâi ea, creierul ei ținându-se cumva de înșelăciunea accentului husky francez.

„Da, draga mea. O, da ”, a răspuns el, cu propria voce nu destul de constantă. Și apoi lumea a rămas nemișcată în timp ce el aluneca adânc în căldura blândă a ei. El se întinse puternic asupra ei pentru o clipă, în timp ce amândoi savurau deliciul plăcere de a se alătura în cele din urmă.

Apoi s-a ridicat pe antebrațe, cu corpul puțin îndepărtat de al ei, astfel încât să se poată retrage aproape în totalitate de ea înainte de a se băga din nou adânc. Margaret și-a înfășurat picioarele în jurul lui și s-a potrivit cu ritmul lui, așa cum o făcuse într-un mod diferit când dansaseră mai devreme. Curând, el a intrat cu pasiune în ea, în timp ce dorința ei s-a înăsprit și s-a înăsprit și, în cele din urmă, a devenit din ce în ce mai înspăimântătoare. Nu îndrăzneă să-i dea drumul. S-ar putea să se piardă

pentru totdeauna.

Brampton a simțit incapacitatea ei de a atinge punctul culminant. El și-a impus o stăpânire de fier asupra propriei sale nevoi aproape incontrolabile de a se elibera în ea. El și-a încetinit ritmul, și-a lăsat din nou greutatea pe ea și și-a pus mâinile sub corpul ei.

„Ce este, micuță?” murmură el.

„Nu pot. Nu pot, gâfâi ea, cuprinsă de panică.

„Lasă-mă să am grijă de tine, îngerule”, a liniștit el. „Te voi păstra în siguranță. Asa, vezi? Crede-mă, dulce. Nu îți voi face rău. ”

El a adus-o cu lovituri adânci și lente până când ea a știut că trebuie să-i permită să intre în centrul lumii ei și nu va mai fi niciodată liberă.

„Te vreau pe toată, îngerule. Tot ce trebuie să oferi. În timp ce îți dau totul ”, a spus el cu un ton de voce nou, mai dur, mai urgent. „Acum, dragă. Acum!”

Și venea și venea și nu înceta să vină. Margaret deschise bariera finală și explodează împotriva lui cu fiori după fiori. Nu era conștientă nici de propriul ei strigăt abandonat, nici de geamătul său de împlinire, în timp ce el o urma într-o lume de eliberare zdrobitoare.

Brampton s-a scos din ea și și-a îndepărtat greutatea aproape imediat, dar brațele lui s-au blocat la spatele ei și au luat-o cu el, astfel încât duritatea reconfortantă a stâncii corpului său a ținut-o în siguranță timp de câteva minute în care ea nu s-a putut opri din zvacnirile corpului și din tremurat din cauza orgasmului.

„A fost bine pentru tine, micuță”, a spus el în cele din urmă, cu vocea înțepenită de emoție, „așa cum am intenționat să fie. Dormi acum. Te voi tine în siguranță. ”

Margaret s-a strecurat ascultător într-un somn de relaxare totală, delicioasă, fără să țină cont de nevoia de precauție sau de nevoia de a pleca înainte de zori, care ar trebui să-i facă fața vizibilă.

Brampton zăcea ținând-o o vreme, înainte să adoarma el însuși. Acum acea pasiune era mulțumită, el se încânta de senzația trupului ei minunat și ferm în brațele sale. Părul ei era gros și mătăsos peste brațul lui și pe pieptul lui. Își dorea să o poată vedea, să-i cunoască culoarea. A ajuns până la talie.

Își sprijini obrazul de capul ei și închise ochii. Doamne, dar el și-a dorit acest înger mic pentru el, sa fie al său. El nu cunoscuse niciodată o bucurie ca cea pe care tocmai o experimentase în brațele ei și încă o simțea în satietatea sa.

În orice caz, primise răspuns la una dintre întrebările sale anterioare. Nu era o cochetă. Observase de îndată ce intrase în ea că nu era virgină. Dar cu siguranță îi lipsea experiența. Trupul ei fredonase de pasiune și îl dorise la fel de mult pe cât îl dorise el, dar nu încercase să facă dragoste cu el. Își ținuse mâinile pe langa ea și, deși îi înapoiase sărutările, nu inițiasse niciuna. Și la sfârșit, fusese îngrozită de propriul răspuns. Evident, niciun bărbat nu o mai dusesse până la un punct culminant.

Brampton s-a bucurat de asta. Se simțise momentan dezamăgit că nu era virgină. I-ar fi plăcut să fie primul și singurul ei bărbat. Dar asta a fost absurd, desigur. Chiar dacă ar fi fost fată când a cunoscut-o prima dată, șase ani ar fi făcut-o femeie. Și era de neconceput ca o făptură atât de frumoasă și pasională să fi rămas neatinsă. Avusese iubiți? Era căsătorită? Teama ei de a-și dezvălui identitatea a sugerat că era. Probabil că era căsătorită cu un bătrân libidinos, a decis el cu un dispreț amar. Nici un bărbat adevărat nu ar fi putut lua corpul acestei femei fără să-l

trezească la toate bucuriile dragostei și pasiunii dezlănțuite. Dar poate că soțul ei a crezut că o vrea așa. Și poate că avea dreptate!

Dar ea a fost făcută pentru el. Brampton a jurat că va învăța acest mic înger toate numeroasele arte și desfătări ale dragostei pe care le învățase în numeroasele și diversele sale experiențe. Trebuia să o aibă încă mult timp de acum încolo.

Margaret s-a trezit, simțindu-se dezorientată. Se simțea caldă, confortabilă, în siguranță. Știa imediat că nu era singură. Obrazul ei se sprijinea de mușchii duri ai unui braț. Mâna aparținând aceluiași braț i-a strâns umărul. O inimă îi bătea constant aproape de ureche. Richard nu se întorsese în camera lui în seara asta. Ce delicios de neobișnuit! Se strânse mai aproape de căldura corpului său.

Buzele lui le-au găsit pe ale ei în întuneric și ea a fost brusc complet trează. Era cu Richard, dar într-un loc necunoscut, iar el se credea alături de un străin. S-a simțit în panică. Cat era ceasul? Cât de aproape de zori era?

- Nu voiam să dorm, monsieur, spuse ea. "Trebuie să plec."

El o prinse de umăr și încercă să o forțeze să se întoarcă lângă el. „Nu-ți face griji, draga mea”, a spus el. „Te voi duce acasă în curând. Lasă-mă să te iubesc încă o dată mai întâi. ”

- O, nu, nu, trebuie să plec, răspunse ea, împotrivindu-se convingerii mâinii și vocii lui.

„Îți va fi dor?” întrebă el cu îngrijorare blândă.

„Trebuie să plec”, era tot ce avea să spună.

- Atunci ne vom îmbrăca și vom pleca, spuse el liniștitor. „Este în regulă, îngerule. Vei fi în siguranță cu mine. ”

- Ah, dar nu trebuie să veniți cu mine, monsieur, spuse ea alarmată.

- Cu siguranță nu îți voi permite să ieși singura pe străzile Londrei la această oră a nopții, declară ferm Brampton.

- Am propria mea trăsură, domnule, spuse Margaret cu mult mai multă încredere decât simțea. Ce se întâmplă dacă Jem nu ar fi putut urmări? Sau dacă s-ar fi săturat să aștepte și ar fi condus acasă cu mult timp înainte? Cum ar ajunge acasă?

- Vrei să spui că l-ai urmărit pe vizitiul meu? Întrebă el amuzat. - Încep să văd, micuțo, cum s-a întâmplat că ai scăpat de doamna ghilotină.

Margaret coborî din pat și începu sarcina dificilă de a-și aduna lucrurile împrăștiate în întuneric. S-a îmbrăcat în grabă, perucă, mască și toate astea.

„Îngere, când te voi vedea din nou?” Întrebă Brampton din pat.

Margaret făcu o pauză.

„Trebuie să te revăd!” spuse el urgent.

- Cred că ar fi mai bine să nu, monsieur, spuse Margaret cu tristețe. „Nimic nu poate ieși din această afacere.”

„Dar putem să ne iubim, să ne bucurăm reciproc - poate pentru o lungă perioadă de timp”, a argumentat el.

„Sunteți căsătorit, domnule”, a spus ea, cu inima bătând puternic, „și nu vreau să fiu amanta niciunui bărbat”.

„Și tu, îngerule”, a îndemnat el, „ești si tu căsătorita?”

Margaret se opri din nou. - Trebuie să plec, monsieur, spuse ea.

- Saracuta meaa evaziv, chicoti el. „Dar spune-mi când te pot vedea, îngerule, sau voi ieși din acest pat și voi sta în fața ușii până când îmi vei da un răspuns.”

- Voi fi în locul în care ne-am întâlnit asta seară la aceeași oră săptămâna viitoare, a răspuns Margaret.

- În Vauxhall?

-Da, monsieur.

„Voi fi acolo, îngerule. Nu mă vei dezamăgi? ”

- Trebuie să aveți încredere în mine, monsieur.

El a oftat. „Aș vrea să ai încredere în mine cu identitatea ta.”

„Îmi promiți”, a întrebat ea, „să nu părăsești această cameră încă o oră după ce plec?”

„Îți voi promite luna și toate stelele, îngerule, dacă vei simți drumul spre acest pat și mă vei săruta din nou”, a răspuns el cu o altă chicotire. Aerul ei de mister teatral îl intriga și îl amuza.

Ea și-a găsit drumul spre partea lui de pat și s-a aplecat asupra lui. Brațele lui se strângeau ca o menghina în jurul ei, răsturnând-o pe deasupra lui. Gura lui a găsit-o pe ea cu foame și a sărutat-o adânc.

"Ah, ai părul acela glorios ascuns din nou", a comentat el în timp ce buzele lor s-au desprins. „Ce culoare are, îngerule?”

-Au revoir, monsieur, spuse ea, ridicându-se din pat și simțindu-și drumul spre ușă.

Margaret s-a simțit îngrozitoare când a ieșit din casă pe strada întunecată și tăcută. Știa că va trebui să se întoarcă la etaj, la Richard, dacă Jem nu ar fi fost acolo. Nici nu știa unde se află la Londra.

Apoi a văzut trăsura ieșind din umbre mai departe de-a lungul străzii. Jem sări de pe capra, coborî treptele și o ajuta sa urce tăcută înăuntru. Se așeză pe spătarul scaunului cu un oftat de ușurare. Cumva, era în siguranță și se îndrepta spre casă, cu amintiri care să dureze o viață întreagă. Bineînțeles că nu ar risca alte întâlniri cu Richard în costumul Mariei Antoinette.

Brampton a văzut și trăsura ieșind din umbră și luându-și îngerul. Trăsura era nemarcată, caii neidentificabili pe întuneric, vizitiul mascat și bine acoperit cu o mantie întunecată. Atunci nu câștigase niciun răspuns din spionarea ei. Dar ea trebuie să fie membră a lumii bune, așa cum bănuise el. Transportul și caii păreau scumpi. Vizitiul fusese prompt la întâlnirea cu doamna sa. A avut apoi adepți loiali. El spera că ea nu va fi prinsă și interogată de sotul bătrân și prost cu care o avea credea casatorită în imaginația lui.

Brampton a aprins lumânările, s-a îmbrăcat într-un ritm liniștit și a rătăcit în biblioteca lui Devin în căutarea unui decantor de coniac. Se simțea obligat să aștepte jumătate de oră. Acel timp nu avea să pară pe jumătate la fel de plictisitor ca săptămâna în care va trebui să trăiască înainte să o vadă și să

o țină din nou în brate, se gândi el cu tristețe.

CAPITOLUL 8

În săptămâna următoare i s-a părut lui Margaret că speranțele ei pentru un atașament între Charlotte și căpitanul Charles Adair ar fi trebuit să fie realizate. A venit în vizita zilnic, susținând întotdeauna că a venit să vadă ambele doamne, dar de obicei ajungea lângă Charlotte, vorbind cu ea aproape în exclusivitate, în timp ce Margaret îi distra pe toți ceilalți vizitatori care se întâmplau să fie acolo sau stătea liniștită la broderia ei dacă nu erau vizitatori. În mai multe după-amieze, Charlotte a fost invitată să meargă în parc cu căpitanul. Margaret a fost rugată să li se alăture și ea, de fiecare dată, dar de fiecare dată s-a simțit ca și când ar fi fost invitată doar din politete. De fiecare dată a refuzat.

Într-o seară, au petrecut-o la Almack, celebrul Wedding Mart, unde oaspeții dansau și socializau doar prin invitație strictă, sub formă de bonuri acordate de una dintre cele patru patroane. Chipul și silueta drăguță a Charlottei și personalitatea ei clocotitoare i-au asigurat o mulțime de parteneri. Dar Margaret a fost deosebit de încântată să o vadă dansând de două ori cu Charles. Ar fi fost nepotrivit pentru ea să danseze de mai multe ori cu el decât atât, dar ea a stat cu el în timpul mai multor dansuri, vorbind și râzând și racorindu-se cu evantaiul.

Margaret era mulțumită. Ea însăși a dansat distrată cu mai mulți dintre prietenii soțului ei și a discutat cu femeile cunoscute. Dar ea nu se preocupa de propria ei distracție. Tot interesul ei a fost pus pe sora și cumnatul ei. Și inima ei se afla în partea opusă a sălii de bal, unde Brampton stătea conversând cu un mic nod de bărbați, arătând strălucitor într-o haină de catifea strâmtă de culoarea dudului și pantaloni până la genunchi de mătase gri, cu lenjeria și dantela albă pură obișnuită. O însoțise într-un dans de țară după sosirea lor și apoi trecuse la o distracție mai agreabilă, datorită lui fiind îndeplinită.

- Lady Brampton, pot să am onoarea? Vocea apatică și mâna acoperită cu dantele îi aparțineau lui Devin Northcott.

Ea a zâmbit, a pus mâna în a lui și i-a permis să o conducă pe podea. Când orchestra a început să cânte, și-a dat seama cu un sentiment de dezamăgire că era un vals. Sperase că Richard va valsa odată cu ea. I-a zâmbit calm lui Devin în timp ce i-a pus o mână mică, înmănușată pe umărul lui și l-a urmat în ritmul dansului. O privire rapidă i-a arătat că Brampton era încă adâncit în conversație, cu spatele la ringul de dans. Charlotte și Charles, care arătau în mod neașteptat de magnific în haine civile din satin albastru, erau așezați împreună într-un alcov a sălii mari de bal, aparent cu ochii doar unul pentru celălalt. Acesta era al doilea dans pe care îl dansase cu el. Margaret a făcut o notă mentală pentru a se asigura că sunt separați pentru următorul set. Nu ar face ca bârfele să se dezvolte, și mai ales la Almack.

„Dansați foarte delicat, doamnă. Simt că aș avea o pană în brațele mele”, a comentat Devin.

„Mulțumesc, domnule”, a răspuns Margaret, „dar o femeie poate fi doar o dansatoare la fel de bună ca partenerul ei, știi.” Ea a zâmbit din nou în timp ce el o întorcea în dans, și a atras atenția lui Brampton în timp ce el se confrunta în jurul său și scrută alene prin cameră.

„Căpitanul Adair se simte mai bine?” întrebă Devin conversațional. „Observ că nu mai poartă brațul într-o curea.”

- Cred că a purtat-o în prima seară doar pentru a-i odihni mintea mamei, spuse Margaret chicotind. „Poate că știa, de asemenea, că i-a dat un aspect foarte romantic”.

- Nu aș ști asta, doamnă, spuse el cu o tuse.

- O, întreabă pe oricare dintre doamne, spuse ea cu aer.

„Familie foarte apropiată, familia Adair”, a spus Devin. „Își petrece mult timp cu Bram?”

- Nu chiar, spuse Margaret. „Ne vizitează casa în fiecare zi, dar Richard este de obicei plecat după-amiază”.

S-a liniștit o vreme. Margaret se simți puțin incomodă. Devin știa că Charles a petrecut majoritatea după-amiezilor cu ea și sora ei. Fusese el însuși acolo în câteva dintre acele ocazii. Și se scuzase devreme, fără niciuna dintre invitațiile sale obișnuite pentru ca Charlotte să mearga cu el. Lui Margaret i-a părut puțin rău pentru el. Nu dorea să-l vadă rănit, dar nu-l putea considera cu adevărat un partener potrivit pentru sora ei foarte tânără.

Devin tuși din nou. „Într-adevăr nu este treaba mea, Lady Bram”, a spus el, uitând pentru moment că nu o sunase niciodată prin forma scurtată a numelui ei, „dar ar trebui Miss Wells să stea un timp atât de lung cu același partener? E valabil și pentru mine, dar bătrânii burlaci pot fi destul de vicioși, știi. ”

Margaret ridică sprâncenele. „Într-adevăr, domnule Northcott”, a spus ea destul de înghețată, „am urmărit-o cu atenție și plănuisem să îi fac parteneriat cu altcineva pentru următorul set. Poate ați dori să o salvați din scandalul care pare să se producă. ”

Devin roși destul de dureros și deschise gura să vorbească.

„Pot să pretind privilegiul unui soț și să te dau la o parte, Dev?” întrebă o voce plăcută și foarte familiară din spatele lui Margaret și, înainte să o știe, își schimbase partenerul și era învârtită în vals de un partener mult mai sigur și mai competent. Deși ritmul dansului nu se schimbase, Margaret își recapătă respirația cu greu. Își fixă ochii asupra pliurilor complicate ale lavalierii lui Brampton. O singură dată și-a ridicat privirea în fața lui, dar s-a uitat imediat din nou în jos - și s-a împiedicat momentan - când i-a găsit

ochii ațintiți asupra ei, expresia lor fiind destul de ilizibilă. Mâna lui se strânse liniștitoare pe spatele ei. Ea a zâmbit fugar în direcția generală a bărbiei lui.

- Iartă-mă, Richard, spuse ea. Simțea un ghem crescând de tensiune care se construia în interiorul ei. Doar cu câteva seri înainte, el dansase cu ea la Vauxhall. Cu siguranță ar recunoaște în orice moment că ține aceeași femeie.

„Mă vei face gelos, draga mea”, a spus el foarte încet, „dacă zâmbești atât de dulce tuturor partenerilor tăi de dans”.

Ochii lui Margaret se ridicară spre ai lui. Ochii lui străluceau, dar nu era sigură dacă era sau nu cu amuzament. Înainte ca ea să poată răspunde, el a vorbit din nou.

- Văd că Dev ne îndeplinește datoria, spuse el, iar Margaret se uită la alcovul unde îi văzuse ultima dată pe Charlotte și Charles tête-à-tête. Acum stăteau în picioare și Devin le vorbea în maniera sa languroasă.

„Trebuie să urmărim decența cu mai multă atenție în ceea ce o privește pe Charlotte”, a spus Brampton, privind înapoi la soția sa, strălucirea dispărând acum din ochii lui. Avea senzația că este certată, că el a vrut să spună „Trebuie să te uiți ...”

Brampton nu era sigur însuși dacă cuvintele sale adresate soției sale au fost înțelese sau nu. Se simțise iritat inexplicabil cu câteva minute înainte să o vadă arătând atât de fericită în brațele lui Northcott. Mâna lui aruncată pe spatele ei părea prea intimă; mâna ei pe umăr îi păruse prea aproape de gât. Cu toate acestea, se prinsese în gânduri cu o grimasă de batjocură de sine. Era gelos pe șoricelul său de soție?

Nu-și putea înțelege deloc sentimentele. Cu câteva nopți înainte, când făcuse dragoste atât de pasional cu cealaltă femeie, fusese convins că

numai ea însemna ceva în viața lui. Era aproape pregătit să arunce tot ce deținea și tot ce avea peste lună pentru a putea fi alături de ea tot restul vieții. Și încă mai dorea cu toată ființa să treacă restul săptămânii pentru a o revedea.

Nu mai vizitase camera soției sale din acea seară, pentru că, își spusese el, ar fi plictisitor și dezgustător să fie cu ea după cealaltă întâlnire pasională. Dar, în timp ce o privea dansând și vorbind cu Northcott, a recunoscut că motivul său era probabil că se simțea nedemn de ea. Era întotdeauna atât de dulce, atât de linistită, atât de modestă. Și-a dat seama, cu ceva de genul șocului, că îi lipsește. El si- a tras pacea și sănătatea din contactul cu corpul ei liniștit.

Picioarele lui l-au purtat, fără voință conștientă, prin sala de bal pentru a efectua acțiunea nu prea acceptabilă din punct de vedere social de a intrerupe dansul altui bărbat.

Brampton a simțit un val aproape tulburător de ușurare când și-a ținut soția într-o strânsoare blândă și a simțit-o răspunzând la direcția lui în dans. Reacțiile lui au fost ca s-a enervat. El le-a acoperit criticându-o că i-a permis sorei ei să petreacă puțin prea mult seara cu fratele său. El a urmărit cum o roșeata slabă de culoare îi urca pe obraji, singurul semn al emoției, în timp ce ea răspundea calm la cuvintele lui.

„Mă voi asigura că Charlotte are un alt partener pentru următorul set, Richard”, a spus ea.

* * *

Charlotte se trezise neobișnuit de devreme în dimineața următoare. De fapt, era îmbrăcată, luase micul dejun și era gata să plece când căpitanul Charles Adair a vizitat-o înainte de prânz. Descoperise cu o seară înainte că ea putea călări și ei aranjaseră să meargă împreună în parc a doua zi dimineață. Jem a avut o iapă liniștită din grajduri înșeuata pentru ea; calul aștepta afară, lângă armăsarul negru al lui Charles.

- Arăți foarte navalnică în dimineața asta, Charlotte, spuse Charles cu un zâmbet, întinzându-și mâinile pentru a-i forma un sprijin pentru picior și aruncând-o în sus în șaua laterală.

- Îți mulțumesc, amabil domn, răspunse ea nebunatică și îi zâmbi din nou. Știa că arată bine. Rochia de călărie de culoarea narciselor jonquil (crem) și pălăria îndrăzneată care se înclină peste un ochi, cu o pană maro ondulată care înconjură o ureche, fuseseră alese cu grijă pentru a-și accentua atitudinea tinereasca și vesela și părul castaniu. Își făcuse ținuta având în vedere admirația altcuiva, dar asta nu mai conta acum. Nu avea de gând să strice o astfel de dimineață.

- Te potrivești cu dimineața, continuă Charles galant, „luminoasa și vesela. Și mai ales luminoasa pentru mine. Am primit o scrisoare de la Juana în această dimineață. ”

„Chiar ai primit, într-adevar!” Charlotte îi aruncă un zâmbet strălucitor înainte de a se întoarce pentru a-și urmări pasul calului pe stradă. - Și ea încă te iubește, Charles?

- Dar desigur, răspunse el, cu sprâncenele ridicate. „Cum ar putea rezista?”

„Cum, într-adevăr”, a răspuns ea. „Nu am observat altceva decât femei degajate în urma ta oriunde te duci.”

A râs cu voce tare. "Smechero! Și cum ai reușit să reziste farmecului meu fatal? "

- Poate pentru că am un instinct de autoconservare, domnule, a răspuns ea. „Când un domn îmi mărturisește dragostea lui nemuritoare pentru„ cea mai drăguță doamnă din lume ”, în timpul primei noastre conversații împreună, am bunul simț să știu că nu ar fi înțelept să dezvolt o afecțiune pentru acel domn.

A râs din nou. „Charlotte, dragostea mea”, a spus el, „aș vrea să fii sora mea mai mică”.

"Dumnezeule!" a răspuns ea. „Este merit să fie un compliment?”

S-au întors în parc și au putut să-și relaxeze vigilența asupra cailor, care s-au rupt simultan într-un trap.

„Și ce are de spus Juana ta?” Întrebă Charlotte după câteva minute de liniște ușoară.

„Are speranțe ca fratele ei să fie de acord în curând să vină aici în Anglia”, a spus el.

„Charles, este minunat! Și te vei căsători cu ea? ”

"Desigur!"

„Totuși, încă nu ai spus nimic despre ea mamei tale sau vreunui alt membru al familiei tale?”

„Juana este născută în familie de nobili”, a explicat Charles, „dar familia ei și-a pierdut cele mai multe bunuri în războaie. Când am întâlnit-o, ea trăia

În aproape sărăcie împreună cu fratele ei și familia acestuia într-un apartament cu cinci camere din Madrid. Mama și Dick sunt foarte aroganți, ca să nu mai vorbim de Rosalind și de celelalte fete. Mă tem că ar arunca tot felul de obiecții în cale dacă aș anunța logodna mea secretă. Nu, simt că este mai bine să aștept până ajunge ea în Anglia. Știu că nu îi vor putea rezista când o vor vedea. Oh, Charlotte, ar trebui să-i vezi părul negru și ochii negri strălucitori. Aruncă sageti la cea mai mică provocare.” Râse la câteva amintiri private.

- Da, va fi foarte interesant să o cunosc, a fost de acord Charlotte.

„Între timp”, a continuat el, „mama împinge în direcția mea toate domnițele insipide și simpatice pe care le are de oferit sezonul”.

- Si eu fac parte din numărul lor, spuse Charlotte cu amărăciune.

"Tu? Insipida și incuiata? Nu!" el a spus. „Ai poate prea mult spirit pentru binele tau Charlotte? ”

- O, într-adevăr nu, îl asigură ea cu lumină. „Încă nu am intenția de a-mi rezerva alegerea”.

Se uită cercetător la fața ei și rânji. "Se pare că te-am atins pe rană."

Charlotte a dat cu piciorul în lateral. „Te voi alerga la acel stejar mare!” a strigat ea, arătând în față cam la jumătate de milă. Iapa, neobișnuită la un astfel de tratament și tresărită dintr-un trap constant, a izbucnit într-un galop brusc și panicat. Charlotte se aplecă înainte și se lipi de frâu. Ea s-a lăsat în fața unui sentiment de exaltare. Părea un secol de când se bucurase ultima oară de un galop clandestin cu Meg acasă.

Devin Northcott și contele de Brampton mergeau încet în direcția opusă, discutând problemele unei dezbateri de dimineață în Cameră.

„Pe Jupiter, este domnișoara Wells!” Exclamă brusc Devin, palind vizibil. În clipa următoare, calul său a sărit într-un galop, răspunzând provocării vicioase a pintenilor lui Devin.

Un Brampton uimit a privit scena dintr-o privire. Charlotte zbura într-adevăr în direcția lui, aplecată pe gâtul calului. Charles era în urmărire fierbinte, iar Northcott se apropia acum într-un unghi menit să o întrerupă. Brampton nu s-a putut hotărî asupra momentului dacă Charlotte era sau nu în pericol, dar și-a impulsionat calul înainte.

Charlotte a fost brusc conștientizată de un alt călăreț - dl. Northcott! - galopând spre ea, rotindu-și brusc calul și aducându-l aproape de al ei. Cursa a luat un nou fior. Ea a simțit indignare bruscă, totuși, când mâna lui a întins mâna și a prins căpăstrul calului ei chiar deasupra și l-a ținut sumbru până când iapa a încetinit la un trap și apoi sa oprit cu totul.

Devin descălecă repede, o apucă ferm pe Charlotte de talie și o ridică lasand-o la pământ. O ținea aproape de inima lui care bătea repede câteva clipe, până când își dădu seama de necorespunzătorul unei astfel de situații.

- Destul de sigur acum, draga mea, mormăi el liniștitor, până la pene de pălăria ei de călărie. „Trebuie să-i spui lui Bram să iti găsească o iapă mai liniștită.”

Charlotte, care fusese furioasă că i s-a împiedicat atât de eficient să termine cursa, era deocamdată umilită. "Domnul. Northcott, ce aș fi făcut fără tine? " spuse ea fără suflare.

Tusi. „Mă bucur că sunt de folos”, a spus el.

„Chiar ai fost în pericol, Charlotte, dragostea mea?” Întrebă Charles cu îngrijorare, descălecând lângă ei și rupând o anumită vraja.

„Nu am prea multă experiență la călărie”, a mințit ea blând.

- Iti sugerez să o duci imediat pe Charlotte acasă și să o lasi pe soția mea să aibă grijă de ea, Charles, spuse Brampton din spatele calului său.

Charlotte întinse o timidă mână dreaptă. „Mulțumesc, domnule”, a spus ea, zâmbindu-i timid lui Devin, pentru că m-ai salvat de o cădere urâtă.

„A fost plăcerea 'ea”, mormăi el, plecându-se peste mână.

„Charlotte, pungaso”, a fost comentariul simpatic al lui Charles în timp ce se îndreptau în direcția intrării în parc. „Nu ai fost în pericol pentru o clipă. Omul acela are o slăbiciune pentru tine. L-ai tachinat? ”

"Domnul. Northcott? ” a întrebat Charlotte, cu ochii mari de inocență. - Vă înșelați, domnule. E atât de bătrân!”

El a râs. - Cred că duce toți cei treizeci de ani.

Înapoi lângă stejar, Devin Northcott își călărea din nou calul, murmurând în sinea lui. „Charlotte, dragostea mea!” spunea cu dezgust.

* * *

A doua zi, Brampton a anunțat că își mută gospodăria la țară timp de cel puțin două săptămâni. Avea afaceri imobiliare la Brampton Court care aveau nevoie de atenția lui de ceva timp. El intenționase să călătorească

singur și să rămână câteva zile, dar se trezise gasindu-si scuze mai mult pentru a nu face acest lucru. El și soția sa își asumaseră responsabilitatea de a-l însoți pe Charlotte în timpul sezonului de ieșire. Deși avea toată încrederea în înțelepciunea și discreția soției sale și știa că aceasta ar putea controla natura mai impulsivă a surorii sale, el a simțit totuși că au nevoie de el pentru a acorda sprijin ca escortă la diferite funcții sociale. Știa că se poate baza pe fratele său și pe cel mai bun prieten al său pentru a le însoți pe doamne în absența lui, dar cumva i s-a părut gândul dezagreabil.

Apoi, desigur, a existat romantismul său în devenire cu misterioasa doamnă pe care nu o putea numi decât îngerul său. Ura să plece chiar într-un moment în care stabilise din nou contactul cu ea și chiar când părea că se dezvoltă o aventură foarte satisfăcătoare. Dar, din nou, a constatat că situația nu-i aducea prea multă bucurie. Nu voia o aventură cu ea; voia o relație. Și, și mai confuz, a existat faptul că a vrut să fie fidel soției sale; a vrut să construiască și o relație afectuoasă cu ea.

În cele din urmă, Brampton a trebuit să recunoască faptul că reala sa reticență de a pleca a avut în totalitate legătură cu propriul confort. Cine, la Brampton Court, și-ar aminti să-și comande mesele preferate? Cine ar asculta în liniște și cu interes teoriile sale politice și diversele sale preocupări cu privire la moșiile sale, caii și alte chestiuni personale? Și cine i-ar fi examinat vizitatorii, astfel încât să vadă doar persoanele pe care le-ar găsi interesante, în timp ce ea stătea răbdătoare conversând cu toate plictiselile? Brampton nu și-a iubit soția așa cum și-a iubit îngerul, nu a dorit-o la fel de pasionat, dar a început să găsească inconfortabil gândul de a fi departe de ea.

Au mai rămas doar câteva săptămâni din sezon și Brampton nu a vrut să-l reducă, de dragul Charlottei. Pe de altă parte, unele dintre afacerile la care a trebuit să participe nu vor aștepta. Brampton a găsit soluția fericită de a organiza o petrecere la Brampton Court, astfel încât cumnata sa să poată avea toate activitățile sociale pe care și le-ar putea dori.

El și-a chemat soția la bibliotecă după micul dejun și i-a sugerat.

„Ei bine, ce crezi, draga mea?” a întrebat el, aplecându-se în spate pe scaunul din spatele biroului și împingându-și degetele în timp ce o privea așezată liniștită și cu spatele drept în scaunul din fața lui. „Te vei plictisi în țară? Oare Charlotte va fi dezamăgită să rateze vastul vârtej de baluri, mic dejun și altele? ”

- Nu pot vorbi pentru Charlotte, Richard, răspunse ea cu seriozitate, dar mi-ar plăcea toate lucrurile. Acum totul devine atât de fierbinte și e atât de mult praf în oraș. Va fi perfect splendid să ne întoarcem la Brampton Court cu peluzele și copacii săi. Și lacul ”, a adăugat ea. Ea îl privi cu nerăbdare peste birou, astfel încât el rămase năucit de viața pe care o vedea ivindu-se și înflorind în ea.

„Preferi țara în locul orașului?” întreabă el cu curiozitate.

- Da, într-adevăr, Richard, răspunse ea. „Dar, bineînțeles”, a adăugat ea, conștientă brusc de propriul entuziasm și acoperindu-l de teamă că ar crede-o copilăroasă, „Sunt fericită să fiu oriunde vrei să fii”.

„Acum, când am lansat-o pe Charlotte”, a spus el, privind-o atât de intens încât și-a coborât ochii spre mâinile încheștate în poală, „vom putea petrece mai mult timp acasă. Tatăl meu a preferat întotdeauna să locuiască acolo și am trăit acolo până la moartea sa, când aveam șaisprezece ani. Este un loc bun pentru copii. ”

Margaret a încercat să se oprească să nu roșească în timp ce mâinile i se strângeau mai strâns. Se întreba dacă absența soțului ei din camera ei din noaptea din Vauxhall avea legătură doar cu ceea ce se întâmplase în noaptea aceea sau dacă el număra săptămânile și presupusese că acesta era momentul în care nu putea să o atingă. Dar nu se întâmplase nimic în ciclul său obișnuit și ea trăise din oră în oră cu o dureroasă speranță.

Brampton i-a intrat în gânduri. „Crezi că putem organiza o petrecere în casă cu un preaviz atât de scurt?”

- Dacă începem azi, da, răspunse ea calm. - Câți invitați ai în vedere, Richard?

- Aproximativ doisprezece?

„Și pe cine doresti să inviți?”

„Mama și Charles, cu siguranță. Northcott va veni, deși sunt sigur că va rămâne acasă, deoarece este la doar trei mile distanță. Lucy și Henry au dorit o invitație de două sau douăsprezece luni. Îi poți alege pe ceilalți, draga mea. Pot sugera să alegi tineri care vor fi simpatici cu Charlotte? ”

Și asta a fost aproape toată amplasarea planurilor pe care Brampton și le-a făcut. Margaret a fost cea care, pentru săptămâna următoare, a lucrat aproape non-stop scriind invitații, trimițând o notificare a sosirii lor la Brampton Court, hotărând ce bunuri urmau să fie ambalate și luate și ce membri ai personalului urmau să însoțească familia și încercând să se asigure că Charlotte avea încă o viață socială plină.

Charlotte a fost destul de mulțumită de noile aranjamente. Deși era o fată plină de spirit, nu era o proasta. Începea să găsească runda aproape constantă de activități sociale destul de plictisitoare. Oricine avea tendința de a vedea aceleași fețe oriunde s-a dus. S-a învățat ce complimente să aștepte și de la ce galanți, ce confidențe să se aștepte de la ce fete și ce invitații ar fi probabil să primească și de la ce membri ai ton-ului. Avea cercul ei obișnuit de admiratori, dar descoperise că doar unul dintre ei avea puterea de a-i crește bătăile inimii și el părea că și-a pierdut interesul în ultimele câteva săptămâni. Fusese recunoscătoare pentru compania lui Charles. Era amuzant și ușor de avut alături și, din moment ce toată lumea părea să presupună că el era un prim-alergător pentru afecțiunile ei, ea nu

era atât de necăjită în mod constant de tineri plictisitori plini de viață.

Charlotte a ajutat-o pe Margaret să aleagă oaspeții pentru petrecerea din casă. Cei doi prieteni apropiați ai săi, Annabelle Frazer și Susanna Kemp, urmau să vină cu fratele amabil al lui Susanna, Ted; gemenii, Rodney și Kenneth Langford, și domnișoara Faith Axton, logodita cu acesta din urmă, au fost invitați. Contesa vaduvă, la auzul petrecerii, a cerut, de asemenea, ca prietenii ei, Lord și Lady Romley, să fie incluși. Toți au putut veni, chiar și cu un preaviz atât de scurt.

Un singur lucru i s-a permis să-i ia mintea lui Margaret de la petrecerea iminentă din casă și aceasta a fost promisiunea ei pentru a-și reîntâlni soțul la Vauxhall. Charlotte era îngrijorată și de eveniment.

„Meg, trebuie să pleci”, a pledat ea când Margaret a susținut cel puțin pentru a douăzecea oară în acea săptămână că planul inițial fusese destul de copilăresc și că trebuie uitat.

„Nu ne-am gândit mai departe de prima întâlnire, Lottie”, a explicat ea. „Nu mai este nimic de dovedit. Da, m-a găsit atractiva la balul Hetherington acum șase ani și da, mă găsește atractiva acum cu aceeași mască”. Margaret nu a explicat cât de atrăgătoare o găsea. „Dar nu pot continua cu înșelăciunea. El va afla mai devreme sau mai târziu. Și chiar dacă nu, ce este de câștigat?” Cu excepția unor ore, multe la număr, de fericiri sălbatice, dezinhibate, adăugă ea în tăcere.

- Dar nu putem renunța acum, Meg, a argumentat Charlotte. „El te iubeste. Dar el nu știe că pe tine te iubeste. Si insisti totuși să te comporți atât de modest tot timpul. Și încă îți porți părul în acele împletituri vechi de fată. Trebuie să-i spui, Meg. ”

„Imposibil, Lottie! Un astfel de interviu ar fi îngrozitor de jenant și ar fi o lovitură teribilă pentru demnitatea lui Richard. ”

„Phooey!” Charlotte explodează. „Este nedemn să aiba o soție pe care o iubește?”

Margaret oftă. „Totuși”, a spus ea, ridicându-se pentru o hotărâre slăbită, „poate că ar trebui să îmbrac deghizarea și să-l mai întâlnesc o dată. Cu siguranță va fi ultima dată, dacă vrem să petrecem câteva săptămâni la țară. ”

Charlotte sări în picioare, bătând din palme. „O, Meg”, a spus ea, aplecându-se peste sora ei și îmbrățișând-o, „totul se va dovedi, vei vedea. Nu am cunoscut niciodată o situație atât de stupidă, în care doi oameni se iubesc atât de mult și nu pot spune asta. ”

- Ai atât de multă experiență, o tachina Margaret cu afecțiune.

CAPITOLUL 9

Brampton a așteptat la același copac pe care îl alesese cu o săptămână înainte. Se temuse mai devreme că ploaia va strica seara, dar, deși cerul era încă greu de nori și aerul era neobișnuit de răcoros, rămăsese uscat. Cu siguranță, petrecăreții nu rămăseseră departe. L-au depășit pe cărare în cupluri și în grupuri, vorbind liniștit între ei sau glumind și râzând zgomotos. Sunetele de muzică îi pluteau de la standul orchestrei chiar dincolo de copaci. Lămpile colorate se legăneau în vânt și făceau zona chiar mai mult un ținut fermecat.

Brampton își trase mantia neagră și mai strâns în jurul său. A întârziat în seara asta. Dacă nu va veni deloc? O parte din el a simțit ușurare - va fi eliberat dintr-o situație imposibilă. Și o parte din el a simțit ceva foarte asemănător cu panica. El nu ar avea nici un mod de a o urmări dacă ea nu ar veni. S-ar putea să nu o mai vadă niciodată!

Și apoi a văzut-o împiedicându-se ușor de-a lungul cărării, o mantie de lână gri trasă peste rochia de argint, un zâmbet vesel pe buze și în ochi.

-Bon soir, monsieur, îl întâmpină ea, întinzându-i o mână înmănușată în care își strânse evantaiul închis. „M-am gândit că poate vremea

nefavorabilă te va ține în interior diseară.”

- Nu dacă asta mă va ține departe de tine, îngerule, răspunse el cu căldură. Și a tras-o la el și i-a sărutat buzele zâmbitoare. "Mergem?" A indicat direcția în care își lăsase trăsura.

- Nu, monsieur. Doresc să probez deliciile Vauxhall. Mâncarea, dansul, artificiile, c'est bien? ”

„Îngerule”, a protestat el, „mai este o oră de așteptat până la focul de artificii. Vom muri de frig înainte de atunci. În plus, a adăugat el, coborând vocea seducător, „am avut planuri clare pentru a te menține caldă, dulce”.

Ea și-a clatinat capul și a făcut se bosumfla. „Mi-ai spus, monsieur, că mă iubești”, a spus ea. „Văd că mă iubești pentru un singur motiv.”

„Îngerule, nu este adevărat”, a protestat el, amuzat ca de obicei de teatrul ei. „Te iubesc pentru voiciunea ta și pofta ta de viață - și pentru abilitatea ta de a mă răsuci în jurul degetului tău mic, drăguț.”

El îi luă mâna mică și se plimba de-a lungul cărării cu ea, spre un bulevard mai larg și lumini mai strălucitoare. Au mers și au vorbit, au probat felii de șuncă subțiri ca foile de napolitane pentru care grădinile erau renumite, au dansat și au mers mai mult.

Brampton simți intristat. Nu fusese corectă spunând că el o iubește doar pentru un singur lucru, totuși în acuzația ei era suficient adevăr pentru a-l face să se simtă inconfortabil. Voia să o cunoască, să o ia în alte locuri și să facă alte lucruri cu ea decât să o ducă în pat pentru a face dragoste cu ea. Dar se simțea înconjurat de fiecare parte. Nu era o femeie pe care să o aiba la lumina zilei. Nu a putut să o așeze într-o casă unde să o poată vizita și să petreacă timp cu ea în timpul liber. Dacă se întâlneau în locuri publice - chiar și aici, unde erau deghizați - exista întotdeauna șansa ca el să fie recunoscut. Foarte puțini oameni ar fi deranjați să-l vadă alături de o altă femeie decât soția sa, dar el se temea de posibilitatea de a-i provoca

durere dacă ar fi ajuns la ea zvonurile despre infidelitatea sa. Se părea că singurul loc pe care îl putea duce era în camerele mereu credinciosului Devin Northcott. Și odată ajunși acolo, era inevitabil ca aceștia să ajungă împreună în pat. Brampton nu putea vedea niciun viitor fericit pentru legătura lor.

Părea să-i citească gândurile. Se plimbau din nou de-a lungul uneia dintre cărările mai întunecate și mai liniștite, ramurile suflate deasupra capului făcând o pânză de umbre în fața lor. Tăcuseră o vreme.

„Este ca și cum ai merge pe o cărare cu fundătură, nu-i așa, monsieur?” întrebă ea încet.

„Mm?”

„Este prea târziu pentru noi”, a spus ea. „Trebuie să nu mai întâlnim.”

Nu a răspuns o vreme. Au continuat să meargă încet de-a lungul cărării; apoi s-a întors și a condus-o printre copaci până când au fost în afara vederii trecătorilor. O strânse în brațe și-și puse obrazul pe urechea ei. Își înfășură brațele în jurul taliei lui, sub mantia lui. Au rămas așa mult timp, fără să schimbe o vorbă.

Brampton a rupt în sfârșit tăcerea. - Ai dreptate, îngerul meu, spuse el încet, dar cum pot suporta să te las să pleci?

„Sunt doar un vis din trecutul tău”, a spus ea cu tristețe. „Mă vei uita”.

„Niciodată”, a negat el cu fervoare. „Și tu, îngerule, mă vei uita?”

- Va trebui să găsesc fericirea cu ceea ce am, monsieur, răspunse ea.

„Și este posibil, îngerule? Iti iubesti sotul?"

Ea a ezitat.

-Oui, monsieur, spuse ea aproape în șoaptă.

„Atunci de ce”, a întrebat el mirat, uitându-se în jos în fața ei și urmărindu-i maxilarul cu degetul, „ai venit la mine, îngerule?”

Din nou a ezitat. „El nu mă iubește”, a spus ea, „și uneori simt nevoia iubirii unui bărbat”.

A îmbrățișat-o din nou tinand-o strans langa el, încercând să-și revină din lovitura de a afla că ea nu-l iubea cu adevărat, ci un alt bărbat care era prea prost ca să-și dea seama ce comoară posedă.

„Și dumneavoastră, domnule”, întrebă ea ezitantă, „vă iubiti soția?”

Brampton nu a răspuns mult timp. O iubea el? A închis ochii și a încercat să-și imagineze că își ține soția așa. S-ar simți foarte asemănătoare - mai timidă, puțin mai rigidă, mai puțin primitoare. Dar dimensiunea era corectă. A simțit o dorință fără nume pe care nu a așteptat să o exploreze.

„Da”, a spus el brusc în cele din urmă și nu a fost deloc sigur dacă a dat sau nu un răspuns veridic. El nu a observat inima bătută brusc, sălbatică, a tovarășei sale, pentru că se îndepărtase de ea și îi luase mâna din nou. El a condus-o înapoi la potecă, simțindu-se deprimat.

„Vino, îngerule”, a spus el, „să privim artificiiile pentru această seară. Vino cu mine unde ne putem lua rămas bun în privat. Vrei?”

-Oui, spuse ea cu tristețe.

* * *

Următoarele două zile au fost aproape imposibil de ocupate pentru Margaret. Avea toate pregătirile de ultim moment pentru plecarea la Brampton Court și cele mai multe instrucțiuni de dat pentru închiderea casei din orașu, deoarece era puțin probabil să se întoarcă înainte ca vara să se termine, cel mai devreme. Brampton a petrecut majoritatea celor două zile la biroul său din bibliotecă, având grijă de partea de afaceri a mutării. Charlotte s-a repezit cu sufletul la gură, ajutând pe nimeni, ajungând în general sub picioarele tuturor, dar păstrând un aer de veselie în casă.

Margaret era bucuroasă că era ocupată. Nu a vrut să se gândească la acea seară cu Richard până nu va fi din nou la țară, unde poate va fi capabilă să fure uneori și să se gândească, unde împrejurimile ar fi liniștite și liniștitoare. Charlotte venise în camera ei la unsprezece dimineața următoare, neputând să-și mai stăpânească nerăbdarea. Margaret fusese încă într-un somn de epuizare, nefiind ajunsă acasă decât la ora patru dimineața, de fapt periculos aproape de zori.

- Meg, trezește-te, spusese ea, aruncându-se pe marginea patului. „Spune-mi tot ce s-a întâmplat.”

- Nu e nimic de spus, Lottie, mințise Margaret. „Dar nu ne vom mai întâlni astfel”.

„De ce nu?”

„Amândoi am fost de acord că nu are rost, Lottie. Eram într-o situație fără fund. ”

- Ei bine, dar ce a spus, Meg? A fost decizia lui să nu se mai întâlnească? ”

„Nu, dar a fost de acord cu mine. Cu toate acestea, el a spus un lucru ”, spusese cu sfială Margaret. „A spus că mă iubește”.

„Da, știu asta, Meg. A mai spus asta. Avem nevoie de un plan ... ”

- Nu, Lottie, o întrerupse Margaret, vreau să spun că a spus că mă iubește , pe mine, Margaret.

Charlotte se uitase cu gura căscată. „Meg!” exclamase ea. „Știam că totul va ieși bine. Dar de ce, creier de pene, nu ai luat asta ca reper? Ar fi trebuit să iti arunci peruca și masca și să spui ceva de genul „Iată-mă, dragostea mea”, și atunci ați fi căzut unul în brațele celuilalt și ați trăi fericiți până la adânci batraneti ”.

Margaret râsese. - Ai citit prea multe romane, Lottie, spuse ea. „Acum, mă vei lăsa în timp ce sun la Kitty și mă voi ridica?”

Asta era tot ce spuseră despre acest subiect. Brampton stătuse foarte liniștit de două zile - foarte îndepărtat, aproape morocanos. Margaret, care fusese plină de speranțe atât de sălbatice din cauza cuvintelor lui la Vauxhall, căzuse din nou la îndoială. Era, ca întotdeauna, curtenitor cu ea, dar rareori se uita la ea sau îi vorbea așa cum fusese obișnuit. Și nu mai fusese în patul ei de mai bine de o săptămână.

În această stare destul de tensionată s-a făcut mutarea la Brampton Court. Margaret și Charlotte au călătorit în trăsură de călătorie a contelui și au luat-o pe văduva înainte de a părăsi orașul. Bagajul a fost îngrămadit în două trasuri care au venit în urmă. Kitty și Stevens au călătorit, de asemenea, într-una dintre trasurile de bagaje. Brampton călărea armăsarul său preferat, uneori călărind alături de trăsură, astfel încât să poată verifica bunăstarea doamnelor. Margaret își dorea din toată inima să poată călări

alături de el. Era atât de cald și închis în interiorul trăsurii.

Trebuia să existe un interval de două zile între sosirea contelui și a grupului său de familie și venirea oaspeților casei. Margaret a constatat, spre ușurarea ei, că personalul de la Brampton Court, sub conducerea capabilă a doamnei Foster, avea toate aranjamentele atât de bine planificate, încât nu mai aveau prea multe de făcut înainte de sosirea oaspeților ei. Ea și-a petrecut timpul rătăcind din cameră în cameră și examinând meniurile pentru a vedea că niciun detaliu nu fusese uitat și rătăcind în grădini, în special în grădina de trandafiri, tăind flori proaspete pentru casă și respirând plinul de aer de la țară. Brampton și-a petrecut cea mai mare parte a timpului în bibliotecă, ocupându-se de treburile urgente ale moșiei înainte ca oaspeții săi să-i revendice cea mai mare parte a timpului.

În grădina de trandafiri, în dimineața sosirii oaspeților, Margaret și-a permis gândurile să se ducă la cele întâmplătoare între ea și soțul ei cu câteva nopți înainte. Stătea pe un scaun din fier forjat, respirând parfumul a sute de trandafiri care creșteau în jurul ei în tufișuri, târându-se peste zidul scăzut care despărțea grădina de flori de peluza sudică și trecând peste o arcadă care ducea la o fântână de piatră.

Găsise acea seară cea mai dureroasă, de parcă ar lua cu adevărat ultimul rămas bun de la Richard. Acum și-a dat seama că a făcut o greșală teribilă în urma planului lui Charlotte. Îl condusesese pe Richard într-o relație pasională și aparent ilicită cu o femeie despre care credea că este o străină. Nu-l făcuse fericit. Păruse devastat la despărțirea lor. Și nu se făcuse fericită. Gustase toate deliciile dragostei pe care dorea să o împărtășească soțului ei, dar se tăia de la continuarea acelei iubiri.

Nu putea să-i spună adevărul acum, să-i spună identitatea iubitului său necunoscut. Și era prea târziu pentru ea să încerce să-i arate că ea, Margaret, va primi o relație mai caldă și mai fizică cu soțul ei. Intraseră într-un model prea ferm în lunile de după căsătorie. În plus, ar fi și mai îngrozită decât era deja că el va descoperi adevărul.

Margaret se gândi la cele două nopți anterioare în care Richard își reluase vizitele la camera ei de dormit. Nimic nu se schimbase. Nici un cuvânt, o privire sau un gest nu sugerează că a vrut să spună ce spusese atunci când i-a spus că își iubește soția. Iar acele scurte minute de unire fizică fuseseră aproape de nesuportat când ea dorise să-și înfășoare brațele în jurul lui, să-și strângă picioarele în jurul lui și să-i caute căldura gurii cu ale ei.

Și totuși fusese drăguț să știe că se întorsese la ea! Margaret încă îngrijea secretul și spera din ce în ce mai mult că purta copilul soțului ei.

Dar Richard a fost nefericit! Fața lui avusese o privire închisă și închisă în ultimele patru zile. Nu-l văzuse zâmbind în acel timp. Margaret își aminti cât de reticent fusese să o lase să plece în noaptea aceea. Plecaseră în același loc ca înainte. Richard trasese perdelele grele de pe fereastră și stinsese lumânările fără un cuvânt înainte să-i dezbrace pe ea și pe el însuși și să facă dragoste cu ea cu un fel de disperare tăcută. Nu a existat nici o tandrețe implicată și nici o bucurie reală, ci doar o nevoie care îi conducea.

O ținuse după aceea, o liniștise și îi șoptea cuvinte de dragoste. Nu dormiseră. Curând, o ridicase deasupra lui și îi adusese delicii noi și neașteptate, în timp ce o învăța să-i învaluiască corpul larg și puternic, cu genunchii strânși sub brațele lui, în timp ce el o lua din nou. După aceea, îi relaxase picioarele pentru a se întinde pe ambele părți ale lui, iar el o legănă pe piept. Dormiseră așa, încă uniți.

De fapt, Margaret ajunsese aproape periculos să fie prinsă în lumina zorilor. Când s-au trezit, ea încercase să se ridice atât de repede de pe el, cât și de pe pat, dar el se întoarse, cu ea încă în brațe, până când a fost prinsă sub el. Și în curând fusese o prizonieră dispusă, oferind și oferind ceea ce își dorea cu atâta disperare să-și petreacă toată viața oferindu-i.

Chiar și când, în sfârșit, era îmbrăcată și băjbâind după ușă, Richard coborâse, dezbrăcat, de pe pat și ajunsese în fața ei. O ținuse într-o

îmbrățișare ce o învinețea timp de câteva minute, fără să spună un cuvânt, fără să încerce să o sărute. În cele din urmă, o lăsase să plece.

Margaret a simțit că nu se va ierta niciodată pentru că i-a provocat acea durere. Șterse o lacrimă de pe obraz cu dosul mâinii.

- Iată-te, draga mea, spuse vocea lui Brampton din deschizătura din perete din spatele ei. „Trebuie să vizitez câteva dintre căsuțele de pe malul râului pentru a aproba unele reparații. Am crezut că ți-ar plăcea să mergi acolo cu mine. Ar trebui să ne întoarcem cu mult înainte pentru a fi aici la timp pentru a ne saluta oaspeții. ”

Margaret s-a întors și Brampton a avut din nou acea senzație neliniștitoare de înțelegere adâncă în ochii ei, care erau largi cu o expresie pe care nu o mai văzuse în ei până atunci.

- Mi-ar plăcea toate lucrurile, spuse ea calm, ridicându-se în picioare și acceptând brațul soțului ei.

CAPITOLUL 10

Primele câteva zile ale petrecerii de casaa au fost umplute cu voieșie zgomotoas. Toți invitații au sosit în prima zi, cu excepția lui Devin Northcott, care a călătorit la casa părinților săi două zile mai târziu și, în cele din urmă, s-a alăturat setului Brampton Court în ziua următoare.

Femeile mai în vârstă au stabilit repede salonul albastru ca domeniu. Acolo au schimbat cele mai noi modele

din oraș, au împărtășit povești despre copiii și nepoții lor și au făcut o încercare de petire nerușinată.

„Draga mea Isabella”, a spus Lady Romley cu o astfel de ocazie, „nu crezi că Susanna Kemp și fiul tău drag Charles ar face o pereche frumoasă?”

„Are zece mii pe an”, a meditat vaduva. - Crezi că s-ar putea să se ataseze unul de celalalt, Hannah?

"L-am observat distinct zâmbindu-i de două ori în timpul cinei seara trecută", a liniștit-o prietena ei.

„Ah, ar fi atât de confortabil să- mi fac toți copiii bine stabiliți”, oftă vaduva, conștientă că Lady Romley mai avea încă două fiice care aveau nevoie să li se ofere soți.

- Bineînțeles, pare a fi neobișnuit de iubit de cumnata contelui, a comentat vicleană Lady Romley.

„Charlotte? Doar o prostie prostească! Charles are o noțiune mai bună despre ceea ce i se cuvine, nu vă temeți niciodată, Hannah ”, a răspuns hotarat.

„Se zvonea cu ceva timp în urmă că Devin Northcott era pe cale să o ceara”, a spus Lady Romley.

„Foarte puțin probabil”, a decis vedeta. „Devin trebuie să fie imun la toate micile domnisoare ale sezonului, după ce le-a evitat timp de zece ani sau mai mulți.”

- Nu are zestre? a chestionat-o cealaltă.

„Pauțin”, a răspuns celălalt. „M-am gândit să-i sugerez dragului Richard că s-ar putea căsători cu vicarul de la Sf. Ștefan. Este în parohia lui Richard, știi, Hannah, iar noul bărbat are nevoie de o soție. ”

„Ah”, a comentat Lady Romley, „amarataa va fi recunoscătoare pentru asta. Mica amarata! ”

* * *

Doamnele mai tinere și-au petrecut o mare parte din timp rătăcind, încercând să arate frumos. Au stat în camerele lor aproape toată dimineața, dormind și pregătindu-se să facă fata zilei. După-amiază, au rătăcit prin grădini, au făcut plimbări cu trăsura în diferite părți ale moșiei pentru a vedea priveliștile de pe dealuri sau pentru a face un picnic sau au stat în interior pentru a bârbi - de obicei despre un subiect predominant.

„Cum reuseste să îi deosebească pe gemeni?” O întrebă Annabelle pe Faith cu ochii mari. „Nu as reuși să știu care e logodnicul meu!” Ea chicoti.

„Dar amândoi sunt atât de frumoși”, a comentat Susanna. - Și, Lady Brampton, este adevărat că căpitanul Adair urmează să se întoarcă în Spania în curând?

- Cred că speră să se întoarcă înainte de apariția iernii, a răspuns Margaret.

- Cât de romantic ar fi să urmezi toba (să mergi în urma armatei) ca soție de soldat, oftă Susanna.

„Ar fi foarte neplăcut și incomod, poți fi sigură, Susanna”, a comentat Lady Lucy în timp ce cusea la o broderie.

„Domnul Northcott va veni din nou la cină în această seară?” Faith nu a întrebat pe nimeni în mod special. „Cred că îi aruncă pe ceilalți bărbați în umbră cu eleganța sa.”

- Nu spune asta niciodată, obiectă Annabelle. „Nu ați observat punctele culminante ale gulerelor domnului Rodney Langford aseară? Știu că nu era domnul Kenneth Langford, pentru că tu îl țineai de braț, Faith. Și nu i-ai văzut vesta și ciorapii lui din satin cu dungi? Îmi place să văd un bărbat în culmea modei. Domnul Northcott este și el ...

"Serios?" a întrebat Charlotte cu ajutor.

„Acolo, vezi?” Spuse Annabelle triumfătoare. "Charlotte este de acord cu mine."

- Nu am spus asta, a subliniat Charlotte.

* * *

Bărbații își petreceau majoritatea zilelor călare, la pescuit sau jucând biliard în interior. Conversația lor a fost, în mod semnificativ, despre cai și vânătoare și cele mai recente meciuri de box la care au asistat, despre cărți și jocuri de noroc și cele mai recente pariuri bizare care fuseseră introduse în cărțile de la cluburi.

- Zic, spuse Ted Kemp, l-ai văzut pe Bill Bruiser oferindu-i lui Hatchet Harry un croseu în ring săptămâna trecută? La două minute în prima rundă. Harry îl lovise pe Bruiser ca un sac de box în stomac. Bruiser nici măcar nu a bătut o pleoapă. Apoi un croseu de stânga și bam! Sângele vărsat din nasul lui Harry și Bruiser fiind transportat de pe umăr în

sus. "

- O blestemată pierdere de timp, am spus-o, spuse Charles. "A durat o oră până la moară și încă o jumătate de oră pentru a găsi un loc de parcare. Totul se terminase înainte ca un bărbat să înceapă să privească.

„Cine va câștiga cursa la Brighton?” Întrebă Rodney Langford.

„Ce cursă?” întrebă Sir Henry.

„Fiul vicontelui Harley și bătrânul Sangster să-și organizeze cabrioletele de la Londra la Brighton sâmbătă viitoare”, a explicat Rodney.

„Probabil se va termina cu câteva gâturi rupte”, a comentat Lord Romley.

"Am auzit că Sangster este favorizat," a spus Kenneth Langford.

Foarte puțin din conversația lor le privea pe doamne.

Seara a fost o perioadă pe care totii participanții au petrecut-o împreună. După cină, când domnii se alăturaseră doamnelor după vinul de porto, avea să fie muzică și cântec de pian, sau cărți, sau dansuri improvizate sau doar conversație. Odată a existat un joc viu de șarade. În aceste seri, doamnele mai în vârstă și-au adunat o parte din muniție pentru bârfele de a doua zi.

Lady Romley a observat că Annabelle și Ted stăteau împreună la pianoforte cântând în liniște împreună mult timp după ce atenția celorlalți trecuse la alte chestiuni. A observat că Faith și Kenneth nu si-au vorbit între ei întreaga seară. A observat că Charlotte vorbea rar cu Devin Northcott, dar că îl urmărea peste tot cu ochii. Și a observat că Devin și-a petrecut majoritatea serilor vorbind cu Lady Brampton.

Contesa vaduvă de Brampton a observat că Susanna a încercat în multe feluri să-și fixeze interesul cu Charles. A observat că nora ei părea obosită. Avea cu siguranță aspectul unei femei care era însărcinată, i-a încredințat parerea prietenei sale cu un ton subtil în ziua următoare („atât de minunat pentru dragul de Richard că are în sfârșit un moștenitor, Hannah”). A văzut-o pe Charlotte dispărând prin ferestrele franceze într-o seară cu Charles, în timp ce majoritatea celorlalți erau la cărți. Și i-a observat revenind cu mai bine de o jumătate de oră mai târziu.

„Charlotte, dragostea mea, vrei să salvezi un om înecat?” Spusese Charles. „Vino și mergi cu mine în grădină.”

„Ce, Susanna Kemp nu se compară cu Juana ta?” Întrebă Charlotte obraznic când erau afară. Își băgă brațul confortabil prin al lui.

„Ai auzit de diferența dintre noapte și zi, neastamparato?” el a întrebat.

- Într-adevăr, ești cel mai crud cu toate doamnele, știi, Charles, l-a certat veselă. „Iată-i pe toți, căzând peste ei înșiși, încercând să te prindă și nici măcar nu îți vei avertiza că ești logodit.”

„Ar trebui să port un semn?” el a întrebat. „Și cum pot ajuta, iubirea mea, dacă m-am născut cu un farmec destul de irezistibil?”

„Și cu o lipsa de modestie incredibilă”, le-a comentat Charlotte stelelor.

S-au dus să se așeze pe peretele de piatră care înconjura fântâna din grădina de trandafiri.

„Juana vine cu adevărat în Anglia”, a anunțat Charles.

"Oh? Cand?" Charlotte bătu din palme.

„Nu era sigură de asta. Războiul a perturbat viața din Spania. S-ar putea să treacă săptămâni sau doar câteva zile până când ea ajunge în Portsmouth. S-ar putea să fie și acum pe mare. Trebuie să-mi trimită un mesaj când va sosi. Pot fi acolo de aici în patru ore sau mai puțin.

„Charles, nu crezi că ar fi înțelept să-i spui mamei tale sau domniei sale că vine?”

„Nu, nu”, a răspuns el. „Va fi timpul suficient ca ei să știe când ea este aici. Nu pot s-o vadă și să nu se îndrăgostească de ea instantaneu ”.

Charlotte nu s-a putut abține să nu simtă că el privea situația prin ochii unui iubit, dar ea și-a tinut parerea pentru ea.

* * *

Într-o seară, Lordul Romley și-a arătat interesul pentru vechea biserică normandă din orașul Brampton, la patru mile distanță.

„Da, este în stare foarte bună”, a răspuns contele la o întrebare adresată către el, „și aproape în întregime originală. Este încă folosit ca biserică parohială ”.

„Noul vicar are foarte multe cunoștințe despre asta”, a adăugat Margaret. „Știe fiecare mormânt și istoria tuturor celor îngropați acolo”.

„Vom merge acolo la biserică duminica viitoare”, a adăugat Brampton, „dar între timp am putea organiza o excursie acolo dacă cineva este interesat”.

"Splendid!" spuse Faith. - Nu ești de acord, Kenneth?

Se părea că toată lumea era de acord. Excursia a fost stabilită pentru după-amiaza următoare, dacă vremea o permite. Între timp, conversația de seară a devenit plină de planuri pentru transportarea a șaisprezece persoane - Devin Northcott a spus că va merge la casă după prânz și va face parte din petrecere. S-a decis că trăsura închisă și cea deschisă vor transporta împreună doisprezece persoane. Devin s-a oferit să ia o altă persoană cu el în cabrioleta sa. Doi dintre bărbați ar călări.

După-amiaza următoare s-a dovedit perfectă pentru o ieșire. Soarele strălucea pe un cer fără nori; nu exista vânt care să amenințe pălării sau bonete sau bucle de păr așezate cu grijă. Doamnele, strălucitoare și îmbracate de vară în mătăsuri și rochii de muselină, au putut să renunțe la șaluri și mantii, dar nu și la umbrele de soare.

Lady Romley și contesa vaduvă de Brampton au fost ajutate să intre în trăsura închisă. Vaduva a declarat că, deși ziua era fierbinte și acum încă, o briză perfidă va fi cauzată de mișcarea trăsurilor și ar putea aduce frisoane cu ea. Mai bine să fii în siguranță într-un transport închis, a spus ea. Lor li s-au alăturat Lucy și Sir Henry, Faith și Kenneth.

Annabelle și Ted s-au urcat în caleasca și s-au așezat unul lângă altul, în fața cailor. În acea dimineață, Charles s-a oferit să-și ia cabrioleta, cu condiția privată ca Charlotte să călătorească cu el.

- Voi părăsi caleasca pentru Lady Brampton, anunță acum Susanna cu voce tare și cu magnitudine, adică dacă căpitanul Adair nu se va opune companiei mele în cabrioleta sa? Ea și-a bătut genele în direcția lui.

Ce putea face? El îi dădu răspunsul galant așteptat, o prinse de talia ei plină și o ridică pe scaunul înalt de lângă al său. Aruncă o privire neajutorată în direcția Charlottei.

Lord Romley și Rodney Langford au apărut între timp călare, gata să însoțească trăsurile.

Devin Northcott s-a grăbit să mărească posibilitățile rămase. Nu dorea să o plaseze pe domnișoara Wells într-o situație jenantă.

- Lady Brampton, spuse el zâmbind și întinzându-i mâna, „ai încredere în conducerea mea suficient de bine încât să mă însoțească? Sunt considerat un vizitiu adecvat. Întrebați-l pe Bram acolo ”.

Margaret a zâmbit și l-a luat de mână. - Nu trebuie să întreb, domnule, îl asigură ea. „Știu că pot avea încredere într-un prieten atât de bun al soțului meu.” Ea i-a permis să o ridice cu grijă la locul ei.

Nu se poate spune că nici Brampton, nici Charlotte au fost pe deplin mulțumiți de întorsătura evenimentelor, dar amândoi au conversat strălucit cu ceilalți doi ocupanți ai calestii în timpul celor patru mile de mers cu trasura.

Vicarul s-a dovedit într-adevăr cunoscător despre vechea biserică. A fost încântat de publicul său numeros și distins. A discutat elocvent despre istoria și arhitectura clădirii în timp ce conducea petrecerile prin naos spre altar.

În curând a devenit evident, însă, că dorința unei ieșiri mai mult decât o dorință pentru o lecție de istorie a determinat majoritatea participanților să vină. Până când vicarul a ajuns la altar, la mai bine de o jumătate de oră după ce își începuse turul cu ghid, numai Lord Romley, Margaret, Devin, Susanna și Rodney au rămas din primii șaisprezece. Susanna ar fi dispărut și ea dacă l-ar fi văzut pe Charles scăpând. Așa a fost, a trebuit să profite la maximum de compania lui Rodney, comentând la un moment dat, sub voce, că aceste clădiri vechi erau îngrozitor de reci; a tremurat delicat. Rodney a respins primul său instinct, care trebuia să-și scoată paltonul și să-l așeze în jurul umerilor ei drăguți și plini, și al doilea instinct,

care era să-i pună un braț în jurul ei; a luat singurul alt curs posibil. Curând și ei s-au îndreptat pe culoar, la brațul.

„Dacă rămânem aici, domnule Langford”, mormăi ea drăgălaș, „vom fi prinși din nou de vicar și forțați să ascultăm istoria fiecărei pietre funerare îngrozitoare”.

El rânji în aprecierea părerii ei. „Cu siguranță, să explorăm satul”, a spus el.

Între timp, Charles și Charlotte se aflau deja în sat, așezați pe o bancă rustică în fața casei. Se certau.

- Nu pot să mă întorc cu tine, îi explică Charlotte suparata. „Ar fi neobișnuit de nepoliticos pentru Susanna.”

„Charlotte, dragostea mea, ai mila de constitutia delicată a unui om”, a pledat Charles. „Plictiseala este o boală destul de cumplită; ar putea fi fatala. S-ar putea să uit să trăiesc în continuare. Dar mult mai rău este pericolul real al contractării pneumoniei. ”

- Ar fi bine să te explici, spuse Charlotte cu acuratețe. „Nu te poți aștepta ca niște domnișoare prostute și hlizite să înțeleagă o asemenea vorbă obscură.”

„Pe Jupiter, ești astăzi la fel de morocanoasa ca un urs, nu-i așa, iubirea mea?” A comentat Charles. „Am vrut doar să spun că un astfel de plan este cauzat de fluturarea genelor domnișoarei Kemp, încât sunt în pericol mortal de a mă răci.”

- Hmm, spuse Charlotte.

Charles se aplecă înainte și se uită în fața ei. „Fără asta, Charlotte, dragostea mea”, a spus el.

„Fara ce?”

„Cu orice ar fi, te deranjează.”

„La ce te referi?” spuse ea iritată. „Nu mă deranjează nimic.”

„Te cunosc mai bine decât crezi asta”, a spus el. S-a gândit o vreme, uitându-se încă la fața ei. „Petrecerea asta din casă nu îți place?” el a întrebat. „Lipsește ceva pe care să-l dorești să fie aici?”

"Nu, desigur că nu!"

„Hmm. Atunci, există ceva aici care să nu îți acorde atenția pe care ai dori-o?

„Charles, oprește asta, în clipa asta. Aș vrea o limonadă, te rog. ”

„Totul la timp, iubirea mea. Cine poate fi? Ted Kemp? Nu, prea lapte și apă pentru tine. Rodney Langford? Nu, nu ai fi niciodată sigur că geamănul potrivit face dragoste cu tine. Devin Northcott? Nu, este prea bătrân și așezat în căile lui. ”

- Nu este bătrân, a răstit Charlotte. „Mi-ai spus singur că nu are decât treizeci de ani.”

"Aha! Dragostea mea, sper să nu te prinzi niciodată în minciună ", a spus el cu umflare. „Nu ai convinge niciodată pe nimeni.”

„La ce te referi?” ea a spus.

„Deci micuța independentă Miss Wells este îndrăgostită de un burlac confirmat, bătrân, nu?”

Charlotte deschise gura pentru a protesta împotriva descrierii lui Devin, apoi o închise din nou. „Dar nu fac altceva decât să mă întristez singură”, a spus ea, cu răul rău din vocea ei. „El nu știe că există.”

- Nu aș spune asta, medita Charles. „Părea foarte conștient de existența ta în acea zi, te-a salvat de la moarte sigură în parc.”

- Nu mă tachina, Charles. Nu este o glumă pentru mine. ”

„Biata Charlotte”, a comentat el, cu un zâmbet afectuos în ochi. "Ce putem face?"

- Nu știu, a răspuns ea serios. „Avem nevoie de un plan.”

„Ei bine, în timp ce tu concepi unul, zâmbește și arată vesela”, a sfătuit el. „Iată că vine domnul în cauza cu sora ta și nu-i dorești să știe că te topesti pentru el, nu-i așa?”

Charlotte zâmbi.

* * *

Vicarul epuizase în cele din urmă toate informațiile pe care le știa despre interiorul bisericii. El a sugerat să-și ducă grupul de trei în cimitir pentru a le

arăta unele dintre pietrele funerare mai vechi și mai interesante.

Margaret rămase în urmă în timp ce ieșeau din întunericul până la rece al clădirii de piatră în căldura strălucitoare din ușă.

- Ia-mi brațul, Lady Bram? Se oferă Devin, întorcându-se spre ea și percepându-i oboseala.

- Mulțumesc, domnule Northcott, dar trebuie să găsesc unde să mă așez o vreme, răspunse Margaret. „Am devenit amețit de atâta stat în picioare.”

„Sprijiniți-vă de mine, doamnă”, a spus el, privindu-i fața cu îngrijorare.

În timp ce vicarul a dispărut în jurul colțului de est al bisericii, împreună cu cel care a rămas din audiența sa, Devin a condus-o pe Margaret să se așeze pe peretele de piatră jos care înconjoară curtea bisericii.

„Ah, este mai bine. Mulțumesc ”, a spus Margaret, oftând.

- Nu te simți chiar așa bine, Lady Bram?

„Oh, voi fi bine acum”, a spus ea. „Dacă nu ar fi atât de cald!”

„Să-l aduc pe Bram, doamnă?”

- O, nu, spuse Margaret în grabă. - Într-adevăr, domnule, voi fi destul de odihnită în câteva minute.

"Pot?" a întrebat el și s-a așezat lângă ea pe perete când ea a dat din cap. Scoase o batistă din buzunarul vestei și o folosi, fără prea mult efect, pentru a-i vântura fața sub marginea capotei ei din paie.

Margaret, a cărei senzație de leșin și ușoară greață o părăsea, a văzut brusc umorul scenei. Se întoarse și râse în fața lui, la câțiva centimetri depărtare. - Mulțumesc, domnule Northcott, spuse ea veselă. „Mă simt destul de recuperată acum, dar cred că batista voastră a fost destinată altor utilizări, domnule.

Niciunul dintre ei nu a observat venirea celor patru care tocmai ieșiseră dintr-o cofetărie de peste drum. Devin o ajută pe Margaret să se ridice, o luă de braț și o conduse spre crâșmă, unde spera să găsească puțină umbră și puțină apă sau limonadă pentru ea.

Lord Brampton i-a escortat pe Susanna și Annabelle într-un magazin de mercerie, dar el nu a luat parte la discuția pe care o purtau cu Rodney Langford despre alegerea unor panglici. El se gândea la zâmbetul strălucitor pe care soția lui tocmai i-l acordase celui mai bun prieten al său și într-un loc atât de apropiat.

CAPITOLUL 11

Nimeni nu a fost niciodată destul de sigur de unde a pornit ideea de a avea serbari la Brampton. Toți oaspeții casei păreau să ofere o idee. Poate că a început cu sugestia Margaretei către soțul ei de a organiza o cină mare pentru toate familiile de frunte din zonă. Cineva - poate Brampton însuși, poate Charles - a adăugat ideea că, probabil, din moment ce se vor chinui să invite și să găzduiască atât de mulți oameni - opt familii, în plus față de oaspeții casei, ar putea avea și ei un bal.

Altceineva - Charlotte poate? - a crezut că este păcat că numai familiile mai înstărite ar trebui să facă parte din festivități. Totuși, cum s-ar putea invita toți chiriașii să ia masa la casă? Curând a apărut un tumult de sugestii, dintre care cele mai multe s-au concentrat în jurul ideii de a muta activitățile în afara ușii.

În cele din urmă a apărut un fel de plan ordonat. Festivitățile urmau să includă toți chiriașii moșiei și copiii lor, precum și familiile invitate din vecinătate. Și aveau să înceapă în cursul după-amiezii. Aveau să fie curse, plimbări cu poneii și alte jocuri pentru copii, concursuri de coacere și lucrări de ac pentru femei, jocuri de îndemânare și forță pentru bărbați. Trebuiau să existe cabine pentru băuturi și alte băuturi răcoritoare.

Seara devreme, boii și porcii urmau să fie prăjiți pe frigari în aer liber pentru ca chiriașii să poată sărbători în timp ce oaspeții invitați luau masa în casă. Seara urma să fie un dans pe gazonul plat, jos, în fața casei. Avea să fie o ocazie în care cei bogați să se amestece cu cei săraci.

Invitațiile au fost trimise, petrecerea din casă a fost prelungită cu câteva zile după cele două săptămâni - doar Sir Henry și Lady Lucy ar trebui să se întoarcă la Londra înainte de ziua cea mare - iar planurile au fost puse în aplicare cu energie febrilă de către conte și contesă.

Margaret a fost mai recunoscătoare ca oricând că a avut o menajeră atât de competentă ca doamna Foster. Fără niciun indiciu că i s-a dat o misiune neobișnuită, acea bună doamnă a început să organizeze pregătirea mâncării. A fost o sarcină prodigioasă, întrucât toți chiriașii urmau să fie hrăniți liber pe toată după-amiază și seara, pe lângă mesele obișnuite pentru oaspeții și locuitorii casei și banchetul pentru aproape patruzeci de persoane.

Brampton a făcut toate aranjamentele financiare și a făcut toate planurile pentru târgul de după-amiază și amenajarea unui ring mare de scândură pe peluză pentru dansatori. A aranjat angajarea de personal suplimentar și a unei orchestre.

Oaspeții au găsit un nou entuziasm în a ajuta la pregătiri. Gemenii Langford i-au însoțit pe Faith și Susanna în sat pentru a alege premii pentru diferitele competiții. Charlotte și Charles s-au angajat să organizeze jocurile copiilor. Contesa vaduva și Lady Romley au fost de acord să vadă că s-au adunat destule lămpi și felinare ca să atârne în copacii din jurul peluzei inferioare. Domnului Romley i s-a părut că a discutat cu majordomul cu privire la comanda vinurilor. Annabelle a promis că o va ajuta pe Margaret cu aranjamente florale în ziua respectivă.

Margaret și-a găsit timpul foarte plin de îndatoriri și obligații. Se găsea aproape constant obosită. A salutat și a suparat-o în același timp lipsa de timp liber. Ea a salutat faptul că a avut puțin timp pentru a-se gândi la problemele ei. Cu toate acestea, îi plăcea faptul că nu găsea timpul să stea liniștită și să se gândească la situația ei.

Nimic nu se schimbase cu Richard, cu excepția faptului că îi văzuse mai puțin decât îl vazuse vreodată. Aproape singurele ocazii în care l-a văzut

singur a fost în bibliotecă când faceau împreună câteva planuri pentru târg și pentru cele zece minute sau cam așa, când el îi vizita camera în fiecare seară. Și în acele ocazii, rareori spunea mai mult decât noapte bună în timp ce pleca. Doar cu o ocazie rămăsese mai mult sau spusese mai multe.

Fusese mai târziu decât de obicei venind la ea, iar Margaret dormise, ghemuită pe o parte, cu o mână sub obraz. Deschise ochii când se așează pe marginea patului și îi luă una dintre cozile împletite în mână.

- Îmi pare rău, Richard, spusese ea întorcându-se spre spate. „Probabil că am adormit.”

O privise în jos, cu ochii zâmbind, dar nu și cu gura. „Bietul meu drag”, spusese el, „acesta este un moment foarte obositor pentru tine, nu-i așa?”

„Într-adevăr, Richard, îmi place toată activitatea”, îl asigurase ea.

„Dar tu ești palidă, draga mea, și am observat în seara asta că te-ai jucat cu mâncarea din farfurie în loc să o mănânci”.

- Într-adevăr am mâncat suficient, Richard, protestase ea.

„Și eu sunt un soț crud și egoist care vin să-ți cer mai multă energie când vrei doar să dormi”, o tachina el cu blândețe, o strâmbătură ciudată la gură.

- Nu, Richard, spusese Margaret, chemându-și tot antrenamentul în ajutor pentru a-și menține vocea calmă și fața inexpressivă. Mâinile ei sub lenjeria de pat fuseseră strânse în pumni strânși. „Sunt soția ta. Nu sunt niciodată prea obosita pentru tine. ”

„Atunci fă-ți datoria și respectă această poruncă”, spusese el. - Dormi, draga mea. El continuase să-și privească zâmbitor fața, neștiind de inima

care bătea dureros sub cuverturile de pat. Ridicase coada grea pe care încă o ținea și o așezase pe buze. Iar buzele lui zâmbiseră în cele din urmă.

Margaret nu-și putea asculta porunca. După ce plecase, ea plânsese în pernă până când, în sfârșit, își câștigă confortul ținându-și coada pe care o sărutase lipita de propria ei gură. În cele din urmă căzuse într-un somn epuizat.

Indiferent cât de ocupat ar fi mintea sau corpul ei în legătură cu alte chestiuni, Margaret era aproape constant conștientă de sarcina ei acum sigură. Se simțea bine. Oboseala ei era singurul disconfort. Gândul că copilul lui Richard crește în interiorul ei a umplut-o pe Margaret cu un extaz secret care aproape o sufoca uneori. Indiferent ce s-a întâmplat sau nu s-a întâmplat, între ei, în viitor, o parte din el îi aparținea și va continua să o facă. Cu siguranță că își va demonstra dragostea când va ști, se gândea uneori ea. Și spera cu înverșunare că copilul va fi un băiat, astfel încât Richard să fie mulțumit de ea.

Apoi, alteori, își amintea că el se căsătorise cu ea numai pentru ca ea să-i crească copiii. De ce ar trebui să o iubească pentru că si-a făcut doar datoria pentru care fusese aleasă? Și ar înceta să mai vină la ea odată ce știa că vizitele sale nu mai erau necesare? Gândul a umplut-o pe Margaret de groază rece. Ea a decis că va aștepta până va fi mai sigură înainte de a-i spune soțului ei.

La rândul său, Brampton nu a întâmpinat cu atâta nerăbdare solicitările de timp și energie. Ajunsese la Brampton Court disperat de nefericire din cauza pierderii îngerului său și aproape blestemându-i soarta care o îndepărtase de el până când era prea târziu pentru ca ei să-și lase dragostea să crească deschis. Îi era greu să accepte prezența liniștită și neplăcută a soției sale în viața sa. Se ținuse la distanță de ea, într-un efort de a nu-i provoca propria nefericire și depresie. De câteva zile fusese nenorocit facându-si reproșuri. Cum a putut s-o lase să plece fără măcar să dobândească suficiente informații pentru a-i permite să o contacteze din nou dacă dorea? Doar în momentele sale mai sănătoase a recunoscut că

ceea ce se întâmplase era inevitabil. Nu exista altă alternativă.

Venise la țară cu hotărârea neclintită de a lăsa trecutul în spate și de a începe un nou început în căsătoria sa. El intenționa să petreacă mai mult timp cu soția sa, să o cunoască mai bine, să-și reia relația fizică cu ea.

Constatase că lucrurile se desfășurau nu chiar așa cum era planificat. Obligația de a-și distra oaspeții s-a dovedit destul de grea, mai ales după ce au început planurile pentru târg. Și-a văzut soția probabil mai des decât în restul vieții lor de căsătorie, dar nu a fost aproape niciodată singur cu ea, cu excepția momentului în care presa de afaceri a făcut imposibilă discuțiile personale.

Noaptea o vedea, dar își făcea mereu vizitele cât mai scurte. Nu îi scăpase atenția că uneori părea palidă și obosită. Și el credea că ușoara ei siluetă era chiar mai subțire decât fusese. El spera că petrecerea lui sugerată din casă nu avea să-i reducă rezistența până la punctul în care se va îmbolnăvi.

Brampton a constatat, de asemenea, că a pune trecutul în spatele lui și a încerca să lucreze la căsătoria sa nu a fost atât de dificil pe cât se așteptase. Din punct de vedere fizic, îi era dor de îngerul său, dar, în afară de asta, a descoperit că nu era mare lucru de dor. Avusese o vitalitate și o obrăznicie care îi înveseliseră propria dispoziție, dar într-adevăr el nu știa aproape nimic despre ea, nici măcar numele ei. Când și-a îndreptat atenția asupra soției sale, a descoperit că ea avea o mare adâncime și putere de caracter. Nu a fost niciodată o lumină de frunte printre oamenii adunați la Brampton Court; rareori îi auzeai vocea sau o observai - numai dacă cineva o urmărea în mod deliberat. Dar Brampton a început să observe că, de fapt, era o gazda perfectă. Ar putea iniția o conversație doar cu remarcă sau întrebarea potrivită pentru a-și pune companionul să vorbească despre o temă preferată.

El a observat că ea s-a asigurat în liniște și discret că toată lumea era mereu ocupată într-un mod care să aducă cea mai mare satisfacție. Și,

deși doamna Foster era o menajeră eficientă și capabilă, a observat că soția lui era cea care conducea cu adevărat gospodăria. Și uimitor, niciunul dintre servitori nu părea să se supere din cauza asta. De fapt, Brampton a observat cu fascinație, păreau să aibă un profund respect, chiar afecțiune, pentru soția sa.

Înainte de a trece multe zile la țară, Brampton a descoperit că soția lui era exact genul de persoană pe care și-ar fi dorit să fie îngerul său dacă ar fi avut șansa să o cunoască. Acum, dacă soția lui ar putea avea viața și pasiunea celeilalte femei. . . Se trezi întrebându-se oarecum cu îndoială dacă ea își va permite să fie iubită, dacă va lua curtea foarte încet și foarte blând.

Dar, s-a întrebat, a vrut să o iubească? Era gata să-și asume angajamentul total? Nu putea să răspundă la propria întrebare cu nicio satisfacție.

Dar știa un lucru: era enervat și - da! - gelos pe prietenia dintre soția sa și Devin Northcott. Nu putea și nici nu bănuia pe vreunul dintre sentimentele necorespunzătoare față de celălalt, dar îi displăcea faptul că li se părea că le este ușor să discute între ei și să zâmbească și să râdă împreună.

Acum era îngrijorat de soția sa. Nu era prea bine și se temea că acest târg infernal îi va impune puterea dincolo de limitele sale. S-a trezit sperând, pentru prima dată de la căsătorie, că nu o va lăsa însărcinată prea curând. Se temea că micul ei corp îi va îngreuna fertilitatea.

Vremea devenise rece și ploioasă cu patru zile înainte de târg, astfel încât toată lumea se temea că ziua va fi distrusă. Cu toate acestea, pregătirile finale au fost puse în aplicare cu o zi înainte. Numeroase cabine au fost ridicate de către servitorii și chiriașii bărbați pe peluze și în cea mai apropiată pajiște de casă. Femeile erau ocupate acasă cocând sau punând cusăturile finale pentru înscrierile la concursuri a doua zi. Podeaua de dans din lemn a fost așezată la locul său și standurile ridicate pentru orchestră. În grajduri, randasii acordau o atenție neobișnuită celor doi ponei

care urmau să fie folosiți pentru plimbările copiilor – periindu-i și așezând panglici în coame a doua zi dimineată.

În casă, bucătarul amenința la fiecare jumătate de oră să-i predea avizul, în timp ce se repezea prin listele nesfârșite de alimente care trebuiau preparate și gătit. Cu toate acestea, în cursul după-amiezii, când bucătarul contelui a sosit de la Londra pentru a ajuta la pregătiri, amenințările au continuat din alt motiv. Domnia sa credea că este incapabilă să se descurce singură cu un astfel de eveniment, fără să-l cheme pe „acel om” care și-a dat aer doar pentru că era din oraș?

La etaj, servitorii erau ocupați, stergeau praf, lustruiau și rearanjau pentru acei oaspeți care aveau să folosească casa. Oaspeții casei au ajutat unde au putut.

Spre bucuria și ușurarea tuturor, ziua însăși a răsărit luminoasă și fără nori. A promis că va fi o zi arzătoare. Curând după prânz, chiriașii contelui au început să se adune sub casă, toți îmbrăcați în hainele lor de duminică, toți în starea de sărbătoare. Un stand de băuturi răcoritoare era deja încărcat cu o gamă tentantă de băuturi din fructe, tarte, prăjituri și fudges; alta cu carne rece, plăcinte de pește, paste și alte delicatese sărate. Cabinele goale au fost în curând acoperite cu exponatele de coacere și de meșteșuguri de ac în care femeile participaseră la concurs.

Curând, zona din fața casei a fost strălucitoare cu culorile hainelor de sărbătoare ale tuturor, puternice cu vorbele și râsele adulților, cu strigătele și țipetele copiilor. Oaspeții casei se amestecau veseli, urmărind cursele și competițiile, admirând lucrul delicat al acului și produsele coapte cu aspect delicios.

Charlotte și Charles își asumaseră responsabilitatea pentru jocurile copiilor. Aveau o audiență formată din mai mulți părinți iubitori și - inexplicabil - de Devin Northcott. Nimeni nu bănuise vreodată că îi plac copiii. Arăta de parcă tocmai ieșise de pe Bond Street, cu haina sa superfină albastră, pantalonii lui de culoare biscuiților și hesienii strălucitori; și părea plictisit; dar era acolo, privindu-i pe micii strengari

alergând și sărind, râzând și țipând.

Charles s-a gândit să facă o glumă rautăcioasă. El a observat că o cursă cu trei picioare a fost următoarea pe ordinea de zi. A convocat toți copiii și Charlotte i-a împărțit în perechi, aproximativ în funcție de mărime. Charles a început să le explice cum să alerge cursa și cum să lucreze împreună cu partenerul pentru a nu se împiedica unul pe altul. El a făcut explicația deliberat vagă și confuză.

„Uite, băieți”, a spus el în cele din urmă, în timp ce toți se uitau cu închinare la forma lui înaltă și frumoasă, „trebuie să vezi asta ca să știi cum să o faci. Aș putea să vă arăt cu domnișoara Wells aici, dar sunt prea înalt - sau ea este prea mică, în orice fel doriți să o priviți. Acum, lasă-mă să văd ...”
„Și-a frecat bărbia reflectiv cu mâna și și-a lăsat ochii să se arunce cu înțelepciune asupra micii mulțimi de adulți. „Ah, da, bineînțeles”, a spus el, rânjind și, aparent, a lovit cu o inspirație, „domnul Northcott este doar omul de care avem nevoie”.

„Charles!” Șuieră Charlotte, simțind o presimțire distinctă a dezastrului. "Ce-"

"Domnule Northcott ", a continuat lin Charles, ignorându-și complet tovarășul,, ne-ai obliga demonstrând aici cursa cu trei picioare cu Miss Wells? "

„Charles!”

- Da, da, domnule Northcott, coră vocile mai multor copii și toți au început să aplaude și să aplaude.

„Dracusori razgaiati”, reflectă Devin fără a mișca un mușchi facial.

„Charles, ești nebun?” Charlotte izbucni într-o șoaptă furioasă. „Nu ar fi deloc potrivit.”

„Doamna este preocupată de decență”, a strigat Charles către cea mai cooperantă parte a publicului său. „Vrem să îi pe vedem domnișoara Wells și domnul Northcott demonstrând această cursă, băieți?”

"Da!" au țipat cu toții, chiar la urmă.

Peste capetele lor, Charlotte, cu fața fierbinte și consternată, întâlni ochii reci și amuzați ai lui Devin. Avea nespusa nerusinare de a face cu ochiul!

- Foarte bine, spuse Charlotte cu o sfidare furioasă. "Domnule Northcott? "

Mergea înainte. - Domnișoară Wells, nu-ti pasă dacă îmi scot haina? întrebă el, din nou toată politețea londoneză.

- Deloc, domnule, răspunse ea cu cruzime. „Te rog, nu mă deranja.”

Și apoi răsuflarea ei i-a prins gâtul în timp ce el și-a dezbrăcat haina și a stat în cămașa lui albă crocantă. Nu era un bărbat înalt, dar avea un fizic foarte masculin, se gândi ea, înainte să-i întoarcă spatele. Îi admira umerii largi și corpul care se înclină până la talie și șolduri înguste. Ea nu a auzit ce i-a spus Devin lui Charles în timp ce acesta i-a predat haina.

- Ai jenat-o pe doamnă, Adair, spuse el cu răceală, cu o sprânceană ridicată disprețuitor. „Rele maniere , da, știi?”

O dificultate a fost descoperită imediat ce Charlotte și Devin au stat unul lângă altul și Charles s-a apropiat de ei pentru a le lega o eșarfă în jurul picioarelor. Eșarfa ar trebui să fie legată în jurul gleznelor, deoarece era destul de de neimaginat ca oricine să ajungă mai sus la piciorul Charlottei

decât atât.

Charlotte a crezut că nu a fost niciodată atât de stânjenită pe cât a simțit-o când eșarfa și-a tras piciorul ferm de suprafața dură a cizmelor lui Devin. Dar când Charles a dat un pas înapoi, și-a dat seama că va veni mult mai rău.

„Obişnuiam să fac asta tot timpul cu alți frați și surori”, a explicat Devin, sperând să o relaxeze, fiind o chestiune de fapt despre totul. „Avem șanse mai mari de a nu cădea dacă ne ținem unul de celălalt. Pune-ți brațul în jurul taliei mele.” Își puse propriul braț în jurul umerilor ei și o prinse de braț.

Charlotte, complet mortificată, și-a așezat brațul în jurul taliei lui și s-a agățat de un pumn de cămașă, temându-se că mâna ei ar putea aluneca mai jos dacă nu se va apuca de ceva.

„Acum, priviți, copii”, spunea cu voce veselă vocea lui Charles. „Vor alerga la stâlpul alb și înapoi. Urmăriți și vedeți cât de ușor este.”

- O să număr unu, doi, îi explica Devin lui Charlotte. „Muta mai întâi piciorul legat. Gata?”

- Presupun că da.

"Dreapta. Iată-ne, atunci. 'Una, două; unu doi.' ”

Spre înveselirea extatică a copiilor, aceștia s-au mutat pe pajiște spre stâlpul alb. Charlotte era conștientă din ce în ce mai mult de căldura și mișcarea corpului lui Devin împotriva propriului ei. Nu mai întâlnise niciodată așa apropiere de un bărbat. Era îngrozită de faptul că era pe punctul de a fi cu totul dezorientată și leșinată.

- Atenție la rândul său, a avertizat Devin când se apropiau de stâlpul alb.

Charlotte a avut o scurtă privire asupra copiilor care săreau, înveseliți când înconjurau stâlpul, apoi și-a pierdut pasul. Devin a tras-o spre el într-un efort de a-și recupera echilibrul, apoi s-a răsturnat lateral - luând-o cu el, desigur. Era conștientă că se întindea peste șoldul lui; capul ei se odihnea peste gâtul lui, gura ei pe pielea goală a gâtului său deasupra lavalierii lui. Ea se împinse în panică pe pieptul lui, dar fără prea mult efect; corpul ei era înclinat în jos.

Devin o ridică repede și ferm de pe corpul său și o așează pe iarba de lângă el. Se sprijini de un cot și se uită în jos la ea.

- Ești rănită, domnișoară Wells? întrebă el îngrijorat.

- N-nu, domnule, se bâlbâi ea și înghiți nervos.

Amândoi au întins mâna după altceva de spus și nu au găsit nimic. Au rămas fără minte, amândoi conștienți brusc de tensiunea din aer dintre ei. Devin ridică mâna și deschise gura. Mâna părea destinată să-și găsească drumul spre obrazul ei; gura lui era pe cale să rostească cerul știe ce sentiment. Niciunul dintre ei nu și-a atins obiectivul.

„N-am văzut nimic atât de amuzant, de când calul colonelului Brody l-a aruncat într-o baltă de noroi chiar în timp ce ținea o prelegere regimentul nostru despre călărie neglijentă”, a spus vocea lui Charles înainte de a se opri pentru a răzni cu râs. „Copiii mici se sparg acolo. Le-ai făcut ziua.”

El a îngenuncheat lângă perechea nefericită și a desfăcut eșarfa care încă îi lega la gleznă. Devin se ridică în picioare și se îndepărtă în grabă. În timp ce se întoarse pentru a o ajuta pe Charlotte să se ridice, își dădu seama că fusese împiedicat.

- Haide, Charlotte, dragostea mea, spuse Charles, rânjind încă și apucându-i ambele mâini cu ale lui, el o trase în picioare și drept în brațe. „Biată dragoste mică”, a spus el vesel, „te simți bine?”

- Da, mulțumesc, Charles, răspunse ea slab în fața cămășii. Devin s-a îndepărtat în acel moment în direcția hainei sale abandonate și a diavolilor încă veseli, așa că nu a auzit restul cuvintelor ei. „Dar te rog să-mi reamintesti să iti fac vant ușor data viitoare când vom fi aproape de un iaz de rațe, nu? Om oribil. Cum ai putut!”

„Ei bine, vorbeai că trebuie să te gândești la un plan”, a spus el. „Încercam doar să dau o mână de ajutor, iubirea mea. Încercând să ajut la legarea nodului și toate acestea - joc de cuvinte intenționat! ”

- În viitor, poți să-ți ții mâinile pentru tine, căpitane Adair, spuse ea cu înverșunare. „Acum, vom începe această cursă?”

* * *

La sfârșitul după-amiezii, contesa vaduvă de Brampton și Lady Romley au judecat intrările de ac și de copt. Margaret a prezentat premiile de la un podium special ridicat pentru ocazie. Brampton însuși a dat premiile bărbaților pentru câștigătorii diferitelor concursuri de îndemânare și forță. Vaduva a dat premii acelor copii care au fost suficient de curajoși pentru a le monta platforma.

În timp ce soarele fierbinte a început să se scufunde în vest, oamenii care fuseseră aleși pentru sarcină au aprins un foc mare în colțul îndepărtat al pajiștii și s-au pregătit să-și prăjească masa de seară. Copiii care strigau veseli s-au repezit în copacii din apropiere pentru a aduna mai mult lemn

uscat pentru foc, iar niște flăcăi și fete, mână în mână, i-au urmat, contribuind doar cu jumătate de inimă la grămada de lemn de foc.

Între timp, oamenii din casă se retrăseseră în camerele lor pentru a începe sarcina lungă și serioasă de curățare și pregătire pentru banchetul de seară.

Charlotte, în camera ei, se simțea încă mortificată de întâlnirea de după-amiază cu Devin Northcott. De când și-a dat seama că era îndrăgostită de el, fusese foarte conștientă de diferența de vârstă dintre ei. Oare își pierduse interesul pentru ea pentru că era o fată proastă, necoapta? El a fost interesat de la început, ea a simțit sigur. Fusese hotărâtă să se comporte într-un mod mai sobru și sofisticat când era în prezența lui. Ea spera să-l convingă că ar putea să se potrivească cu cei treizeci de ani ai săi, chiar dacă avea de fapt doar optsprezece ani.

Și acum uitate ce s-a întâmplat! O văzuse strigând, sărind și petrecând cu o mulțime de copii și o văzuse acceptând o cursă nepotrivită cu un domn, legată de gleznă și agățată de cămașa lui, chiar deasupra brâului, la fel ca un baietoi! Și căzând peste el și punându-i gura lipită de gât. Era prea umilitor să ne gândim.

Charlotte s-a îndreptat către clopotul din camera ei și a sunat pentru a o întreba pe Kitty unde era apa ei de baie. În mod normal, ea nu ar fi fost atât de maniată pe camerista, știind la fel ca și ei că servitorii trebuie să fie repezi de pe picioare cu atâtea lucruri de făcut în următoarele câteva ore.

Se plimba prin cameră, încercând să-și blocheze din minte știința rușinoasă că era bucuroasă că au căzut. Ea n-ar fi ratat pentru nimic în lume acea senzație de a fi apăsată pe corpul dur al bărbatului care era Devin și pe căldura gâtului său. Ce fusese pe punctul de a face atunci când acel infernal Charles Adair venise de-a binelea cu amuzamentul isteric? S-o sărute? Să-și declare dragostea lui nemuritoare pentru ea? Să o ceară în căsătorie? Să-i steargă

murdăria de pe nas?

Se scutură de exasperare. În seara asta, în orice caz, ea avea să fie o domnișoara plină de o feminitate modestă. Aruncă o privire îngrijorată la rochia așezată pe pat - o rochie de saten galben lămâie, acoperită cu dantelă albă, panglici aurii pentru a le lega sub sâni și a-și trece prin buclele castanii. Foarte drăguță și foarte fecioară! Avea să arate din nou ca cineva care tocmai ieșea din sala de școală, cu siguranță nu cineva care să-l atragă pe lumescul și aproape bătrânul domn Northcott!

Kitty și alte două servitoare au sosit cu apa de baie chiar la timp pentru a salva sănătatea mintală a Charlottei.

CAPITOLUL 12

După ce marele banchet a fost sfarsit si barbatii, care au zabovit la vinul lor de porto și trabucuri lor, reintrasera la doamne în sala de desen, întregul contingent de petrecareti a decis că era timpul să se mute în afara ușilor. Un dans care urma să aibă loc în aer liber și care implica amestecarea claselor superioare și inferioare a fost suficient o noutate pentru a trezi o mare emoție.

Întunericul căzuse și terenurile dinaintea casei au fost transformate. Copacii de pe ambele părți ale peluzelor erau înșirați cu sute de felinare. Stalpii fuseseră așezați în jurul imensului ring de dans. Fiecare fusese înfășurat cu frunze și flori și cu mai multe felinare, toate de un roz intens. Lămpi similare au fost așezate în jurul standului orchestrei.

Mese lungi acoperite cu fete de masa albe curate fuseseră așezate pe peluza superioară și erau încărcate cu băuturi răcoritoare de tot felul. Lacheii in livrele stăteau aproape de mese pentru a-i ajuta pe toți oaspeții care aveau nevoie de asistență și pentru a umple toate platourile sau bolurile care se goleau prea repede.

Lord Brampton a întins brațul formal pentru a-și însoți soția din casă. Ea îi puse o mână cu mănuși albe pe brațul lui. Ochii lui apreciau aspectul ei atent. Purta o rochie de mătase roz-roz, înșelătoare de simplă. Panglicile care cădeau de sub sânii ei aproape până la tiv, și mugurii de trandafir care

erau împlețiți în nod erau de un roz mai pal, iar mugurii de trandafiri de aceeași nuanță fuseseră brodați în jurul tivului festonat. Margaret fusese foarte tentată să cedeze în fața lui Kitty și să-i permită să-i coafeze părul mai devreme. Dar, în ultimul moment, își pierduse curajul și purta în continuare împletiturile obișnuite înfășurate în spatele capului, deși îi permisesese lui Kitty să împingă tulpinile a doi muguri de trandafir în coc.

- Arăți foarte drăguț, draga mea, a comentat Brampton încet lângă urechea ei.

- Mulțumesc, Richard, spuse ea calm.

Locatarii moșiei se strânseseră pe peluza inferioară, aproape de ringul de dans, urmărind cu nerăbdare spectacolul rar al unei mari adunări a claselor superioare în toate vestimentațiile lor de seară. Au înființat o veselie improvizată în timp ce contele și contesa se apropiau, conducând drumul.

Brampton îi făcu semn orchestrei și dansul începu. A condus-o pe Margaret pe podea pentru a începe primul dans taranesc. Muzicienii fuseseră instruiți să cânte mult mai multe dansuri taranesti decât era obișnuit la un bal, astfel încât toată lumea să aibă șansa de a cunoaște pașii. Curând podeaua a fost aglomerată de dansatori care alcătuiau seturi, rochii simple de țară apretate care împingeau cele mai fine satine și dantele.

Charles a dansat primul set cu Charlotte, apoi a dansat pe rând cu fiecare dintre doamnele de la petrecerea casei și a celorlalte familii invitate. Evita cu disperare ghearele lui Susanna Kemp. Între timp, Annabelle dansa mai frecvent cu Ted Kemp decât i s-ar fi permis la un bal oficial din Londra. Poate că ar fi fost surprinsă dacă ar fi știut că oaspeții bărbați au pariat cu privire la cât de curând va fi făcut un anunț de logodnă.

Charlotte avea o dispoziție hotărâtă de veselie. Ca de obicei, nu îi lipseau partenerii. A dansat fiecare dans, inclusiv unul cu Devin Northcott. Era un dans de țară; inevitabil, erau despărțiți frecvent de diferitele mișcări ale

dansului. A fost foarte frustrant. Părea să existe la fel de puține șanse de conversație ca în acea după-amiază, când stătuseră unul lângă altul pe iarbă.

„Arăți deosebit de încântătoare în această seară, domnișoară Wells”, a spus el când muzica a început să apară.

- Mulțumesc, domnule, a răspuns ea. "Ești foarte amabil."

Și pașii de dans i-au obligat să se îndrepte în direcții diferite.

„Sora și cumnatul tău s-au întrecut pe ei astăzi”, a comentat el data viitoare când au fost împreună. „Aceasta este o gală magnifică.”

„Da, nu-i așa?” răspunse ea strălucită.

Și din nou se îndreptau în direcții opuse. Și așa a continuat. Nu a fost o situație favorabilă să curtezi pe cineva.

Charlotte aștepta cu nerăbdare abia ascunsă un vals. În cele din urmă, muzicienii au început să cânte unul. Se uită destul de descurajată de-a lungul ringului, unde Devin conversa cu medicul orașului și soția lui. Se întoarse în direcția ei și începu să se îndepărteze de tovarășii săi. Bătăile inimii ei s-au accelerat.

„Domnișoară Wells, am așteptat un vals pentru a vă putea cere onoarea”, a anunțat un zâmbitor Rodney Langford, pășind în linia ei de viziune.

Îi întoarse un zâmbet strălucitor. "Ce încântător!" ea a mințit. - Ar fi plăcerea mea, domnule.

Ea privi cu supărare peste umărul partenerului ei, când Devin se apropia cu Meg la braț.

Cel puțin s-a bucurat că a fost Meg, mai degrabă decât o domnișoară care chicotea prosteste, care ar fi clipit din pleoape la el. Charlotte ar fi putut țipa în timp ce zâmbea afabil și vorbea vesel cu Rodney care nu bănuia nimic.

Brampton își urmărea și el soția și pe Devin încercuind podeaua, sentimentele sale fiind foarte asemănătoare cu cele ale Charlottei. Dăduse instrucțiuni pentru majoritatea dansurilor de țară, totuși insistase pe câteva valsuri. Și se gândise foarte mult la soția lui când a dat acele ordine. A vrut să facă din această seară una cu totul specială pentru el și pentru ea. În această seară, în acest cadru neobișnuit și magic, el spera să înceapă să o curteze, să o facă să se îndrăgostească de el. Și își dorise foarte mult primul vals. Și-a lăsat ochii să se abată de-a lungul marginii ringului de dans până când s-au oprit pe fiica dolofană și palidă a lui Sir Leonard Petrie, un vecin destul de îndepărtat. Câteva clipe mai târziu, se înclină grațios peste mâna ei și o conducea în dans.

Devin a reușit să-și asigure următorul vals cu Charlotte prin simplul expedient de a-l rezerva înainte de timp. El o ținea formal, aproape la distanță de un braț. Ea dansa cu ochii plecați, și nu semana cu Charlotte cea plină de viață și prietenoasă pe care o cunoscuse înainte ca fratele infernal al lui Bram să se întoarcă din războaie. Era jenată sau pur și simplu neinteresată, visând la soldatul mai tânăr și mai aratos?

Își înclină capul în direcția lui Bram, care dansa ținându-și soția destul de indecent aproape. Niciunul dintre ei nu părea să-l observe nici pe el, nici pe partenera sa. S-au îmbunătățit lucrurile în această relație ciudată? A sperat așa. Îi plăcea contesa mică și dulce și cu siguranță nu-i plăcea să se gândească la ea alergând prin Londra deghizată, fără o escortă adecvată. Nici nu-i plăcea să se gândească la ea în propriul pat cu Bram, ca o amanta obișnuită.

Devin făcuse mai multe încercări nereușite de a iniția o conversație cu Charlotte. Disperat și știind că dansul se va termina curând, el le-a sugerat să facă o plimbare - „pentru a scăpa de această înghesuială îngrozitoare pentru o vreme”. A fost aproape surprins când Charlotte a fost de acord fără să se certe.

De fapt, inima îi bătea atât de dureros încât îi era greu să-și recapete respirația. Fusesse atât de nerăbdătoare să-i atragă atenția în seara asta, totuși se trezise prosteste legată de limbă ori de câte ori încercase să o atragă în conversație. Poate că i-ar fi mai ușor să se îndepărteze de mulțimi. Își puse mâna prin brațul lui Devin și se simți în siguranță și protejată.

Devin cunoștea Brampton Court încă din copilărie, aproape la fel de bine cum știa moșia tatălui său. Știa unde era o potecă printre acei copaci din apropiere care duceau spre lac la jumătate de kilometru distanță. Și știa că după un mic drum printre copaci era un mic iaz cu crini, cu o bancă rustică în apropiere. Având în vedere decorul pitoresc, lumina lunii și strălucirea din felinare, care se vor extinde atât de departe, el a simțit că are șanse mari să afle dacă afecțiunile Charlottei pot fi recuperate de la Charles Adair.

Charlotte știa și despre iazul cu crini și bancă; se afla la Court de câteva săptămâni. Știa, de asemenea, că nu se cuvine să mergi cu un bărbat, neinsotita, într-un astfel de loc. Dar a fost o noapte în care multe dintre reguli păreau să fi fost relaxate. Ea și-a permis să fie condusă.

Au mers printre copaci și au intrat imediat într-o lume diferită. Lumina felinarelor și lumina stelelor erau filtrate întunecos prin ramurile înalte; sunetele muzicii, vocilor și râsului, deși nu erau blocate, erau slabe. Peste tot era mirosul de lemn și frunze.

Devin își ținea brațul aproape de corp, bratul lui Charlotte fiind prins sub al lui. Au devenit din ce în ce mai conștienți unul de celălalt, de pașii lor moi și de foșnetul slab al rochiei sale singurele sunete din apropiere. Prin acordul

nerostit, niciunul dintre ei nu a spus un cuvânt. Iazul nu era departe de copaci. Devin nu ar fi fost atât de indiscret încât să o conducă departe de ceilalți.

Când au ajuns la poiana mică, Charlotte și-a desprins brațul de cel al lui Devin și s-a așezat pe bancă. S-a așezat lângă ea și i-a luat mâna în a lui. Au stat așa câteva minute.

„Domnișoară Wells - Charlotte, te-am jenat în după-amiaza asta?” întrebă în cele din urmă, rupând tăcerea cu o voce bruscă și nervoasă.

„În timpul cursei?” a întrebat ea, ridicând ochii spre el. - Nu a fost vina ta, domnule. Doar că Charles era răutăcios. ”

„Pentru nimic în lume nu ți-as provoca durere”, a spus el, iar când ea și-a ținut ochii plecați la poală, i-a ridicat mâna la buze.

Charlotte ridică ochii spre el, cu buzele deschise într-o invitație inconștientă.

„Am știut întotdeauna asta”, a șoptit ea și a așteptat îngrozită și entuziasmată de inevitabil.

Devin o ținea de mână în timp ce își lăsa capul pe al ei și îi lua buzele într-un sărut lent. Charlotte a devenit brusc conștientă că îi strânge mâna foarte strâns. Ea i-a eliberat mâna și buzele cu un mic „Oh!” de surpriză. Se priviră în ochii celuilalt câteva clipe; apoi Charlotte a fost cea care și-a pus brațele în jurul gâtului său și i-a invitat al doilea sărut, mai profund și mai fierbinte decât primul. Ea și-a lăsat capul mulțumită pe umărul lui când acesta și-a ridicat din nou capul și a așteptat cu nerăbdare declarația lui. I-a sărutat tâmpla, urechea, gâtul unde i se lega umărul, gâtul.

- Spune-mi că ai cochetat doar cu Charles Adair, murmură el în cele din urmă, așezându-și obrazul pe buclele moi de pe capul ei.

„Am flirtat?” Corpul Charlottei se rigidiză ușor. Orice bărbat care ar fi fost mai mult familiarizat cu femeile decât Devin Northcott ar fi recunoscut imediat semnele de pericol. Devin era într-o ignoranță fericită.

„Ești tânără și esti frumoasa ca un inger, insa esti si un dracuser”, a continuat el, dându-și mâna liberă în sus și în jos pe pielea moale a brațului ei, „și acesta este sezonul tău de debut. Nu este nenatural faptul că ar trebui să-ți încerci farmecele pe mai mulți tineri. Nu sunt supărat pe tine. Sper că îmi poți spune, totuși, că sentimentele tale pentru Adair nu sunt mai profunde decât simplul flirt. ”

- Îți sunt mult datoare, domnule, strigă Charlotte, scoțându-se din brațe și ridicându-se de pe bancă pentru a se scufunda într-o reverență adâncă în fața lui. „Ce complimente fermecătoare. Sunt tânără și drăguță. Îmi cer iertare, drăguță „diabolică”, cred că ai spus. Și eu sunt o usuratică, o cocheta care flirtează? Și mă ierți, domnule? Nici măcar nu ești supărat pe mine? Mi-aș dori să fi ales un loc mai puțin plin de praf pentru aceste declarații fermecătoare, domnule Northcott, pentru că simt că ar trebui să mă afund în genunchi și să iti sărut picioarele în recunoștință. ” Vocea ei era destul de stridentă până atunci.

Devin era deja în picioare. „Charlotte, draga mea”, a spus el îngrozit, întinzându-i o mână, „crede-mă, nu am vrut să spun ...”

„Că sunt tânără și diavolesc de drăguță? Nu cere scuze, domnule. Știu că noaptea și lumina lunii te-au făcut să vorbești atât de prost. ”

„Charlotte, eu ...”

- Vrei un pic mai mult flirt, domnule? Scuze, dar ai avut cota ta pentru asta seară. Trebuie să mă grăbesc înapoi la serbare și să găsesc mai mulți tineri cu care să cochetez ". Se întoarse cu un foșnet de fuste și se îndreptă spre cărare.

Devin o apucă de braț și o smuci întorcând-o, deloc blând, pentru a-l înfrunta. „Charlotte, vei înceta să te comporti ca un copil și să mă ascuți?” Începu el, nu prea înțelept.

„Domnule, copiii cochetează?” Întrebă ea înghețată, dând din cap.

„Nu, dar uneori ajung să dea cu fundul de pamant”, a părut el, încercând să dreaga lucrurile.

„Amenințări, domnule Northcott?” Întrebă Charlotte cu dispreț.

Devin a expulzat o respirație exasperată. "Femei! La naiba dacă am reușit să le înțeleg ", a spus el.

- Aș putea sugera să nu încercați, domnule? ea a sugerat.

„Domnișoară Wells”, a spus el cu o plecăciune formală, după ce a acumulat o cantitate proaspătă de stăpanire de sine, „permiteți-mi să vă însoțesc înapoi la prietenii dvs.” El și-a întins brațul, pe care ea l-a ignorat. Mergând înapoi drept, cu umerii înapoi, cu bărbia înaltă și cu inima plângând de o agonie muritoare, Charlotte a urmărit drumul de-a lungul cărării împădurite din fața lui până când au ajuns pe teren deschis. Înainte ca Devin să-și poată lua la revedere, ea se afla în mijlocul unei mulțimi vesele de tineri, mâna ei fiind solicitată cu nerăbdare pentru următorul dans campenesc.

Lord Brampton reușise, de asemenea, să obțină partenerul ales pentru al doilea vals al serii. Se pare că, timp de ore întregi, își cheltuise energiile

pentru a se asigura că chiriașii și oaspeții săi se distrează. Acum nu se simțea vinovat în a se dedica propriilor plăceri. El și-a luat soția în brațe și a lăsat muzica să-și creeze propriul ritm în trupurile lor. Era o dansatoare divină; observase asta cu ocazii anterioare. Era atât de ușoară pe picioare, atât de mică și subțire, atât de receptivă la îndrumarea partenerului ei, încât un bărbat putea să se relaxeze și să-și piardă teama de a-i călca degetele de la picioare sau de la tivul rochiei sau de a o pierde cu totul pe o rotire complicată.

Brampton și-a ținut soția destul de aproape. În semiobscuritatea propriei sale grădini și în mijlocul oamenilor care erau încântați să se distreze mai degrabă decât să se uite unii la alții pentru mâncare pentru bârfe, nu-i păsa dacă era ușor impropriu. El o ținea astfel încât vibrațiile lor corporale să se atingă, chiar dacă trupurile lor nu. El a observat cu interes și oarecare speranță că ea nu a făcut niciun efort pentru a pune o distanță mai mare între ei. De fapt, după câteva minute, amândoi erau pierduți pentru tot ce era împrejurul lor, conștienți doar unul de celălalt și de noul și fragil raport dintre ei.

Brampton a fost adus înapoi pe pământ când s-a trezit uitându-se la zâmbetul larg al unuia dintre chiriașii săi mai tineri. Băiatul a țipat peste sunetele muzicii și din conversație: „Sperăm să faci asta în fiecare an, domnia ta”.

Brampton rânji. „Mă bucur să știu că ți-a plăcut ziua, Tad”, a spus el.

Se uită în jos pe chipul liniștit al soției sale. „Ai vreo sarcină presantă de îndeplinit după acest dans, draga mea? Să mergem în grădina de trandafiri? Cred că am putea găsi o anumită singurătate acolo ”.

Margaret a fost surprinsă, deși nu și-a arătat sentimentele. „Ar fi bine să scapăm o vreme de inghesuiala oamenilor, Richard”, a spus ea. Ea l-a luat de braț și s-a sprijinit de el în timp ce se plimbau de pe ringul de dans pe peluza înclinată spre casă, trecând pe lângă mesele de băuturi răcoritoare, unde au zâmbit și au dat din cap prietenilor și, în cele din urmă, s-au

îndreptat spre grădina de trandafiri.

Era o zonă care nu fusese aprinsă seara. Brampton știa că era un loc preferat al soției sale. Nu voia ca acea zonă să devină proprietate publică. Dar era totuși o zonă de mare frumusețe. Parfumul capricios al trandafirilor atârna pe aerul nopții. Tufișurile și florile au fost surprinse de lumina lunii și izvorul de apă care țâșnea din gura unui heruvim gras și gol și cădea într-un bazin de piatră scânteia.

Au mers braț la braț într-o plimbare de-a lungul cararii cu pietriș până au ajuns la fântână. Stăteau uitându-se la ea; Brampton a băgat o mână în apa bazinului.

„Ei bine, draga mea”, a spus el, „simți că ziua a fost un succes?”

- Da, da, Richard, răspunse ea. „Cred că toată lumea a avut un timp plăcut.”

„Și asta este foarte important pentru tine, nu-i așa?” spuse el zâmbindu-i.

"Desigur ca este. Mi se pare o responsabilitate să fii unul dintre cei bogați și privilegiați. În anumite privințe nu este corect, nu-i așa? Ar trebui să împărtășim când avem ocazia. ”

„Și te simți privilegiata, draga mea?”

- Într-adevăr, da, spuse ea cu seriozitate. „Uită-te la tot ce am.” A indicat, cu o mișcare a brațului, grădina, terenul de dincolo și casa.

„Și ce zici de propria fericire?” el a întrebat. „Te-ai gândit vreodată la tine?”

- Bineînțeles, răspunse ea, ridicându-și ochii spre el.

El i-a încadrat fața cu mâinile și a ținut-o întoarsă spre el. Privea în jos în ochii aceia mari și cenușii care îl făceau să-și tina cumva respirația. "Mă întreb", a meditat el. „Sunt eu soțul pe care l-ai fi ales pentru tine, draga mea?"

Se uită din nou în ochii lui și înghiți dureros. - Te-am ales, Richard, spuse ea. „Am refuzat trei oferte înaintea ta. Nu mă temeam să fiu o fata bătrână.
”

„Dragul meu, drăguțul mic Meg”, a spus el, cu o voce joasă și instabilă, „nu te merit, știi.” El a continuat să-i țină capul în mâini blânde, în timp ce își dădea gura în jos pentru a o acoperi pe a ei.

Margaret era speriată. Acum avea să știe; ar fi recunoscut-o. Dar gândurile și sentimentele s-au stins în curând, când și-a dat seama cât de diferit era acest sărut față de oricare altele pe care le împărtășise cu el. A fost un sărut de blândețe infinită, căldură și tandrețe. Ea și-a lăsat mâinile să se întindă de la pieptul lui până la umerii lui, astfel încât să-și poată odihni corpul împotriva lui. Se simțea în siguranță, protejată. Iubita!

Brampton își ridică capul și observă că ochii lui erau plini de vis și mai degrabă visători decât aprinși de pasiune ca în alte ocazii. El și-a îndepărtat mâinile de fața ei și și-a înfășurat brațele protector în jurul ei. Își sprijini capul de umărul lui, cu fața îngropată în faldurile înzăpezite ale lavalierii lui. Amândoi au închis ochii și s-au lasat în voia senzației de căldură și confort.

Brampton ar fi trebuit să observe asemănarea dintre micul corp subțire pe care îl ținea acum împotriva lui și cel cu care făcuse dragoste cu doar câteva săptămâni înainte. Dar, adevărat de spus, cu greu a îndreptat macar un gând îngerului său în ultima săptămână. Tot ce știa în acest moment era că își ținea soția în brate, că ea era a lui și că o iubea.

El îi sărută un obraz. Ea nu se mișcă, „Meg”, îi spuse el încet de urechea ei, „te uiți la mine?”

Își mișcă capul din locul confortabil de odihnă și își ridică privirea, cu mâinile încă ținându-i umerii. Dar deodată totul nu a fost atât de pașnic. Stelele se roteau cu o mișcare amețitoare deasupra capului, suficient de amețitoare pentru a provoca un val de greață. Margaret apucă țesătura strâns întinsă a hainei lui Brampton și se simți inmuindu-se de la genunchi.

Cu o exclamație de alarmă, Brampton și-a ținut soția strans langa el cu un braț în timp ce l-a pus pe celălalt sub genunchii ei și a ridicat-o de la pământ. Mintea lui realiza consternată cât de mica și de ușoară era. Putea s-o piarda atât de ușor chiar în momentul în care își dăduse seama că ea era tot ceea ce era valoros în lumea lui. El a plecat cu ea în direcția casei, ignorând exclamațiile îngrijorate ale acelor oaspeți care l-au văzut trecând și lătrând porunci unui lacheu care a tresărit imediat ce a ajuns pe hol.

„Adu-l imediat pe doctorul Pearson în camera soției mele, Smithers”, a spus el. „Este undeva în grădină. Și trimite-o pe Kitty. ”

Margaret isi reveni din lesin în timp ce Brampton o ducea pe scări. Nu s-a mișcat. Se simțea atât de confortabil să fie ținută în brațele lui puternice, cu capul ei culcat confortabil pe umărul său larg. Ea a întins mâna spre el când a pus-o ușor pe patul ei, simțindu-se dintr-o dată singură.

„Stai liniștită, iubirea mea”, i-a spus el. „Kitty va fi aici într-o clipă pentru a te simți confortabil și am trimis după doctorul Pearson.” Degetele lui abordau ineficient coafura ei, în încercarea de a-i desfășura împletiturile din cap, astfel încât să se poată odihni mai confortabil pe perne.

„Chiar nu era nevoie, Richard”, a spus ea. „Sunt foarte obosită. Dar îmi pare rău că am stricat seara. ”

„Nu ai stricat nimic, draga mea”, a spus el. „A trecut mult de miezul nopții, iar oaspeții noștri nu au nevoie de noi pentru a le asigura plăcerea.”

Kitty a intrat în grabă în cameră în acel moment, fără suflare și jenată să-l găsească pe Lord Brampton așezat pe marginea patului doamnei sale, cu mâinile în păr. Ea facu o reverență în grabă.

- Ah, Kitty, spuse el, stăpâna ta nu se simte bine. Tocmai a leșinat în grădină. Ajută-o să se dezbrace, te rog. Îl voi aduce pe medic aici de îndată ce Smithers îl va găsi. ”

- Da, stăpâne, spuse Kitty și se năpusti spre patul unde Margaret zăcea foarte nemișcată și foarte palidă. „Ce este, doamna mea?” a certat-o. Ți-am spus că ar fi trebuit să te odihnești în această după-amiază. Ai exagerat cu lucrurile în ultima sau două săptămâni. ”

Margaret a zâmbit slab și i-a permis lui Kitty să-și scoată hainele și să o ajute în cămașa de noapte. De asemenea, și-a ridicat capul în timp ce Kitty a desfăcut bobinele împletiturilor și a așezat o împletitură peste fiecare umăr.

Margaret zăcea aparent linistită când Brampton îl conduse pe doctorul Pearson în cameră. Cumva doctorul își purta geanta neagră. Simți un val interior de amuzament, dându-și seama că medicul trebuie să aibă obiceiul să o ia cu el oriunde s-ar fi dus, chiar și atunci când a fost invitat să ia masa și să danseze. Brampton a părăsit din nou camera.

Lui Margaret i s-a părut un moment ciudat de nepotrivit să afle cu siguranță că era însărcinată - în primele ore ale dimineții, ferestrele strălucitoare de la lumina e felinlorar, exteriorul plin de zgomot puternic cu voci și muzică, doctorul în haine de seară.

Îi aruncă o privire lui Kitty, stând ferm în fundal. Buzele ei erau strânse cu bună știință. Era imposibil să o păcălești pe camerista, reflectă ea. Kitty

știa, probabil, înainte ca ea să-și dea seama!

„Ei bine, milady”, a spus doctorul Pearson din suflet în timp ce își reambalează geanta, „pariez că soțul tău va fi cel mai mândru bărbat din județ până mâine dimineață”.

Margaret se înroși. „Doctore Pearson”, a spus ea, „te rog, nu-i vei spune nimic soțului meu? Aș vrea să-i spun eu însumi. ”

A râs jovial. „Știi totul despre dragostea la tinerete, domnia ta”, a spus el. „Nu îți voi strica secretul”.

- Mulțumesc, spuse ea și închise ochii.

Kitty l-a condus pe doctor din cameră. Margaret a rămas liniștită câteva minute, până a auzit ușa care se deschidea din nou. Ea deschise ochii când Brampton se apropie de pat.

„Cum te simți, draga mea?” el a întrebat.

- Mai bine, mulțumesc, Richard, spuse ea.

„Doctorul Pearson pare să creadă că tot ce ai nevoie este să te odihnești”, a spus el. „Îmi pare rău, draga mea. Ar fi trebuit să insist mai devreme să nu lucrezi atât de mult. Pentru mâine, trebuie să insist să rămâi în pat. ”

- Dar oaspeții noștri sunt încă aici, Richard.

„Nu sunt copii. Se pot amuza. Și am senzația că toată lumea va fi prea obosită mâine pentru a avea nevoie de mult amuzament. Nu, draga mea, vei rămâne aici. Consideră că este o comandă, dacă vrei. ” A zâmbit slab.

- Da, Richard.

„Trebuie să dormi acum, draga mea. Și nu îți face griji cu privire la serbare. Mă voi întoarce afară și voi face pe gazda. ” Se întoarce pentru a părăsi camera.

- Richard? spuse ea din impuls.

S-a transformat. "Da draga mea?"

„Richard ... A fost o zi minunată, nu-i așa?”

- Da, a fost de acord încet. Ezită, apoi se aplecă peste ea și o sărută pe frunte. - Noapte bună, spuse el.

- Noapte bună, Richard.

Recomandarea pe care i-o dăduse doctorul Pearson intra în vigoare aproape înainte ca Brampton să părăsească camera. Margaret simți că se scufundă într-o neclaritate binevenită. Dintre toate detaliile abundente ale întâmplărilor zilei, mintea ei s-a legat de una foarte minoră pentru ultimul său gând conștient.

Mi-a spus Meg, se gândi ea, și a plonjat într-un somn profund.

CAPITOLUL 13

Doua zile mai târziu , toți oaspeții casei au plecat de la Brampton Court , cu excepția contesei vadove și a lui Charles. Margaret se ridicase să-i vadă plecati la drum. Se părea că toți se distraseră; unii păreau aproape reticenți să plece. Annabelle i-a șoptit lui Margaret când aceasta din urmă i-a sărutat obrazul de rămas bun că Ted Kemp urma să-l viziteze pe tatăl ei când vor ajunge înapoi în oraș pentru a primi permisiunea să o curteze. Susanna și-a luat rămas bun de la Charles și a sperat că va veni

în vizita când se va întoarce în oraș.

Era trecuta jumătatea după-amiezii până când toate trăsurile fuseseră văzute plecate la drum. Brampton s-a întors spre soția lui și i-a oferit brațul.

„Ți-ar plăcea să mergi la aer câteva minute, draga mea?” el a întrebat.

S-au plimbat în direcția grădinii de trandafiri, lăsându-l pe Charles să le însoțească pe vaduvă și pe Charlotte în casă pentru a lua ceai.

„Arăți mult mai bine”, a comentat Brampton. „Ai chiar bujori în obraji.”

- Mi-e teamă că toată emoția și pregătirile s-au dovedit prea mari pentru mine, spuse Margaret cu calm. „Mă simt bine acum. M-am simțit ca cea a mai leneșă fiinta în acele două zile petrecute în pat. ”

„Grădinarul îmi spune că sunt niște muguri noi aici”, a spus el. „Să îi găsim”.

Au vorbit amical timp de o oră sau mai mult. Brampton i-a explicat soției sale că acum, după plecarea oaspeților săi, plănuia să se ocupe cu planurile de drenare a mlaștinii din colțul de nord-vest al domeniului. De fapt, el spera să plece la Londra în a doua sau a treia zi pentru a se consulta cu un inginer și pentru a-i angaja serviciile. S-au întors în casă și s-au dus în camerele lor separate pentru a se îmbrăca pentru cină, fără să fi trecut un cuvânt de natură personală între ei.

Margaret se așează în fața oglinzii de la toaletă, în timp ce Kitty îi peria cu răbdare părul până la talie și i-l impletea din nou. Se uită, fără să vada nimic de fapt, la propria reflecție, încercând să nu cedeze unei stări de depresie.

Ce s-a întâmplat cu ea de nu putea să atragă atenția soțului ei? Ea a simțit în ultimele câteva săptămâni petrecute la țară că se apropiau din ce în ce mai mult. În ziua târgului, fusese convinsă de asta. Cu siguranță nu și-ar fi putut imagina aspectul de tandrețe din ochii lui în noaptea aceea. O sărutase pentru prima dată (știind că era ea) și se simțise ca un sărut iubitor. O chemase pe nume pentru prima dată și chiar folosisese forma scurtată pe care doar familia ei o folosisese înainte. Și Margaret și-a amintit de adevărata îngrijorare pe care o avusese în glas când îi strigase ordinele lacheului când o ducea la etaj în camera ei. Fusese o noapte atât de magică. Dacă n-ar fi ales un moment atât de nepotrivit pentru a leșina!

Dar se așteptase pe deplin ca Richard să vină la ea a doua zi și să-i spună Meg și să o privească cu noua tandrețe. Si-l imaginase așezat pe marginea patului și ținându-o de mână în timp ce îi povestea despre copilul lor. Apoi o ținea și o săruta din nou și îi spunea că o iubește. Și ar trăi fericiți pentru totdeauna.

În schimb, ea așteptase până după-amiază mult și bine, apoi el venise și stătuse lângă patul ei nu mai mult de cinci minute și o numise „draga mea”. O întrebase despre sănătatea ei, îi interzisese să se ridice fie la cină, fie în ziua următoare și plecase. Nu-l văzuse în restul zilei. Și ieri a văzut o repetiție a acelorasi lucruri.

Margaret fusese amarnic dezamăgită - și încă păstra secretul sarcinii. Sperase cu disperare că astăzi, când Richard îi permisese în sfârșit jos să-și ia rămas bun de la oaspeții lor, el o va trata din nou cu intimitatea care începuse cu trei zile înainte. Speranțele ei crescuseră când îi sugerase o plimbare și apoi o condusesese direct la grădina de trandafiri. Gândise sugestia lui o încercare deliberată de a recuceri atmosfera acelei ocazii anterioare, când stricase un moment intim.

Totuși, nu făcuse decât să se uite cu ea la noii muguri de trandafiri și să vorbească despre schemele sale de drenaj. Și ea era încă „draga mea”. Trecuseră pe lângă fântână de parcă ar fi fost orice fântână oriunde.

Margaret ar fi putut să plângă de supărare. Se răzgândise? Comportamentul său din cealaltă noapte fusese motivat doar de muzică și de lumina lunii și de mirosul de trandafiri? Fusese doar o gândire plină de dorințe să-si închipuie că el o va iubi?

În propria cameră, Brampton se simțea la fel de nemulțumit de felul în care au mers lucrurile în ultimele zile. Fusese îngrijorat de soția sa, dar ajunsese la concluzia că medicul trebuie să aibă dreptate spunând că ea are nevoie doar de odihnă. După ce el a insistat să rămână în pat două zile, ea arăta mai bine astăzi. O oarecare culoare îi revenise pe obraji.

Dar, în acele două zile, s-au întors la relația lor anterioară, toate urmele căldurii care crescuse între ei au dispărut. Își dăduse seama pe deplin în noaptea târgului că își iubește soția; a iubit-o ca o persoană întreagă. El i-a iubit caracterul, dulceața, liniștea, bunătatea ei; îi plăcea înfățișarea, corpul ei subțire, elegant și rafinat, fața în formă de inimă cu ochii mari și calmi și cozile ei impletite, grele și maronii; și o dorea cu mai multă dorință sexuală decât dorise vreodată orice femeie - chiar și pe îngerul său, pe cât de incredibil i se părea.

În noaptea aceea, el crezuse că și ea simțea la fel. Și-a amintit felul în care dansase cu el, de parcă ar fi împărtășit în perfectă armonie ritmul corpului său și felul în care se agățase de brațul lui în timp ce se îndreptau spre grădina de trandafiri și modul în care corpul ei se potrivea cu al lui din propria voință când a sărutat-o. Și-a amintit că ea nu se îndepărtase de el când s-a terminat sărutul, ci își cuibărise capul pe umărul lui și părea să fie mulțumită să fie ținută în brate.

Brampton simțise dorința crescând în el, așa cum stătuseră acolo. Fusese pe punctul să-i spună că o iubește, pe punctul de a-i sugera să-și abandoneze oaspeții la dispoziție pentru o vreme și să se întoarcă în casă. Voise să o ducă în propriul pat și să facă dragoste cu ea.

I se păruse că era un moment singular nepotrivit pentru ea să leșine! Și de ce o făcuse? Oare oboseala, după toată activitatea aglomerată din săptămânile anterioare, o poate explica în totalitate? Era posibil să fi fost

speriată de pasiunea pe care o putea simți dezvoltându-se în relația lor? Era mulțumită să lase lucrurile să rămână așa cum au fost întotdeauna? Și totuși, felul în care arata în dormitor, după ce doctorul o văzuse, părea neobișnuit de delicată.

Când a vizitat-o a doua zi, Brampton fusese nervos și nesigur de sine. Nu știa cum să se comporte. Se hotărâse să încerce să-și dea seama în funcție de comportamentul ei. Sperase cu disperare că ea îi va zâmbi, poate chiar îi va întinde brațele sau cel puțin arăta prin expresia ei că își amintea de noaptea de dinainte și dorea să continue ceea ce începuseră.

Dar nu fusese nimic. Stătuse întinsă pe spate, cuverturile de pat ridicate sub brațe, cu mâinile lipite una peste alta, cu fața cu expresia obișnuită de calm. Ochii ei îl urmăriseră în timp ce se apropia de pat, dar nu era nimic în ei care să-l încurajeze. Stătuse acolo formal, întrebând-o despre sănătatea ei, făcându pe domnul și stăpânul serios, ordonându-i să rămână în pat, plecând după cinci minute, când dorise cu adevărat să se așeze lângă ea, să o tragă în brațe și ...

Brampton scoase o exclamație puternică de dezgust și aruncă a treia lavalieră distrusă. Stevens i-a întins cu răbdare alțoaia proaspăt spălat și proaspăt apretată și a privit resemnat cum stăpânul său a stricat-o și pe aceea. Știa că nu are rost să se ofere să facă nodul și să aranjeze el însuși faldurile. Domnia sa a insistat întotdeauna să se îmbrace singur.

Brampton și-a dat un pumn mental. Mai devreme în acea după-amiază, el fusese hotărât să forțeze problema. Era din nou sus și arăta bine; oaspeții lor plecaseră; aveau o oră în care să fie singuri înainte de a avea nevoie să se gândească să se îmbrace la cină.

A decis să o ducă înapoi în grădina de trandafiri, pentru a vedea dacă ar putea reaprinde acea armonie care fusese între ei acolo cu trei seri înainte. Cel puțin trebuie să-i spună ceva, să afle dacă există vreo șansă ca ea să poată ajunge să-l iubească.

În schimb, fusese ca un școlar nervos, infricosat să abordeze subiectul în minte, fără să știe cum să înceapă, îngrozit de a fi respins sau - mai rău - de a avea ochii ei frumoși întorși spre el în neînțelegere. Vorbise despre planurile sale de drenare a mlaștinii; cât de puțin romantic ar putea să fie! Problema era că era o ascultătoare atât de naibii de bună, atât de interesată și de simpatică. Înainte de a-l fi știut, participase cu adevărat la subiectul său și timpul părea complet greșit pentru a încerca să abordeze chestiuni mai personale.

Așa că a rămas încă sarcina ca această barieră nevăzută dintre soția lui și el să fie distrusă. Ar fi vreodată timpul potrivit? Și plănuia să plece mâine câteva zile la Londra.

* * *

Mai târziu în acea seară, cele trei doamne erau singure în salonul albastru. Lordul Brampton și fratele său erau încă în sala de mese, bându-și vinul lor de porto. Vaduva s-a așezat aproape de focul pe care îl ceruse, deși celorlalte două doamne li s-a părut inutil într-o noapte atât de caldă. Lucra la un punct de ac. Charlotte rătăcise la pianoforte și selecta o melodie cu un deget. Margaret o urmări prin cameră și se ridică în spatele bancii de la pian.

- Vrei să aduc ceva muzică, Lottie? ea a întrebat.

Charlotte oftă și se opri din joc. „Nu”, a spus ea, „nu vreau să cant”.

„Îți lipsește compania?”

- Nu, nu chiar, Meg. Cred că este timpul să mă întorc la mama și la tata. ”

„Lottie! Am crezut că te vei mulțumi să trăiești cu Richard și cu mine până când ... ei bine, până când te vei casatori. ”

„Eu - nu vreau să par nerecunoscătoare”, a spus Charlotte, apăsând la întâmplare tastele pianului cu degetele mâinii drepte, „dar mi-e dor de casă, Meg”.

Margaret se uită mirată la sora ei și simți o înțepătură ascuțită de vinovăție. Vocea lui Lottie era atât de lipsită de viață, atât de nefericită, atât de diferită de sinele ei obișnuit! De cât timp fusese ea așa? Se întâmplase abia astăzi ca urmare a plecării oaspeților? Sau s-a întâmplat ceva care să provoace schimbarea? Margaret nu putea fi deloc sigură de răspunsurile la propriile întrebări. Și-a dat seama că aproape de când s-au retras la țară, ea a fost atât de ocupată cu distracția oaspeților lor și cu organizarea târgului și a fost atât de cuprinsă în propria relație nesatisfăcătoare cu Richard, încât aproape în totalitate și-a neglijat sora. Iar întreaga idee a petrecerii în casă fusese să o distreze pe Lottie. Margaret tocmai presupusese în mod natural că sora ei în mod normal exuberantă se distra.

Margaret s-a așezat lângă sora ei pe bancă și a vorbit încet, astfel încât soacra ei să nu audă. „Ce este în neregulă, Lottie?” ea a întrebat.

- O, nimic, spuse Charlotte, încercând să zâmbească. „Sunt pur și simplu deprimată, melancolică. Am nevoie de o schimbare de scenă, Meg. ”

- Este Charles?

- Charles?

- Nu a lasat nimic de inteles, Lottie? Se pare că favorizează atât de mult compania ta, încât trebuie să recunosc că mă așteptam la o declarație

până acum. ”

- Charles? Repetă Charlotte, ridicându-și privirea, uimită. „Oh, Meg, ești destul de pe dinafară. Lui Charles îi place compania mea pentru că - ei bine, doar pentru că. El este doar un prieten, Meg. Nu ne placem unii pe alții în acest fel ”.

Margaret se simțea și mai vinovată. Iată sora mică pe care o crezuse întotdeauna că o cunoaște din interior. „Vrei să ma pacalești?” ea a întrebat. „Dar, Lottie, este cineva, nu-i așa?”

Charlotte și-a reluat efortul absent de a alege o melodie de pe tastatură.

- Este domnul Northcott, Lottie?

- Poate ai putea să-mi aduci niște muzică, Meg.

- Lottie, așa e?

„Nu vreau să vorbesc niciodată despre el. Este îngâmfat și nu este un domn. ”

"Domnul. Northcott? ”

Charlotte nu răspunse.

- Ce a făcut, Lottie? Margaret a persistat. „Te-a deranjat? A încercat să facă dragoste cu tine? ”

Charlotte își puse mâinile în poală și se uită la ele. „Mi-a spus ca sunt usuratică”.

"Ce? Dar de ce?"

- Pentru că este un om îngrozitor și necinstit și îl urăsc, spuse Charlotte, sărind neliniștită în picioare și traversând camera către șemineu. „Sunt niște culori atât de minunate pe care le înfățișezi în imaginea ta, Lady Brampton”, a spus ea cu o inimă falsă către vaduvă.

Margaret a rămas așezată pe banca pianului. A fost surprinsă și nedumerită de ciudata întorsătură a evenimentelor. Se gândise că atracția timpurie dintre sora ei și Devin Northcott murise cu moarte naturală cu mult timp înainte. Și fusese sigură că există o legătură puternică între Charlotte și Charles, deși fusese un pic nedumerită de încetineala lui în a ajunge la subiect. În momentul de față, nu-și putea imagina ce ar fi putut face domnul Northcott, un domn foarte corect și foarte domn până în maduva oaselor, pentru a merita izbucnirea pe care Lottie tocmai a avut-o. Dar un lucru era surprinzător de clar: sora ei era foarte îndrăgostită de prietenul soțului ei. !

Contele de Brampton a plecat la Londra târziu în dimineața următoare. Plănuia să fie plecat trei sau patru zile. El și-a petrecut întreaga călătorie dorind să-i fi cerut soției să meargă cu el, în timp ce și-a dat seama că nu ar fi putut să o facă fără să fi provocat o mare revoltă. Charlotte ar fi trebuit să vină și ea. Margaret dorea, de asemenea, să-i fi cerut să-l însoțească, deși și ea și-a dat seama că nu ar fi putut să plece.

Charlotte fusese de acord cu o noapte înainte să rămână la Brampton Court până când contele se întoarce. Totuși, ea s-a așezat dimineața și le-a scris părinților să le spună să se aștepte la ea acasă aproximativ o săptămână mai târziu. Era deprimată de moarte. Fusese atât de aproape de a-și prinde bărbatul în noaptea târgului. Ea experimentase primul ei sărut în acea noapte și îl iubise - și pe el! Și atunci venise acea ceartă stupidă. Ea a dat vina pe Devin. Cât de îndrăznet să o acuze de flirt! Cum ar putea fi atât de îngâmfat și atât de încuiat - și atât de greșit!

Cu toate acestea, Charlotte știa că, reacționând așa cum o făcuse, își pierduse toate șansele de a-l câștiga pe Devin. Merita mândria ei un cost atât de mare? Venise la casă o singură dată din acea noapte. Venise la cină seara, înainte ca toți oaspeții să plece. Vorbise amabil cu toată lumea, chiar și cu acea usuratică odioasă, Susanne Kemp. Dar el o ignorase, dacă cineva scotea un arc infinitezimal și rigid în direcția ei când intrase prima dată în salon înainte de masă. Nici ea nu făcuse niciun efort să vorbească cu el, dar avusese un motiv perfect întemeiat. La urma urmei, o insultase.

Lucrul enervant era că încă îl iubea. Primul ei instinct fusese să părăsească Hampshire cât mai curând posibil, să fugă acasă cât mai departe de Devin Northcott. Dar a trebuit să-și mărturisească singura, în timp ce a fost de acord să rămână cu Meg până când domnia sa revenea acasă, că spera că se va întâmpla ceva în acel moment pentru a rezolva disputa.

Charles era neliniștit. Trecusera câteva săptămâni de când nu mai auzise ultima dată de Juana lui. În ultima scrisoare, era încrezătoare că în curând va fi în drum spre Anglia. Scrisese că îl va informa imediat ce va sosi în Portsmouth. Nu avusese timp să o anunțe că pleacă la țară, dar lăsase instrucțiuni atente la casa mamei sale din Londra. De îndată ce o scrisoare sosea acolo, un mesager trebuia să vină cu ea la Brampton Court. Îi era teamă că, dacă nu va auzi de Juana în curând, va trebui să facă aranjamente pentru a se alătura regimentului său din Spania. Apoi, ei ar fi încurcați, cu ea călătorind în Anglia în timp ce el se întorcea în Spania.

Îi explica această situație frustrantă Charlottei dimineața după ce contele plecase la Londra. Stăteau la marginea lacului la o jumătate de kilometru distanță de casă. Caii lor erau legați de un copac din apropiere, pășunând pașnic pe iarba care le era la îndemână.

Margaret se simțise puțin vinovată, permițându-i celor doi tineri să meargă împreună fără să fie insotiți. Dar era ocupată; ea sorta toata lenjeria de uz casnic cu doamna Foster. Era hotărâtă să folosească zilele în care Richard

era plecat pentru a îndeplini multe dintre sarcinile pe care intenționase să le facă de când sosise. Voia ca timpul să treacă repede. Totuși, s-a liniștit, știind că nu există o poveste de dragoste între Lottie și Charles.

Charles avea o mână de pietre și le facea să sară peste apă. „Deci, poți vedea de ce mă îngrijorez”, i-a spus el tovarășei sale. „Nu știu ce voi face.”

- Sunt sigura că vei afla de ea în curând, îl liniștește Charlotte. - Cel puțin știi că te iubește, Charles. Ești sigur, nu-i așa? ”

- Oh, fără îndoială, râse el. „Ea spune că eu sunt singurul care pot să-i fac fata. Când țipă, eu strig imediat. ”

"Dumnezeule!" A comentat Charlotte. „Crezi că este înțelept să te căsătorești?”

- Nu va exista niciodată un moment anost, spuse el vesel. „Probabil că o voi bate zilnic, dar poți fi sigură că va oferi tot atât cât de bine primește”

"Dumnezeule!"

„Și ce zici de tine, Charlotte, dragostea mea? Am avut mari speranțe pentru tine când te-am văzut pe tine și pe Northcott strecurându-te în tufisuri seara trecută. Mă așteptam cu nerăbdare la un anunț înainte ca seara să treacă. Și apoi te-am văzut venind în fața înconjurată de o adevărată armată de tineri scânteietori, Northcott nicăieri la vedere. Și de atunci nu l-am mai văzut. Se poate că eu și Juana nu suntem singurii între care se aprind scantei? ”

"Este doar cuiatat și plin de aroganță", a spus Charlotte.

Charles ridică sprâncenele și brațul aruncător se opri. „Cuvinte puternice, iubirea mea. Bănuiesc că încă îl iubești, atunci? ”

"Il urasc!"

- Da, destul. S-a intamplat , Charlotte, că domnul Northcott ti-a făcut avansuri necorespunzătoare ? L-ai trimis cu obrazul umflat? ”

- M-a acuzat că am flirtat, Charles, spuse ea indignată, cu tine.

"Intr-adevar? Uite ce spun, Charlotte. Trebuie să fie și el îndrăgostit. Gelozie și toate astea. "

Charlotte nu spuse nimic o vreme. Ea a numărat absent de câte ori fiecare piatră a sărit peste apă.

- Chiar crezi, Charles? întrebă ea în sfârșit cu înfricoșare.

„Eh? Ce să crezi? Oh, Northcott? Da, fără îndoială. Știi, ești o „chestie”, esti o fata interesanta. S-ar putea să mă fi îndrăgostit de tine dacă nu mi-aș fi lăsat deja inima cu un anumit agent spaniol. ”

„Ar trebui să fiu flatata?” întrebă ea cu îndoială. „Dar ascultă, Charles, chiar am nevoie de un plan.”

"Oh, oh, sună periculos", a spus el. A ridicat o alta mână de pietre și a continuat să le arunce peste apă.

Câteva minute mai târziu, Charlotte scoase o exclamație puternică de triumf.

„Acum uitate ce m-ai făcut să fac”, se plânse tovarășul ei. „Mi-am stricat complet scopul și mi-am stricat media. Acea nu a sărit deloc. ”

"O am!" a anunțat ea emoționată. „Când veți afla de Juana, voi veni cu voi la Portsmouth pentru a o întâlni, deși, desigur, nu voi spune nimănui că voi merge și voi lăsa o notă pentru Meg, astfel încât ea să nu se îngrijoreze, dar nu va da în vileag secretul și vom reveni cu toții a doua zi și vei fi încântat să o prezinți mamei și cumnatului meu și voi fi și eu încântată, vezi, și toată lumea va ști că trebuie să fi știut despre ea de-a lungul timpului dacă am fost cu tine să o întâlnesc și atunci domnul Northcott va ști că nu am flirtat niciodată cu tine dacă am mers cu tine să o întâlnesc pe logodnica ta și atunci va trebui să-mi ceară iertare și să-mi spună că mă iubește și îmi va cere mâna și totul va fi în regulă. Vezi?"

Charles se uita cu gura căscată la ea. „Nu, nu văd”, a spus el. „Te-ar deranja să repeti asta? Nu ", a spus el, ridicând o mână în timp ce ea inspira adânc și deschise din nou gura," nu o mai repeta. Explica într-un mod diferit. Și respira undeva pe parcurs, vrei, Charlotte, să iubiți? ”

S-a zbătut nerăbdătoare. „Nu vezi?” ea a spus. "Este perfect. Când te duci la Portsmouth, voi merge cu tine. ”

„Ține-o chiar acolo”, a ordonat el. „Aceasta este o idee zănatică, dacă am auzit vreodată una”.

"De ce?"

„De ce, întreabă ea”, a spus el, cu ochii ridicați spre cer. „Nu călătorești în Anglia cu un bărbat și fără să ai o insotitoare, draga mea.”

„Phooey. Ar dura doar câteva ore pentru a ajunge acolo și atunci voi fi cu Juana și servitorii ei. ”

„Și dacă, printr-un accident, am fi obligați să petrecem o noapte pe drum? Ai fi compromisa fără speranță, iubirea mea. Ar trebui să fiu obligat să mă căsătoresc cu tine și ar fi la revedere, Juana și la revedere, Devin. Poate că ne-am putea prezenta unul altuia ”.

- Prostii, spuse Charlotte. „Din ce motiv posibil am putea fi întârziați pe drum?”

"Cutremur. Taifun. Furtună de zăpadă. "

"În iulie? Ce prostie! "

"Foarte bine. Continuă ", a spus el cu oboseală batjocoritoare.

- Ar trebui să-i las o notă lui Meg, ca să nu-și facă griji, a continuat ea. „Dar Meg nu-ți va da în vileag secretul. Dar vezi, Charles, când mă voi întoarce cu tine și cu Juana, toată lumea va vedea că sunt mulțumită și că trebuie să fi știut despre ea tot timpul. ”

„, Toată lumea ”fiind Devin Northcott, presupun?”

"Ei bine, da. Oricum, va fi obligat să recunoască atunci că nu aș fi putut flirta cu tine, nu-i așa? Și atunci îi va părea foarte rău ”.

„Și se asază în praful de la picioarele tale și te roagă să îi faci onoarea de a-i oferi mâna ta. Ce femeie zapăcită ești, Charlotte. ”

"De ce?" a întrebat ea supărată.

„Este mult mai probabil să-și arate nasul aristocratic dezgustat față de o femeie care ar merge cu un alt bărbat”.

„El nu ar face asa ceva. Și nu-l face să sune atât de odios. ”

„Îmi pare rău, dar am crezut că este,, incuiat și arogant ”. Oricum, iubirea mea, răspunsul este nu. Va trebui să te gândești la altceva. ”

"Nu?"

"Nu!"

„Dar, Charles ...”

„Absolut și irevocabil NU dragostea mea. Un negativ puternic, puternic. Opusul lui da. ”

"Oh!"

CAPITOLUL 14

Charlotte stătea lângă Charles într-o trăsură închisă aparținând contelui de Brampton. Ea a fost înfășurată într-o mantie subțire de vară care îi acoperea rochia preferată de muselină galbenă, cea care o făcea să arate ca o rază de soare, potrivit unui admirator. Se simțea înfrigurată și supărată. Ploaia și ceața păreau să fi pătruns chiar și în trăsură, astfel încât să fie înfrigurată, iar părul ei sub palaria galbenă avea impresia că și-ar fi

pierdut o parte din bucle și înaltime. Cu siguranță nu avea să fie în cea mai bună infatisare a ei pentru a o întâlni pe Juana. Pentru a pune capac la toate, Charles era rigid și apretat și furios ca un urs.

Au trecut două zile după conversația lor la lac. În cele din urmă, în acea dimineață, Charles primise scrisoarea pe care o așteptase de mult. El și Charlotte fuseseră la grajduri pregătindu-se să-și ducă caii la plimbare, când o siluetă familiară lui Charles de la reședința mamei sale din Londra a venit călărind pe un cal bine înșumat.

"John!" Charles îl întâmpinase cu nerăbdare, pășind spre noul sosit și apucând calul de frâu. „Ai știri?”

- O scrisoare pentru tine de la Portsmouth, căpitane, îi răspunsese John, alunecând din șar cu un oftat recunoscător și scoțând un pachet dintr-un buzunar interior.

Charles o scosese din pachet și îi deschisese cu nerăbdare sigiliile. Charlotte venise alergând lângă el. - E aici, Charlotte, strigase el. „La Portsmouth. Coroana și Ancora. ” Charlotte bătuse din palme. "Ce palpitant! Plecăm imediat? ”

Charles ignorase alegerea pronumelui ei. „Are o însoțitoare cu ea, un servitor și un fel de văr secund. Și, fără îndoială, doi muni de bagaje. Voi avea nevoie de două trasuri. ”

„Iei una de aici și angajezi o trasura suplimentară pentru călătoria de întoarcere”, sugerase Charlotte.

„Bună idee”, meditase el. „Dacă încep imediat ar trebui să fiu în Portsmouth până după-amiaza. Ar trebui să ne întoarcem aici până pe inserat. ”

„Îmi dai timp să mă schimb din costumul meu de călărie?” Întrebase Charlotte neliniștită.

„Eh? Ai toată ziua să te schimbi, iubirea mea. Nu ne vom întoarce aici ore în șir. ”

- Nu, Charles, te rog, îl rugase ea, prinzându-l de braț. „Trebuie să ma iei la drum. Este singura mea șansă, nu vezi? ”

- Nu, nu văd, Charlotte, răspunse el nepăsător. „Și nu am timp să stau aici să mă cert. Am mai multe aranjamente de făcut ”.

- Voi continua să întreb până te răzgândești, spusese Charlotte, lipindu-se de brațul său cu tenacitate. "Charles, fii corect! Ai șansa ta cu Juana. Lasă-mă să o am pe a mea cu Devin."

„Nu știu ce te face să crezi că această schemă plină de pene îl va aduce să alerge de partea ta”, spusese Charles cu exasperare, „dar vino dacă trebuie. Pe capul tău, Charlotte. Doar nu te aștepta să mă căsătoresc cu tine când reputația ta dispare, atâta tot. ”

- O, mulțumesc, Charles, spusese ea încântată, ținând un sărut spre obrazul lui și ratând cu totul.

- Poți avea o jumătate de oră, nici un minut mai mult, îi strigase Charles în timp ce începea să se grăbească spre casă. - Și nu uita să lasi o notă pentru Margaret, altfel Dick îmi va avea capul.

Charlotte fusese gata mai repede cu trei minute. Se îmbrăcase cu grijă și își aranjase părul, fără să o cheme pe Kitty. Nu dorise ca nimeni să-i strice planul acum, când părea să aibă succes. Petrecuse cinci minute compunând o scrisoare foarte atentă lui Meg, explicându-i totul și implorând-o să păstreze secretul până seara. Margaret nu era acasă. Se

dusese, împreună cu vaduva, să viziteze niște chiriași bolnavi. În ultimul moment, ea apucase o mantie. Norii grei se mișcaseră peste soare; părea că ar putea ploua mai târziu.

Charles regretă decizia de a-i permite lui Charlotte să-l însoțească. Nimic în afară de necazuri nu putea să apară. Pur și simplu nu era pentru el să permită unei femei necasatorite și neînsoțite să meargă cu el într-o trăsură închisă, mai ales pentru o perioadă atât de lungă de timp și de distanță. Știa că vor fi mari probleme cu Dick. Chiar și cumnata sa blândă și-ar exprima cu siguranță nemulțumirea. Bineînțeles că l-ar învinui. Avea vârsta suficientă pentru a ști mai bine, chiar dacă Charlotte nu își dădea seama. De parcă nu avea de gând să aibă un timp destul de dificil așa va fi, aparând brusc o fată spaniolă și anturajul ei și prezentând-o drept logodnica lui. Ce situație dificilă! Mama lui face o criză de nervi pe minut!

Starea lui de spirit nu a fost luminată de ploaie. Întuneca interiorul trăsurii și își putea imagina ce face spre exterior. Sperase atât de mult ca iubita lui să vadă Anglia în cel mai bun moment când o va duce la casa copilăriei lui. Acest lucru i-a amintit neplăcut de Spania în sezonul ploios și de toate acele marșuri forțate lungi și inutile de-a lungul țării, jucând de-a pisica și șoarecele cu Boney și francezii.

Din fericire, cel puțin, aceste drumuri englezești erau încă circulabile în ploaie. Au schimbat caii odată la un han de postare, aranjând să ridice caii contelui de Brampton în călătoria de întoarcere. Au ajuns la Portsmouth la ora trei după-amiaza și au fost direcționați către Crown și Anchor Inn.

De mult timp Charlotte își formase în minte o imagine mentală a logodnicei lui Charles. Avea o imagine fermă a unei fete de aproximativ aceeași înălțime și construcție ca Meg, dar cu părul și ochii foarte întunecați. Prin urmare, a fost surprinsă când a fost introdusă într-un salon privat în fața lui Charles și a văzut o fată ridicându-se de pe un scaun aproape de foc. Era întunecată, da, cu mase de păr negru încolăcite deasupra capului și cu ochi strălucitori care păreau la fel de negri. Dar era înaltă - cu siguranță la un nivel cu bărbia lui Charles - și avea o siluetă delicioasă: sâni grei, talie

mică, șolduri pline. Părea aproape înfricoșător de trufașă, corpul ei având o postura foarte dreapta, bărbia înaltă, sprâncenele ei grele și negre ridicate în dispreț aparent.

Toate aceste lucruri Charlotte le-a remarcat fulgerător. O clipă mai târziu, aceasta aristocrata aroganta străbătea camera, strigând „Carlos!” și un șir întreg de alte cuvinte spaniole care erau de neînțeles pentru Charlotte. Charlotte a avut prezența de spirit să se îndepărteze înainte ca racheta umană să se arunce împotriva lui Charles și să fie ridicată de talie și să se învârtă. O prinse de el de parcă i-ar rupe fiecare os din corp și îi murmură cuvinte spaniole în ureche.

Charlotte nu reușea să înțeleagă și, oricum, era puțin jenată de această manifestare publică de afecțiune. Se întoarse și îi examinează cu interes pe ceilalți doi ocupanți ai camerei. Una dintre ele era o doamnă mai în vârstă, îmbrăcată în negru, cu părul negru cărunt, tras grav de pe față și legat într-un nod. Părea la fel de aristocratică ca Juana, deși Charlotte presupunea că era doica. Celălalt era un bărbat în vârstă de patruzeci de ani, ghici Charlotte, de asemenea înalt și subțire, cu fața galbenă, părul cărunt și pomeții înalți proeminenți. Trebuie să fie vărul secund, ghici Charlotte. Ambii se uitau dezaprobator la demonstrația care se desfășura înaintea ochilor lor.

Între timp, o explozie de cuvinte spaniole s-a desprins de cuplul care încă era legat, deși părea că Juana ar fi încercat să se elibereze. A devenit evident aproape imediat că era furioasă. Era la fel de evident că Charles era amuzat. În timp ce ea a vorbit, el a apucat-o de brațe și a scuturat-o cu blândețe, râzând și vorbind calm înapoi în limba ei.

„E geloasă pe tine, Charlotte, dragostea mea”, a spus el în cele din urmă. „Crede că tu trebuie să fii motivul pentru care mi-a luat atât de mult timp să o iau.” Și a râs vesel și a intrat din nou în luptă. Doica se apropiase de cuplu și vorbea și ea, aparent într-un efort de a-și liniști stăpâna. Vărul a continuat să privească dezaprobator din poziția sa de siguranță din

cameră.

Juana ridică mâna și o aduse cu răutate spre obrazul lui Charles. O prinse de încheietura mâinii și împiedică lovitura, dar fața lui deveni serioasă instantaneu. El a fluturat cealaltă mână în fața feței ei și a vorbit într-o spaniolă rapidă și clară. Charlotte privi uimită. În mod evident, amenința să o lovească pe Juana. Ar putea fi acesta Charles, băiatul, diabolic, pe care îl știa ea? Cu greu îl văzuse serios.

Isteria Juanei s-a încheiat aproape imediat. Își aruncă brațele în jurul gâtului lui Charles și continuă să suspine puternic pe umărul lui. Îi făcu cu ochiul scandalos doicii pe deasupra capului ei, iar doamna mai în vârstă dădu din cap cu o aprobare sobră.

„Vino și fii prezentată, Charlotte, dragostea mea”, a oferit el în cele din urmă, când suspinele au fost înlocuite de pufneala ocazională. „Aceasta este Juana. Nu este magnifică? ”

Juana, într-o explozie de remuscare generoasă, s-a smuls din brațele lui Charles și și-a aruncat brațele în jurul Charlottei. Ea a favorizat-o cu un discurs lung, încântat.

„Trebuie să mărturisesc că îți mulțumește că nu mă iubești”, a tradus Charles cu amuzament plin de satisfacție. „Nu-și poate imagina cum ai fi putut să arăți o asemenea tărie.”

Charlotte a zâmbit, a dat din cap și s-a gândit serios că Charles trebuie să aibă mori de vânt în cap pentru a contempla căsătoria cu acest vulcan nu atât de adormit.

Reuniunea a dat rapid loc afacerilor. Charles a vorbit cu toți cei trei spanioli, îndrumându-i aparent să-și împacheteze bunurile și să fie gata să plece cât mai curând posibil. După câteva minute au părăsit salonul, Juana cu mare reticență. Îi făcu semn lui Charlotte să meargă cu ea, dar Charles

spuse ceva și o reținu pe tovarășa sa de călătorie cu o mână pe braț.

„I-am spus că suntem obosiți și insetați”, a explicat el. „Voi comanda ceai pentru tine și ceva pentru mine și apoi poți să te alături Juanei și servitoarei ei la etaj, în timp ce văd despre angajarea unei trăsuri suplimentare. Nu-i așa de minunată, Charlotte?”

„Este cu siguranță unică”, a comentat Charlotte, diplomatic.

Charles chicoti și sună la sonerie pentru slujitori. El i-a dat comanda fetei care a apărut și i-a cerut să se grăbească. Charlotte s-a scufundat în scaunul pe care-l eliberase, aproape de foc. Charles traversă camera, se așează pe brațul scaunului și îi puse o mână pe umăr.

- Charlotte, dragostea mea, spuse el, aplecându-se spre ea și privindu-i fața.

Și cu aceste cuvinte și această priveliște s-au întâlnit cu urechile și ochii neliniștiți ai contesei de Brampton și ai lui Devin Northcott când au navalit în cameră.

* * *

Margaret s-a întors din dimineața de vizită, a văzut-o pe vaduvă urcând scările din camera ei pentru a se schimba la prânz, a intrat în grădina de trandafiri pentru a tăia niște muguri proaspeți pentru masa din sufragerie și, în cele din urmă, s-a retras în camera ei pentru a se spăla pe mâini. , a-si aranja părul și a-si schimba rochia. A observat imediat hârtia albă sprijinită de oglinda mesei de toaletă. Deschise sigiliul și citi scrisoarea pe care Charlotte o muncise timp de cinci minute întregi și despre care fusese convinsă, ca va explica clar situația.

Dragă Meg,

Te rog să mă ierți pentru orice îngrijorare pe care ti-o pot provoca, dar am plecat cu Charles la Portsmouth. El este îndrăgostit, Meg, cum în curând vei fi obligată să recunoști singura. Chiar și domnia sa nu poate fi supărată când știe asta. Știu că s-ar putea să fii furioasă pe mine, Meg; Nu ar trebui să fac asta cu adevărat. Dar cazul meu este fără speranță. Aceasta este singura șansă pe care o am la orice fel de fericire. Știi că nu-l iubesc pe Charles, dar toți ceilalți cred că o fac, vezi, dragă. Toate vor fi explicate când vom ajunge din nou acasă. Draga ta soră,

Charlotte

Margaret a citit scrisoarea a doua oară, panica crescând în ea, sperând că va exista o altă interpretare decât cea evidentă. Își duse mâna tremurândă la gură, încercând să gândească suficient de clar pentru a ști ce să facă. Dacă Richard ar fi acasă! În cele din urmă, s-a repezit în camera vadovei și a bătut în grabă la ușă.

- Mamă, am găsit această scrisoare în camera mea, răsuflă ea. „Charlotte a fugit cu Charles. Se îndreaptă spre continent pentru a se căsători - cel puțin, presupun că intenționează să se căsătorească ”.

Vaduva a traversat camera cu o grabă neobișnuită, uitând de otet și saruri în această criză reală și a smuls scrisoarea din mâna lui Margaret.

„Ce pereche de capete de tablă!” a fost primul ei comentariu. - Nu se vor potrivi niciodată, Margaret. Sunt doar o pereche de copii iresponsabili. Și nici măcar nu pretinde că îl iubește! Ce poate însemna! ”

„Mă tem că se căsătorește cu el în speranța de a-și reveni după o dezamăgire”, a spus Margaret.

- Devin, presupun, a fost de acord vaduva. Și cu el ar trebui să se căsătorească. Probabil că o va lua peste genunchi și o va ciocni din când

în când și o va face să-și revină ceva din bunul simț ”.

„Dar ce trebuie să facem, mamă?” A plâns Margaret. „Aceasta ar fi o greșeală teribilă pentru amândoi.” Nu a așteptat răspunsul soacrei sale.

Auzise un cal apropiindu-se de aleea. „Richard!” a strigat ușurată și a fugit din cameră, pe scara principală și prin ușa din față. S-a trezit confruntându-se cu Devin Northcott, care era chiar pe punctul de a descăleca de pe calul său și de a da frâiele unui randas.

- Bună ziua, doamnă, spuse el. „Sper că nu ți-am deranjat prânzul. Am venit de la mama mea să vă invit pe toți la cină mâine seară. Bram ar trebui să fie acasă până atunci?”

- Oh, domnule Northcott, a plâns Margaret și l-a facut să tresară grăbindu-se direct în brațele lui.

„Spune, doamnă, ce este?” întrebă el, alarmat și continuă să o ajute să urce treptele și să intre în casă.

- Îmi cer iertare, domnule, spuse ea, dar nu știu ce să fac.

- Liniștește-te, Lady Bram, spuse el liniștitor și o conduse într-un salon mic, închizând ușa în spatele lor. „Spune-mi ce se întâmplă. Voi face tot posibilul să ajut. ”

- E Charlotte, se plânse ea.

"Ce? Domnișoara Wells? Bolnava? Rănita?"

„A fugit cu Charles. Dar ea nu-l iubește, domnule Northcott. Este doar nefericită pentru că s-a certat cu tine. ” Margaret era tulburată. În mod

normal, ea nu ar fi vorbit atât de indiscret cu un bărbat care nici măcar nu era membru al familiei.

Devin devenise palid și stătea înrădăcinat la fața locului. - Gretna? întrebă el cu o voce sugrumată.

- Nu, Portsmouth. Trebuie să aibă intenția de a traversa Canalul. ”

"Când? Cu cât timp au plecat? ”

„Nu știu exact. Poate două ore. Probabil mai puțin. ”

- Trebuie să-i urmez, spuse Devin și se îndreptă spre ușă. „Nu vă îngrijorați, doamnă. O voi aduce acasă în siguranță. ”

- O, dar trebuie să vin cu tine, strigă Margaret, apucându-l de braț.

- Nu am auzit de asta, doamnă, spuse Devin cu hotărâre. „Deloc treaba asta. Iar lui Bram nu i-ar plăcea ”.

"Domnule Northcott ", a spus ea,, „Charlotte este sora mea. Trebuie să vin. Sunt sigură că mă va asculta. În plus, pare să fie fără o tovarășă de sex feminin. Va avea nevoie de mine. Dacă putem fi văzuți că ne întoarcem împreună, putem evita scandalul. ”

Devin ezită. - Atunci trebuie să ai o trăsură închisă. Totuși, va fi mai lent. Dar probabil va fi cel mai bine în caz că plouă. O să mă duc să văd, doamnă. ” Și s-a îndreptat în grabă în direcția grajdurilor, în timp ce Margaret s-a repezit pe scări pentru a-i spune vadei ce se întâmpla și pentru a aduce o mantie, o pălărie și cizme. Zece minute mai târziu, trasura era pe drum - trăsură cu viteză mare care adusese familia din Londra și cei mai buni cai ai contelui. În momentul în care Charles și Charlotte au ajuns la Coroana și la Ancoră, Devin și Margaret erau la doar o jumătate de oră

în spatele lor. Au avut norocul să recunoască trăsura familiei din curtea hanului.

Margaret s-a grăbit în camera publică a hanului, rugându-se să ajungă la timp, ca cuplul să nu se îmbarce încă pe o navă spre continent. Devin era aproape în spatele ei, cu o mână liniștitoare pe spatele ei, în timp ce întâlneau proprietarul și întrebau despre ocupanții trăsurii simple care stăteau afară.

- În salonul privat, răspunse el absent și continuă drumul către o masă de clienți, cu o tavă de bere echilibrată pe de o parte.

- Slavă Domnului, remarcă Devin în timp ce Margaret împingea ușa salonului, prea suprasolicitată de emoție pentru a lua în considerare amabilitatea de a bate mai întâi. Situația arăta destul de rău. Charles stătea pe brațul scaunului Charlottei, aplecându-se spre ea, cu o mână pe umăr, numind-o „dragostea mea”. Amândoi au sărit ca vinovații în picioare.

„Lottie! Slavă Domnului că am ajuns la timp!” A exclamat Margaret și s-a repezit prin cameră pentru a-și strânge sora în brațe.

- Meg? Spuse Charlotte simultan. "Ce faci aici?"

Între timp, cei doi bărbați se priveau suspicioși.

Devin stătea țeapăn aproape de ușă. - Voi dori o explicație pentru asta, Adair, spuse el cu severitate. „Reputația unei doamne în joc, știi. Maniere foarte proaste. ”

- O să vină, micuț cap infierbantat, explică Charles cu grijă. - Dar nu reușesc să văd care-i treaba ta, Northcott.

- Nu discutam problema cu doamnele fiind de fata, răspunse Devin. „Îți cer să ieși afară. Te scot afara pentru asta, știi. ”

"Domnule Northcott, a strigat Charlotte, desprinzându-se de brațele surorii sale și traversând camera pentru a sta în fața lui, „într-adevăr eu sunt de vină. Charles nu a vrut să mă aducă, cu adevărat, dar nu l-am lăsat în pace până nu a fost de acord ”.

Se uită la ea cu răceală. - Voi avea multe să-ți spun și eu, domnișoară Wells, când voi termina cu prietenul tău, spuse el. „Ai nevoie de un om care să te țină ferm în frâu, doamnă, și intenționez să fiu acel om”.

"Intr-adevar!" Charlotte inspiră adânc și părea incapabilă să o expire o clipă.

„Lottie, într-adevăr te-ai purtat urât”, a adăugat Margaret, susținându-l ferm Devin. „Trebuie să știi că o fuga te va pune dincolo de aprobarea societății. Și nu este nevoie de ea, iubire. S-ar putea să nu aprobăm partida, dar sunt sigur că nici Richard, nici eu nu vom încerca activ să oprim căsătoria dacă vreți cu adevărat să o duceți la bun sfârșit ”.

Charlotte se uită înainte și înapoi între Devin și Margaret, cu gura deschisă. „Ce fugă? Ce căsătorie?” Întrebă ea nedumerită.

Charles explodează brusc în veselie de peste cameră. „Charlotte, dragostea mea, pariez că a fost scrisoarea”, a reușit să iasă între răsete. „Vrăjitoarea mea, ar fi trebuit să insist să o citesc. Margaret are, evident, impresia că tu și cu mine fugim împreună pe continent. ”

„Cum au putut?” Întrebă Charlotte. - Nu te-ai gândit la asta, nu-i așa, Meg? Dar ți-am spus în scrisoare că Charles o iubește pe Juana și că toată lumea o va vedea când ne vom întoarce în seara asta. Și ți-am spus că am venit doar pentru că. . . Ei bine, ți-am spus de ce am venit, Meg. ”

„Cine este Juana?” Întrebă Margaret slab.

- Margaret, spuse Charles, încercând să-și contureze distracția, vrei să vii să stai lângă foc? Northcott, ia loc. Cred că ar fi bine să-ți explic și eu această mizerie. ”

În termen de cinci minute, neînțelegerea fusese lămurită, deși Margaret și-a luat sarcina să-i certe atât pe sora ei, cât și pe cumnatul ei, pentru un comportament iresponsabil. Devin nu spuse niciun cuvânt din scaunul său de lângă ușă și nici nu întoarse privirile timide și neliniștite pe care Charlotte le arunca din când în când în direcția lui. Avea senzația că planul ei se prăbușise în jurul urechilor și că el se uita la ea cu dezgust. Cu toate acestea, ea a tras speranță din cuvintele magistrale pe care le rostise mai devreme în conversație.

- Trebuie să ne străduim să ne întoarcem la Brampton Court în seara asta, spuse Charles în cele din urmă. „Eram pe punctul de a pleca să închiriez o trasura pentru bagaje suplimentară, când ați ajuns voi doi.”

- Nu va fi nevoie, spuse Margaret. „Am venit și noi într-o trăsură. Cu siguranță va fi suficient loc pentru toată lumea. ”

- Mă duc să văd de cai, răspunse el. „Charlotte, dragostea mea” - îi lipsea strălucirea aruncată în direcția lui de Devin - „urcă la etaj la Juana și anunță-o printr-un fel de limbaj al semnelor că ar trebui să se grăbească și că cumnata mea așteaptă să se întâlnească cu ea.”

Au plecat împreună. Devin traversă camera și puse o mână pe umărul lui Margaret. - Totul e bine, Lady Bram, spuse el. „Puteți înceta să vă faceți griji. Nimeni nu trebuie să știe vreodată - nici măcar Bram dacă alegeți să nu-i spuneți ”. Se aplecă înainte să o privească îngrijorat în față.

Aceasta a fost scena și acestea au fost cuvintele care l-au salutat pe contele de Brampton în timp ce împingea ușa salonului.

CAPITOLUL 15

Contele de Brampton a petrecut câteva zile ocupat la Londra. El a trebuit să-și vadă omul de afaceri despre diverse chestiuni legate de mai multe moșii ale sale și a avut mai mult de o întâlnire cu un inginer eminent, aranjând ca omul să viziteze Curtea Brampton și să facă planuri pentru drenarea mlaștinii. Schema de drenaj ar elibera mult mai multi acri de teren pentru cultivare și i-ar ajuta pe chiriașii săi să aibă un mod de viață mai prosper.

Cu toate acestea, Brampton nu a fost fericit în acele câteva zile. Cât a fost ocupat, s-a simțit tolerabil. Dar casa din Piața Grosvenor se simțea goală și lipsită de veselie, fără alți ocupanți decât personalul de baza care era ținut acolo în lunile de vară. Așezat în biblioteca sa în a treia seară, după o întoarcere timpurie dintr-un club slab populat, Brampton a meditat asupra schimbării care a avut loc în el în doar câteva luni. Își aminti clar că se îmbătase jenant chiar în această încăpere, deoarece fericita lui singurătate era pe punctul de a fi spulberată de o mireasă plictisitoare și insipidă.

Plictisitor și insipid! Meg! Meg, dulce, sensibila și inteligenta? Acum a descoperit că viața era plictisitoare doar fără ea. Se ridică neliniștit de pe scaun, își reumple paharul și sorbi din conținutul acestuia. El a zâmbit înspăimântător. Era pe punctul de a se îmbăta pentru că a fost nevoit să fie departe de ea câteva zile?

Brampton a lăsat paharul ferm lângă decantorul de coniac și a părăsit biblioteca. S-a dus în camera lui și l-a lăsat pe Stevens să-l ajute cu

hainele și mai departe cu cămașa de noapte și halatul. Și-a trimis jos valetul înainte să se culce. Se plimba fără țință către scaunul de lângă șemineul gol. Cât de neliniștit s-a simțit! Cât avea nevoie de soția lui, chiar și de puținul pe care până acum el fusese pregătit să i-l dea.

Brampton s-a ridicat din nou în picioare, a deschis ușa dressingului care lega camera lui de dormitor de cea a soției sale și apoi ușa în camera ei. A rătăcit înăuntru. Camera era foarte ordonată, foarte goală. Trecu spre pat și se așeză pe marginea acestuia. A frecat ușor o mână înainte și înapoi pe pernă. Dacă ar fi acolo. A luat o decizie în timp ce stătea acolo să nu mai petreacă o noapte departe de casă - iar acasă acum însemna oriunde se afla Meg. Deși avea o zi întreagă de afaceri încă de tranzacționat, într-un fel ar fi accelerat-o, astfel încât să-i rămână destule ore de lumină pentru a se putea întoarce la Brampton Court.

Decizia luată, Brampton s-a ridicat să părăsească camera soției sale. Acum putea să doarmă. A zâmbit când a observat o ușă a dulapului ușor întredeschisă și a traversat camera pentru a o închide. Ceva era în cale. S-a aplecat pentru a ridica un evantai care căzuse pe podea și a cercetat multimea de rochii care rămăseseră în urmă pentru că nu ar fi fost necesare la țară. Îi zâmbi cu blândețe evantailui - preferatul său, cel de culoarea vinului. Si -o putea imagina flirtând, fluturându-l atât de clar în direcția lui, în timp ce ochii ei scânteiau spre el prin fantele măștii de argint. Ridică brațul pentru a-l așeza pe un raft.

Atunci Brampton a înghețat! Doamne, nu era evantaiul soției sale. Îi aparținea - Își simți inima bătând și era convins că pășise direct într-un coșmar. Cum a ajuns acolo? Fusese ea în casă, în camera soției sale?

Brampton privi frenetic în jurul dulapului. Putea să vadă că o cutie de pe un raft de sus se răsturnase în față, probabil că se deplasase când ceva fusese tras de dedesubt. Capacul se mutase de pe cutie; evantaiul ar fi putut scăpa cu ușurință din el.

Brampton avea o senzație dezgustătoare de deja vu. Știa înainte să ridice cutia ce va găsi înăuntru; știa adevărul. Numai soția

lui fusese în camera ei. Soția lui era îngerul său! Până când așezase cutia pe pat și ridicase capacul, ar fi fost surprins să nu găsească rochia și masca de argint și peruca pudrată înăuntru.

S-a scufundat pe patul de lângă cutie, simțind cum moare plangându-si de milă în el o vreme. Și totuși, a fost surprins de gândul la ce prost a fost. Acum că știa, adevărul părea atât de evident încât era convins că trebuie să fi fost orb. Aceeași înălțime, aceeași figură ușoară, subțire, același răspuns în sine, deși fusese mai fizic în cazul îngerului său.

Rușinea și jena au fost primele sentimente care s-au întors. Ce nebun făcuse din el însuși, scuzându-și să petreacă serile departe de Meg doar ca să o poată întâlni într-o manieră clandestină și să facă dragoste pasională cu ea în întunericul patului lui Devin Northcott. Și acel rămas-bun, care-i zdrobea inima - când avea să o vadă la masa la micul dejun câteva ore mai târziu. Evitarea patului soției sale pentru că a simțit că și-a întinat onoarea în brațele altei femei. Doamne, ce idiot bun de premiat făcuse din sine!

Cât trebuie să fi râs de el!

Furia a fost sentimentul care a venit în cele din urmă - și a ținut. Tocmai își petrecuse săptămâni așezându-și soția pe un pedestal, aproape venerând-o pentru perfecțiunile ei, și tot timpul era o mică intrigantă. Îl facuse destul de deliberat să para un prost. Își petrecuse toate lunile căsătoriei simțind vinovăție pentru utilizarea fizică a ei, imaginându-și că actul sexual îi provoca nemulțumirea și poate durerea. Și totuși, în realitate, ea era o mică curvă cu experiență care i se deschisese cu mai mult abandon sexual decât oricare dintre cele mai experimentate amante pe care le luase vreodată în pat. Brampton a re trăit cu înverșunare acea ultima seară de dragoste, uitând de prima și de sentimentul lui de atunci că ea era de fapt neîntiată în arta de a face dragoste.

Avea obiceiul unui astfel de comportament? Se întrebă Brampton. Era singurul bărbat pentru care se deghizase? Sau traia o viață dublă - contesa

modestă, ireproșabilă în public, o mică curvă de clasă înaltă în privat? Nu, asta trebuie să meargă prea departe. Trecu o mână tremurândă pe frunte. Nu putea fi atât de multă duplicitate în ea. La Meg se gândea! Dar apoi, cu o jumătate de oră înainte, nu ar fi visat ca ar fi fost posibil ca Meg să se îmbrace și să se poarte ca micul său înger francez. Doamne, cea cu care făcuse dragoste era Meg!

Brampton închise ochii și încercă să-și forțeze gândurile care se învârtteau, într-o anumită ordine. Un sunet puternic de rupere i-a deschis ochii din nou. Evantaiul zăcea în două bucăți în mâini. Le aruncă deasupra celui alt conținut al cutiei și se ridica obosit în picioare.

Meg! Îngerul Lui! Soția lui! Speranțele sale pentru o căsătorie frumoasă muriseră în ultima jumătate de oră. Femeia pe care o iubise și o dorise nu exista. Era doar o femeie pe care nu o cunoștea. Fizic, o cunoștea intim. Și împărțiseră aceeași casă de câteva luni. Dar el nu o cunoștea. Se căsătorise cu ea pentru ca ea să-i poarte moștenitorii. Și după intimități aproape zilnice, nu a existat niciun semn de sarcină. Știa cum să împiedice și asta micuța intriganta? Brampton a râs aspru și s-a întors în camera lui, lăsând cutia de haine deschisă pe patul soției sale.

S-a întins pe pat, deși timp de multe ore nu a închis ochii. A căzut într-o somnolență neliniștită în zori și s-a trezit într-o dispoziție urâtă și cu o durere de cap izbitoare când Stevens i-a adus apa de bărbierit și a tras înapoi draperiile grele de la ferestre.

În acea zi nu ar putea exista o continuare a activității. Brampton i-a scris note grăbite omului său de afaceri și inginerului pe care l-a angajat, si-a instruit valetul să-i facă bagajele și să aibă cabrioleta pregătită să plece peste o oră, și a continuat să se îmbrace și să mănânce la micul dejun ce îi placea și pentru care avea pofta de mâncare.

Era pe drum cu puțin înainte de ora stabilită. El a estimat că ar trebui să fie la Brampton Court la scurt timp după ora prânzului. Totuși, ce altă întoarcere gândea azi dimineață fata de cea pe care o așteptase cu

nerăbdare ieri. Atunci mergea acasă la Meg, perfecta lui păpușă de porțelan, pentru a încerca,cât de blând putea, să-i câștige dragostea. Acum urma să se confrunte cu o intriganta îndrăzneată, cu două fețe, pentru a cere explicații.

* * *

Contele de Brampton și-a condus cabrioleta în curtea casei sale de la țară printr-o ploaie care părea să anunțe o ploaie mai puternică mai târziu. Se potrivea stării sale de spirit la perfecțiune, se gândi el posomorât, fără să facă nici o încercare de a împiedica picăturile de ploaie să-i curgă de pe păr și pe ceafă. A sărit de pe capra sa înalta, a întins haturile unui randas care venise alergând de la grajduri și a aruncat o privire spre ferestrele salonului în timp ce urca treptele și intra în casă.

„Unde este doamna?” l-a întrebat pe lacheul care i-a luat pălăria și mânușile umede.

- Contesa nu este acasă, stăpâne, răspunse lacheul, cu vocea lipsită de expresie, cu postura rigidă. Fuseră niște bârfe sub scări la începutul dimineții și nu-i plăcea deloc sunetul vocii domniei sale sau expresia de pe față.

"Mama mea?"

- Contesa vaduvă de Brampton este în camera ei, cred, lordul meu.

"Mulțumesc." Brampton a luat scările câte două și a bătut la ușa mamei sale. Poate că ar ști unde și-ar putea găsi soția. Nu avea chef să amâne

această confruntare până când ea alegea să apară.

- Intră, spuse vocea mamei sale din interiorul camerei. Stătea așezată pe un șezlong, cu o batistă din dantelă ținută delicat pe frunte. Slujnica doamnei stătea în spatele ei, ținându-i sarurile.

„Ah, Richard, dragul meu”, a spus ea slab, „mulțumesc cerului că ești acasă”.

„Ce este, mamă?” a întrebat el, miscand din sprâncene.

Vaduva s-a oprit în mijlocul mării sale scene și și-a cercetat fiul. Evident, era deprimat sau era altceva. Cu toate acestea, nu ar fi putut auzi încă, cu siguranță, sau nu ar fi stat atât de nemișcat în prag. Îi trecu prin minte că căsătoria nu îi adusese multă fericire fiului ei preferat. Și totuși, Margaret era o bijuterie de soție, chiar dacă nu era la fel de strălucitoare și elegantă ca unele dintre fetele din ton.

Și de ce nu se anunțase evenimentul iminent? Intuiția ei de femeie i-a spus că o astfel de ocazie era la mai puțin de nouă luni distanță. Nu a fost mulțumit? Nu i-o spusese Margaret dintr-un motiv oarecare? Băiatul avea nevoie de o zguduitură bună pentru a-l convinge de ce comoară ignoră. Și cum îndrăznește să pătrundă în camera ei arătând negru ca un tunet când ea era cea cu toate nenorocirile? Ea a decis să impulsioneze rolul de avocat al diavolului.

- Este Margaret, spuse ea slab.

- Meg? A fost o privire de alarmă care i-a clipit momentan în ochi? „Este bolnavă, mamă? Rănita? Unde este ea?”

"A plecat!"

"Plecat? Despre ce vorbești, mamă? " Contele păși nerăbdător în cameră și se ridică deasupra forme ofilite a mamei sale.

„S-a dus la Portsmouth, Richard. Nu mă întreba de ce, dragul meu ”.

„De ce naiba a plecat la Portsmouth, mamă? Nu ai deloc sens. Cine a însoțit-o? ”

- Devin Northcott, Richard.

„Dev? De ce?" Brampton rămăsese foarte nemișcat.

„Betty, sarurile mele, te rog!" Vaduva a fluturat vag o mână în direcția servitoarei sale. - Cred că ar trebui să mergi după ei, Richard.

Brampton a rămas înrădăcinat la fața locului pentru o clipă. „Când au plecat?" întrebă el cu calm periculos.

- Poate acum o jumătate de oră, dragă, spuse ea.

Zece minute mai târziu, contele galopă prin porțile de la Brampton Court, după ce își luase timp doar să se schimbe într-o haină uscată și să-și înșeeze cel mai rapid cal. Dar deja era ud learca.

* * *

Margaret se ridică în picioare în timp ce Brampton stătea în pragul salonului privat de la Crown și Anchor Inn. Mâna lui Devin rămase pe

umărul ei.

„Richard!” a strigat ea. "Ce te aduce aici?" Dar zâmbetul bucuros i-a murit de pe buze, când și-a dat seama că el nu se uita la ea. Rămase în picioare, picurând apă de ploaie pe covor, cu ochii albaștri arctici, uitându-se la Devin.

- Ne vedem afară, Northcott, spuse el foarte încet. "Acum!"

- Zic, Bram, spuse Devin stânjenit și-și scoase mâna de pe umărul lui Margaret, de parcă și-ar fi dat seama brusc că este încă acolo, „nu ești supărat, nu-i așa?”

- Vă sugerez să vă mișcați imediat, spuse Brampton printre dinți. „Ar trebui să urăsc să fac o scenă într-un han public în prezența unei doamne.”

- Hei, Bram. Devin începea să se înroșească de furie. „Nu ai niciun motiv să fii infuriat, stii. A trebuit să o aduc pe Lady Bram cu mine. Nu am avut prea mult de ales, bătrâne. ”

„Afară!” Spuse Brampton. Ochii lui nu se mutaseră niciodată de la ai lui Devin.

„Richard”, a început Margaret, „cred că a existat o greșeală ...”

„Tăcere, doamnă!” tună el, cu ochii încă neclintiți, cu vocea rece ca gheața. „Vei rămâne aici până voi veni după tine și tăcuta până voi vorbi cu tine.”

Chipul lui Margaret s-a făcut alb-cretă și s-a legănat vizibil în picioare. Își duse o mână tremurândă la gură.

Ochii lui Devin se îngustară. „Nu poți să vorbești așa cu o doamnă”, a spus el, „chiar dacă este soția ta. Să mergem, Brampton! ”

Contele păși într-o parte pentru a-i permite adversarului său să treacă prin ușa din fața lui. Devin aproape s-a ciocnit de Charles, care a venit sări înăuntru.

- Ești nerăbdător să începi, Northcott? Întrebă vesel Charles. „Celelalte doamne nu sunt încă jos? Hei, Dick, de unde ai izvorât? ” Se opri în uimire momentară și apoi izbucni în chicoteli amuzate. "Cine urmează?" el a spus. „Mama și cele trei fete? Ar trebui să ne întrunim destul de mult la căderea nopții. ”

„Ce dracu’ se întâmplă?” Pumnii lui Brampton erau încleștați în lateral. Îl privea pe Charles la fel de atent cum se uitase și la Devin cu doar câteva minute înainte.

- Ei bine, încerc să-mi transport logodnica de la acest han la Brampton Court la căderea nopții, Dick. Dar petrecerea devine din ce în ce mai mare, vezi. Dacă aștept mult mai mult, voi avea nevoie de o întreagă caravană de trăsură. ” Le zâmbi celor trei ocupanți ai camerei, apoi îi privi pe fiecare dintre ei mai pătrunzător. „Hei, detectez o anumită tensiune în aer?”

- Cred că fratele tău tocmai a făcut aceeași eroare ca mine; așa cum am făcut și eu cu tine când am ajuns, spuse Devin cu înțepenie.

- Crede că fugi cu Charlotte? Charles rânji. „Ei bine, aș zice că ar putea părea așa.” I-a făcut cu ochiul lui Margaret, dar dintr-o dată s-a trezit înaintând să o prindă în timp ce ea cădea. „Pe Jupiter, Dick”, a spus el, ridicându-și ochii spre fratele său cu ochii tresărind, în timp ce el îi așeza forma pe jumătate leșinată pe un scaun și îi frământă mâinile, „nu ai crezut ceea ce cred că ai crezut, nu-i așa?”

Brampton nu se mutase, nu făcuse niciun efort să meargă în ajutorul soției sale.

- Cred că ar fi bine să începi să explici unele lucruri, frate, spuse el încet.

"Din nou?" Întrebă Charles, dureros. Dar a fost salvat de o explicație imediată prin sosirea în cameră a Charlottei, Juanei, verișorului secund și a doicii.

„Suntem gata”, a anunțat Charlotte veselă. „Este uimitor cât de repede se poate învăța limbajul semnelor. Charles, prezintă-o pe Juana surorii mele. ”

Între timp, Juana vorbea cu Charles, spunând poate același lucru în spaniolă.

"Oh Doamne!" Spuse Charlotte, observându-l brusc pe cumnatul ei care tăcea într-o parte a ușii. „Și tu ești aici?”

„Cred că am luat o întorsătură greșită undeva pe drum”, a spus el sumbru. - Se pare că am intrat în Bedlam.

Îi mai trebuiau lui Charles încă zece minute prețioase să explice situația spre satisfacția tuturor și să o prezinte pe Juana contelui și contesei. Brampton părea oarecum amețit. Charles nu era sigur dacă toate aceste confuzii neașteptate funcționau sau nu în avantajul său. Cu siguranță, viitoarea lui mireasă străină părea să fi fost acceptată fără argument. Poate că, la urma urmei, nu trebuia să scape atât de ușor.

„Comportamentul tău ciudat pare să fi provocat un grad extraordinar de probleme și neînțelegeri”, a spus fratele său cu un calm în care Charles nu avea încredere. „O să discutăm mai departe acasă, Charles, când putem avea mai multă intimitate. Deocamdată, vă sugerăm să începem călătoria

spre casă dacă dorim să ajungem înainte de dimineață! ”

S-a convenit, după o discuție mult volubilă în două limbi, ca cei trei spanioli să călătorească împreună într-o singură trăsură cu Charles, servitorul lor pe capra cu vizitiul și contesa să călătorească în cealaltă trăsură cu sora ei și Devin Northcott. . Oferta insistentă a lui Devin de a călări pe calul lui Brampton, astfel încât contele să poată călători cu soția sa, a fost la fel de persistent refuzată.

Brampton, Devin și Margaret au fost ultimii care au părăsit salonul.

- Îți datorez scuze, Dev, spuse Brampton cu rigiditate. „Am făcut o presupunere de neiertat. Ma ierti?"

- Nu mai pomeni, bătrâne, răspunse stângaci Devin și îi aruncă o privire neliniștită lui Margaret, care încă stătea, palidă ca o fantomă, pe scaunul ei lângă foc. I-a urmat pe ceilalți afară.

Brampton traversă camera în dreptul soției sale. Ea a așteptat, cu ochii plecați, scuzele lui, sfârșitul acestui coșmar teribil. Nu-i mai vorbise niciodată aspru.

- Te voi însoți la trăsura ta, doamnă, spuse el, cu o voce lipsită de orice expresie și își întinse brațul spre ea.

Margaret nu a știut niciodată după aceea cum a trecut acea călătorie interminabilă. Atmosfera din trăsură era aproape insuportabil de incomodă. Fiecare dintre cei trei ocupanți se simțea jenat în prezența celorlalți. Margaret însăși s-a simțit umilită de faptul că Devin a fost martor la umilinta la care a supus-o Richard și s-a jenat că ar fi putut crede că fugă cu Devin; se simțea supărată pe Charlotte. Devin era la fel de jenat de greșeala lui Brampton și nemulțumit de răceala continuă a lui Bram către soția sa, care fusese evidentă când o dusesse în tăcere în trăsură; se simțea timid cu Charlotte, incapabil să spună ce voia să spună pentru că Margaret era acolo și totuși destul de incapabil să vorbească despre alte

chestiuni. Charlotte era conștientă de sine în prezența lui Devin, nesigura de atitudinea lui față de ea și, prin urmare, nesigura de modul în care ar trebui să se comporte; s-a simțit vinovată în prezența lui Meg, știind că se comportase rușinos și cumva conștientă că o adusese pe Meg în dizgrația domniei sale.

Contele de Brampton, care fusese pe drum toată ziua și care era îmbibat până la piele, călărea aproape de cele două trăsură mai mult prin instinct decât prin efort conștient. Mintea îi era aproape amortită. Fusese umilit de gafele lui nebune pe care le facuse la han. Fusese o prostie să presupună că Dev și soția lui fugeau împreună. Dev s-a dovedit întotdeauna un prieten loial și micuța lui soție intrigantă nu avea nimic de câștigat nici social, nici financiar fugind. Cu toate acestea, el era conștient de faptul că confruntarea lui cu ea urma să vină. Dar avea să fie mai dificil acum, când avântul dispăruse de la atacul său. De ce dracu' ar fi vrut s-o scoată în brațe și să-i culce capul de umărul lui, când ea stătea atât de palidă și atât de retrasă în ea la hanul acela infernal?

Și apoi a fost situația lui Charles de rezolvat când vor ajunge acasă. Nimeni în afară de Charles nu ar fi capabil să-i prezinte familiei o astfel de surpriză și într-un mod atât de ridicol de gestionat. Era aproape amuzant, hotărât sumbru contele. El nu avea nici o îndoială că va fi nevoit să se lupte cu apariția crizelor de isterie ale mamei sale pentru ceea ce va rămâne din seară din momentul sosirii lor înapoi.

Între timp, Charles se bucura de fiecare moment al călătoriei, stând lângă Juana lui și ținându-o de mână și intrând într-o ceartă copioasă cu ea pentru primirea pe care o primise de la viitorul ei cumnat. Ei i se paruse considerabil rece. Lui i se păruse remarcabil de caldă.

La ceva timp după o cină foarte târzie, când toți participanții la fiasco-ul din Portsmouth plus contesa văduvă se aflau în salon încercând să țină o conversație în două limbi, cu Charles și - într-o măsură mai mică – contele, acționând ca interpreți, Devin Northcott trecu pe lângă Charlotte.

„Sunt chestiuni de familie care nu mă privesc pe tine sau pe mine”, a spus el încet. „Ne retragem?”

A stat pe picioare într-o clipă, conștientă nervos că viitorul ei era pe cale să fie decis într-un fel sau altul.

A condus-o la bibliotecă, vremea fiind încă prea umedă pentru a permite o plimbare în grădină. Charlotte se așează pe o canapea; Devin trece spre șemineul gol și se lasă cu un braț pe șemineu.

„Nu voi ține un discurs”, a spus el. „Vei găsi câteva motive pentru a-mi mușca din nou capul dacă o fac. Am vreo speranță, Charlotte? ”

- Daca ai vreo speranță, domnule? Charlotte a fost alarmată de cât de tare i-a ieșit vocea.

„Te iubesc”, a spus el. „Vrei să te căsătorești cu tine.”

"Oh!"

"Oh? Nimic mai mult de spus? Foarte neobișnuit. "

Charlotte se ridică tremurătoare. „Am crezut că poate m-am facut de rușine atât de mult astăzi”, a spus ea cu umilință, „încât nu ai mai vrea să te asociezi cu mine”.

- Ei bine, te bagi în mai multe belele decât orice altă fată pe care am cunoscut-o vreodată, spuse Devin cu înțelepciune. „M-am gândit că aș putea ajuta să țin o mână fermă asupra ta. Nu mi-aș dori ca soția mea să meargă prin țară cu alți bărbați ori de câte ori vrea, știi. ”

"Oh! Incepi din nou, a izbucnit Charlotte. „Deci pentru tine încă sunt o nerusinata care flirteaza ! Încă sunt o fetiță care are nevoie de o mână puternică. Și dumneavoastră, domnule, sunteți încă inca un incuiat și un îngâmfat și - oh! Ce faci?"

- Taci din gură, spuse el sumbru. „Nu intenționez să am o mahalagioaica cu gura mare drept soție”.

Charlotte s-a trezit ținută ferm și sărutată în voie de pretendentul ei încuiat și îngâmfat și bucurându-se din plin de încercare.

Devin rămase ușor fără suflare când în cele din urmă îi eliberă gura. „Mai ai ceva de spus?” întrebă el sever.

- Nu, Devin.

"Bun."

A sărutat-o din nou, iar brațele ei și-au găsit drumul în jurul gâtului și în părul lui.

„Nimic oficial, suflete”, a spus el câteva minute mai târziu în timp ce stăteau împreună pe canapea, deși ar fi putut la fel de bine să aleagă un scaun pentru tot spațiul ocupat. „Trebuie să plec dimineața să-l vizitez pe tatăl tău. Crezi că va aproba? ”

- O, așa cred, oftă ea, cu capul înfipt în umărul lui. - Vei pleca mult timp , Devin?

"Doar atâta timp cât trebuie", a spus el. „Probabil că te voi gasi plecata să te lupți cu Napoleon în Spania până mă întorc”.

„Nu, cu adevărat, Devin, te voi aștepta. Te-am iubit mereu, promit. ”

„Asigura-te că rămâne așa”, a poruncit el cu severitate.

- Da, Devin.

CAPITOLUL 16

Margaret stătea la masa ei de toaletă, îmbrăcată în cămașa de noapte albă, cu guler înalt la gât și cu mâneci lungi. Kitty îi desfăcea împletiturile pregătindu-se da-i perie părul și sa i-l impleteasca din nou pentru noapte.

Așteptase cu nerăbdare întoarcerea lui Richard acasă, îi lipsise atât de mult în cele câteva zile de absență. Și acum comportamentul prost al lui Lottie stricase totul. Oh, a fost cel mai supărător! Margaret fusese perfect conștientă de faptul că nu era un lucru chiar așa potrivit să meargă la Portsmouth într-o trăsură închisă cu Devin Northcott, dar într-adevăr, având în vedere ceea ce crezuseră, nu mai avusese de ales. Devin însuși văzuse acest lucru și nu exista barbat mai cuviincios decât el. Cu siguranță, Richard ar fi înțeles și el.

Margaret și-a amintit cu o înfiorare interioară de expresia de pe fața lui, când intrase în salon și vorbise cu Devin, iar ea își aminti cuvintele lui către ea. Nu putea înțelege de ce se comportase așa. Se pare că a existat o

oarecare neînțelegere cu mama lui, astfel încât el a călărit până la Portsmouth crezând că ea a fugit cu Devin. Dar cu siguranță, odată ce și-a dat seama de adevăr, ar fi trebuit să se schimbe față de ea. Îi ceruse iertare lui Devin. Cu toate acestea, pentru ea, el fusese formal și distant de atunci. Abia se uitase la ea de la întoarcerea lor acasă și vorbise cu ea numai atunci când era strict necesar. Putea să înțeleagă că el trebuie să fie jenat de propria greșeală, dar cu siguranță îi datora un fel de scuze.

Și-a dat seama că această seară nu fusese un moment ușor pentru el. Charles făcuse un lucru nebunesc pentru a-și păstra secretul de logodnă și apoi pentru a-și aduce logodnica în Anglia pentru a-și surprinde în mod neașteptat familia. Sosirea Juanei la Brampton Court ar fi fost o încercare dificilă în orice moment, dar în aceste condiții a fost o seară foarte epuizantă. Previzibil, văduva a fost foarte dezamăgită atunci când i-a fost prezentată prima dată viitoarei sale nore. Au fost necesare eforturile combinate ale lui Margaret, Charlotte, Betty și ale lui Juana pentru a o readuce în simțiri.

După aceea, seara a decurs atât de bine cât se putea aștepta. De fapt, văduva a arătat toate semnele că i-a plăcut foarte mult frumoasa spaniola. Ea chiar a remarcat că Juana era exact genul de fată de care avea nevoie Charles, cineva care să-l țină cu picioarele pe pamant, ca să zic așa. Tinerii îndrăgostiți mai avuseseră încă o ceartă în timpul serii, când Charles - cu intenții foarte evidente - a vrut să-i arate galeria de imagini de familie dar ea a preferat să stea și să vorbească cu mama lui, cu el ca traducător.

Richard fusese foarte ocupat încercând să facă față situației. Conversase cu vărul secund și cu Juana însăși în spaniola pe care o dobândise în timpul unei misiuni la Ministerul de Externe. Margaret și-a dat seama că nu a avut ocazia să facă lucrurile bine cu ea, chiar dacă ar fi vrut.

S-a consolatat cu acest gând. Poate că va veni la ea în seara asta și vor vorbi. Ar spune că îi pare rău pentru cuvintele dure pe care le rostise; i-ar spune despre copil. Apoi venea în patul ei pentru câteva minute prețioase

Înainte de a se retrage în camera lui.

Ușa de legătură spre dressing s-a deschis după cea mai scurtă bătaie și Richard a rămas acolo, încă îmbrăcat în cămașă și pantaloni. Își scosese haina și lavaliera. Ochii lui Margaret l-au întâlnit în oglindă. Nu venise niciodată la scurt timp după ce s-a retras. Nu venise niciodată la ea înainte ca ea să fie în pat. Simți un mic fior de spaimă. Ochii lui erau la fel de reci ca un ghetar ca în acea după-amiază.

„Poți să pleci, Kitty”, a spus el, întinzând mâna pentru peria pe care o folosea. „Voi termina eu asta.”

Kitty se uită întrebător la stăpâna ei.

- Da, e în regulă, Kitty, spuse ea cu calm calm. "Noapte bună."

- Noapte bună, doamnă, a spus Kitty, „milord”. Ea a predat peria și a făcut o reverență.

Brampton a tras peria pe toată lungimea părului soției sale. Margaret stătea foarte rigidă și nemișcată, incapabilă să înțeleagă starea de spirit a soțului ei.

- Mereu m-am întrebat ce culoare are, murmură el, pe jumătate pentru sine, se pare.

Margaret păru nedumerită. – Adică vrei să spui cât de lung, Richard?

Se uită scurt, dar profund în ochii ei în oglindă.

- Nu, știam că ți-a fluturat până la talie, spuse el în mod deliberat.

Margaret coborî ochii. Vorbea în ghicitori. El a continuat să-i perie părul, cu blândețe la început, dar cu lovituri mai ferme pe măsură ce liniștea se întindea. În cele din urmă, se îndepărtă de el.

„Richard, mă rănești”, a spus ea.

„Asa fac?” A aruncat peria cu un zgomot puternic pe masa de toaletă și a tras-o în picioare cu o mână pe brațul ei. „Hai să încercăm asta, în schimb”.

El a smucit-o întorcând-o pentru a-l înfrunța și i-a zdrobit corpul puternic de al lui cu un braț neîndurător, în timp ce cealaltă mână îi ținea ceafa. Gura lui coborî să o acopere pe a ei, deschisă și solicitantă. Margaret se ridică spre lui, cu brațele înconjurându-i gâtul. Ea a răspuns cu nerăbdare până a devenit foarte clar că îmbrățișarea trebuia să fie pedepsitoare, jignitoare. Limba lui s-a jucat cu a ei până când a ademenit-o în buzele lui; apoi a supt-o în gură și a mușcat-o, până când Margaret se împingea sălbatic de piept, într-o panică de durere și nedumerire.

Ea plângea înspăimântată când el ridică capul și o privi în jos, un zâmbet amar ridicându-i un colț al gurii. „Richard, ce am făcut?” a tânguit ea. „A fost atât de greșit să merg cu domnul Northcott în această după-amiază?”

El a râs. „Călătorești singura prin Londra; de ce nu și prin țară, îngerule? ”

Ochii i s-au mărit îngroziți în timp ce stătea în picioare, încă ținută strans în brate de mâinile lui. „Oh,” șopti ea, „știi!”

El a râs din nou în fața ei înainte de a o arunca de la el, astfel încât ea să se clatine pe scaun. - Da, știi, a spus el. „Ar fi trebuit să arzi dovezile, draga mea, dacă jocul s-ar fi terminat. Dar poate că jocul s-a terminat doar pentru mine? Ai găsit pe altcineva pentru care să te maschezi? ”

„Richard, te rog!”

„Trebuie să recunosc, doamnă, a fost o inselatorie frumoasă. Ai fi putut concepe un plan mai bun pentru a-mi arăta cât de mult mă urăști și mă disprețuiești. Ce prost ai făcut din mine! ”

Margaret se îndreaptă spre el, o mână tremurândă întinsă pentru a-i atinge brațul. Se îndepărtă. „Richard, nu a fost așa”, a spus ea. „Te rog, lasă-mă să explic.”

„Comportamentul dumneavoastră nu are nevoie de explicații, doamnă”, a spus el. „Este prea dureros de evident. Aș putea la fel de bine să port un costum pestriț și clopote! Cu siguranță am făcut o imagine ridicolă, nu-i așa, târându-mă din casă, deghizat, pentru a-mi întâlni propria soție, culcându-mă cu ea în casa unui prieten, despărțindu-mă de ea înainte de zori? Ar trebui să fii actriță, draga mea. Acea scenă finală de despărțire a fost cea mai impresionantă. M-ai făcut să plâng, știai asta? Și ti-au dat lacrimile de răs pe drumul spre casă? ”

Margaret avea fața ascunsă după mâini. Umerii îi tremurau. - Lasă-mă să explic, a plâns ea.

- Te-am iubit, Meg, spuse el cu asprime. „Am crezut că ești perfecțiunea intruchipata. M-am considerat nevrednic de tine. ”

Ea își ridică ochii spre el cu ochi imenși, plini de lacrimi.

- Și tot timpul erai o ticăloasă, care se masca, a răs el. „Nu a fost suficient de interesant să-i ceri soțului tău să-ți provoace plăcere în patul tău de căsătorie? A trebuit să-ți satisfaci emoțiile pretinzând că ai o aventură grandioasă și pasională? ” Ochii i se îngustară. „Ai fi încântata dacă te-aș lua acum și te-as avea, îngerule, când știi că te urăsc și te disprețesc la fel de mult cât mă disprețuiești și tu pe mine?”

Margaret a mers cu spatele de langa el până când spatele ei a fost lipit de un perete. Avea o mână lipită de gură pentru a încerca să-și înăbușească suspinele convulsive.

Se opri la mică distanță de ea, cu râsul încă pe față. - Relaxează-te, îngerule, spuse el liniștitor. „Nu am venit aici să ma culc cu tine. Niciodată n-o sa mai fac asta. ”

Margaret clătină din cap.

„Nu voi tolera o soție în care nu pot avea încredere”, a spus el, cu ochii îngustați din nou, cu râsul dispărut.

Stăteau în picioare și se uitau unul la celălalt pentru momente atemporale.

Margaret își scoase mâna de pe gură. Fața ei se facuse ca de piatra, observă Brampton.

„Dacă plănuiești să mă rănești, Richard”, a spus ea, cu ochii pe bărbia lui, „ar fi bine să te asiguri că mă rănești doar pe mine și nu pe copilul nostru”.

Se uită cercetător la ea. „Nu poți să scapi de asta pacalindu-ma așa, draga mea.”

Se uită direct în ochii lui, ai ei aprinși brusc. „Vrei să ma disprețuiești”, a spus ea cu dispreț. „Ce soț nedreptățit și drept ești, stăpâne”. Se îndepărtă de perete și trecu pe lângă el. Spre surprinderea lui, a lăsat-o să plece.

„Ești atât de indignat pentru că am îndrăznit să pastrez secrete o înșelăciune și te-am întâlnit așa cum am făcut-o?” a spus ea, întorcându-se și uitându-se la el. „Sunt o curvă, milord? Atunci toată situația ce faci din tine? Cel puțin știam că era propriul meu soț cel pe care mă țâram să-l întâlnesc. Nu ți-am fost niciodată infidela, nici măcar pentru un moment, chiar și în gândurile mele. Dar tu! M-ai mințit și ai înșelat pentru a întâlni o

femeie pe care ai crezut-o străină și ai făcut dragoste cu ea. Mi-ai fost infidel, Richard. Dar asta nu contează, nu-i așa? Bărbaților li se permite astfel de decăderi. Ești ipocrit, stăpâne. Trăiești după un dublu standard. ”

- Meg, spuse Brampton, încercând să oprească această tiradă furioasă, pe care nu-i venea să creadă că vine de la soția sa.

- Nu, am stat liniștită prea mult timp, spuse ea, cu ochii fulgerând spre el. „Te-am făcut de râs, stăpâne? Poate că aș putea fi iertată, chiar dacă asta ar fi fost intenția mea. Ar putea fi ceva mai umilitor decât felul în care m-ai tratat? Știam că ai făcut o căsătorie de conveniență cu mine. Nu mă așteptam la dragoste. Dar nu mi-ai arătat deloc că ai avea vreun sentiment pentru mine. În noaptea nunții noastre, știai că sunt o inocent, trebuie să fi știut că m-am speriat. Și totuși doar - doar m-ai folosit, doar te-ai folosit de mine. A fost oribil, milord, umilitor. M-am simțit ca un obiect! ”

- Meg, spuse el, îndreptându-se spre ea și întinzând mâinile. "Te rog! Nu am vrut niciodată să ...

„Ei bine, acum poți merge mai departe și să mă părăsești”, a spus ea cu sfidare amară. „Nu-mi mai pasă. Dacă copilul tău supraviețuiește, Richard, cel puțin îmi voi fi făcut datoria. Și asta este tot ce ți-ai dorit vreodată de la mine, nu-i așa? ”

„Meg, draga mea”, îl imploră el, punându-și mâinile ferm pe umerii ei, „te rog, oprește asta. Nu mai face rău. ” Ochii lui, observă ea cu o oarecare surpriză, erau plini de lacrimi. Una s-a revărsat și i s-a rostogolit pe obraz în timp ce ea îl privea. Fără să se gândească, întinse o mână și o îndepărtă.

- Richard, șopti ea.

Se uitau unul la altul, cu ochii mari de lacrimi. Brampton o trase si o lipi de el și o ținea cu capul pe umărul lui.

„Meg, drăguțul meu”, șopti el împotriva părului ei, „ți-am greșit atât de mult? Habar n-aveam că te resimți atât de puternic, iubirea mea. ”

„Nu, cei mai multi oameni nu o fac,” mormăi ea în cămașa lui.

El o sărută cu blândețe pe tâmplă; a întors capul până când buzele lor s-au întâlnit.

„Richard, iubește-mă, te rog, iubește-mă”, îl imploră ea împotriva gurii sale.

Și atunci nu mai putea spune nimic. Gura lui se deschise peste a ei pentru a bloca mai multe cuvinte și limba lui se arunca adânc peste a ei. El a zdrobit trupul ei lipindu-l de al lui. Căldura se ridica între ei, în timp ce brațele ei se ridicau pentru a-i înfășura gâtul.

„Meg, micuțul meu înger”, gemu el, lipind buzele fierbinți de ceafa și de gâtul ei, cu mâinile încordate în părul ei gros.

Și apoi el trăgea de cămașa de noapte, smulgând niște nasturi în grabă pentru a o scoate. Margaret gâfâi și se lipi din nou pe toata lungimea corpului lui, goală de data asta. El s-a aplecat și a ridicat-o în brațe și a dus-o la pat. S-a aplecat peste ea, sorbindu-i trupul din priviri, de la ochii ei plini de pasiune și buzele despărțite, peste sânii perfecti și talia minuscule, înfășurată în propriul păr, peste stomacul ușor rotunjit și coapsele moi, până la picioarele ei mici .

„Doamne, ești atât de frumoasă”, a spus el ridicandu-se în picioare pentru a-și scoate propriile haine.

Margaret se cutremură la vederea corpului său musculos și la atingerea mâinilor sale când i se alătură ei pe pat, blândă la început, dar căutând neclintit locurile care să-i facă trupul să fredoneze cu pasiune. El îi luă mâna în a lui, urmărind-o prin pleoapele pe jumătate închise și o așează pe pieptul lui. Și pentru prima dată, ea a început o explorare lentă și timidă a corpului său, încurajată treptat de gâfâitul său de dorință.

Complet excitat de atingerea ei, el s-a ridicat și a răsturnat-o pe spate și a coborât puternic deasupra ei. Controlul s-a rupt pentru moment, el s-a izbit de ea, strigându-i numele și continuând să o mângâie cu mâinile.

Și Margaret a strigat și și-a arcuit șoldurile în sus pentru a-l primi mai profund. El își mișcă mâinile ferme pe umeri într-un gest familiar - în timp ce o învăța ritmul. Dar în dragostea lor nu era nimic planuit dinainte. El a început cu mișcări lente, puțin adânci, care i-au tachinat șoldurile în măcinarea ritmică a lui, care a făcut-o să gâfâie și să ceara mai mult.

Adâncimea și ritmul forțelor sale au crescut treptat pentru a răspunde nevoii ei. Când în cele din urmă a simțit mușchii ei strângându-se și încordându-se împotriva lui într-un apel mut pentru eliberare, Brampton a ridicat capul și a privit în jos la ea până când ea a deschis ochii.

„Totul este pentru tine, Meg, soția mea”, a spus el, iar el a împins și a stat infipt adânc în interiorul ei până când a simțit-o tremurând de eliberare și a văzut o privire de surpriză și mirare care îi facea ochii să strălucească. S-a retras și și-a împins încă o dată, cu fața în scobitura gâtului ei, și a coborât cu ea într-o lume de pace totală.

Au rămas lipiți unul de altul, umezi, în timp ce inimile lor au încetinit la ritm normal, iar apoi Brampton s-a rostogolit într-o parte a ei, brațele lui încă încercuind corpul ei mic și cald. Au rămas cu ochii închiși câteva minute.

- Spune-mi acum, Meg, spuse el în cele din urmă, mangâindu-i buzele cu ale lui și strângând-o cu mâna de umăr. „Povestește-mi, micuțul meu

înger”.

„Te-am iubit”, a spus ea. „Te-am iubit atât de mult timp de șase ani. Când te vedeam și tu nu ma observai, am crezut că nu pot suporta. Dar când nu te-am văzut, a fost și mai rău. Și când ai venit la tata și mi-ai cerut să mă căsătoresc cu tine. Mi-am spus că nu mă iubești, că ai nevoie doar de o soție și de un moștenitor. Mi-am spus și mi-am tot spus, dar mi-a frânt inima, Richard, când am știut cu siguranță. ”

El o ținea foarte aproape și-și puse obrazul pe cap în timp ce părul îi cădea peste brațele lui.

„Și atunci nu am mai putut suporta și i-am spus Charlottei. Și ea m-a convins să mă îmbrac din nou așa cum am făcut-o când ne-am întâlnit prima dată. Știam că este o nebunie, Richard, dar am vrut doar o dată să te văd uitându-te la mine așa cum ai făcut-o când aveam optsprezece ani. Doar odată am vrut să știu că tu mă vrei. ”

„Meg, dragostea mea dulce, de ce nu mi-ai spus doar?” el a întrebat.

„Cum aș fi putut, milord? S-ar putea să fi ajuns să par o proasta și să mă jenez atât pe mine, cât și pe tine. ”

„O, micuța mea dragă!”

„Și apoi, după prima dată, nu m-am putut opri”, a spus ea. - Te-am dorit atât de mult, Richard. Esti barbat. Ai putea apela la o femeie oricând vrei. Dar eu sunt o femeie. Am trăit cu vise șase ani și apoi am trăit cu dezamăgire. Nu am vrut să te fac să te simți prost, milord, într-adevăr nu am vrut. Am venit la tine doar pentru că te doream și aveam nevoie de tine. Și când ți-ai luat rămas bun, Richard, a fost la fel de dureros pentru mine ca și pentru tine. Am crezut că nu te voi mai cunoaște niciodată în acest fel. ” Ea și-a îngropat fața de umărul lui.

„Meg, mă vei ierta?” îi șopti el în păr.

Un braț i s-a strecurat în jurul gâtului și el a primit răspunsul său.

„Este adevărat despre copil, micuț?”

Ea dădu din cap pe umărul lui.

Deodată, Brampton sări din pat și se întinse să o ridice în brațe.

"Ce faci?" întrebă ea pe gâtul lui.

„Îmi duc soția în patul meu”, a spus el hotărât. „Și acolo ii va fi locul în fiecare noapte și in toate noptile pentru tot restul vieții noastre.”

A dus-o în camera lui de dormit și a așezat-o pe patul său, unde nu mai fusese niciodată. Se uită în jos la ea, cu un zâmbet în ochi când intra pe lângă ea.

- Am crezut că te cunosc, Meg, spuse el. „Și am crezut că o iubesc pe soția mea dulce și liniștită. Cred că voi iubi la fel de bine micul glob de foc. ”

„Mă iubești cu adevărat, Richard?” întrebă ea cu îndoială.

„Ce cuvinte te vor convinge?” întrebă el, sprijinindu-se pe un cot și cuprinzându-i fața cu cealaltă mână. „Te iubesc, draga mea, dragostea mea, iubita mea, scumpa mea, îngerul meu.”

Ea a zâmbit zâmbetul ei rar. „E frumos”, a spus ea.

„Cred că sunt gata să-ți arăt din nou sentimentele mele”, a spus el și a rânjit. „Acțiunile vorbesc uneori mult mai tare decât cuvintele, nu ești de acord?”

„Nu aş fi niciodată în dezacord cu soțul meu”, a spus ea cu blândețe.

El chicoti. „Vă voi reaminti asta, doamnă, data viitoare când țipați la mine și arătați de parcă sunteți gata să aruncați cu lucruri.”

- Ah, dar trebuie să ne asigurăm că nu mai există data viitoare, monsieur, n'est-ce pas? spuse ea gâfâind înainte ca gura lui să o facă să tacă din nou și mâinile lui să meargă spre ea și să îi facă trupul să cante.